

ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

**ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΡΥΪΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΠΩΓΩΝΙΑΝΗΣ & ΚΟΝΙΤΣΗΣ**

440 02 Δελβινάκιον / 440 02 DELVINAKION, GR
www.imdpk.gr, e-mail: imdpk@imdpk.eu, Τηλ. Κέντρο / Tel. +302657022203, Fax +302657022344

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ακτή Θεμιστοκλέους 190, 185 39 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ / 190 Themistokleous coast, 18539 Piraeus, GR
www.imp.gr, e-mail: impireos@hotmail.com, Τηλ. Κέντρο / Tel. +30210 4514833, Fax +30210 4518476

Τῆ 10ῃ Ἀπριλίου 2014

Τῷ Ἐκλαμπροτάτῳ κ. Φραγκίσκῳ,
ἀρχηγῷ τοῦ Κράτους τοῦ Βατικανοῦ.
Ρώμη – Βατικανό

Ἐκλαμπρότατε,

Μετά τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ καί εἰλικρινοῦς ἀγάπης, Σᾶς στέλνουμε τήν παρούσα ἐπισκοπική ἐπιστολή, ὁ σκοπός τῆς ὁποίας δέν προέρχεται ἀπό κανένα ἄλλο ἰδιοτελές κίνητρο, παρά μόνο ἀπό καθαρή, ἄδολη καί ἀνιδιοτελεῆ χριστιανική ἀγάπη, ἀπό χριστιανικό καθῆκον, ἀπό ἐντολή ἐπιβεβλημένη ἀπό τόν Σωτῆρα μας Χριστό, ὁ ὁποῖος «πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν»¹, καί τέλος ἀπό θερμή καί σφοδρή ἐπιθυμία γιά τήν σωτηρία Σας. Γι' αὐτό θεωροῦμε καθῆκον μας ἱερό καί ἐπιβεβλημένο, ὡς μέλη τοῦ Παναγίου καί Παναχράντου Σώματος τοῦ Χριστοῦ καί δῆ ὡς Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι, πού ὑπαγόμαστε τόσο στήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἀγιωτάτης καί Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία εἶναι ἡ Ἀνωτάτη Ἐκκλησιαστική μας Ἀρχή, ὅσο καί στήν καθόλου καί Ἀδιαίρετο Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ὁρθόδοξε Ἐκκλησία, νά φροντίσουμε παντί σθένει νά Σᾶς ἐπαναφέρουμε στήν Μητέρα Καθολική Ὁρθόδοξε Ἐκκλησία, ἀπό τήν ὁποία ἀποχωρήσατε καί ἀποκοπήκατε, ἔργο τό ὁποῖο ἐλπίζουμε, συνεργούσης τῆς ἀκτίστου Θείας Χάριτος τοῦ Κυρίου, νά κατορθωθῆ. Τό ἱερό αὐτό χρέος τῆς ἐπιστροφῆς

1. Α' Τιμ. 2, 4.

τῶν αἰρετικῶν στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἔχει βεβαίως ἱεροκανονικό ἔρεισμα καί βάση καί στηρίζεται στους 131^ο, 132^ο καί 133^ο ἱερούς Κανόνες τῆς ἐν Καρθαγένῃ Τοπικῆς Συνόδου (418 ἢ 419 μ.Χ.)¹.

Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς θά πρέπει νά διευκρινισθῇ ὅτι τά ὅσα θά λεχθοῦν στή συνέχεια, γράφονται μέ πόνο καρδίας καί ὄχι ἀπό κάποια προσωπική ἐμπάθεια καί μῖσος πρὸς τό σεβαστό πρόσωπό σας. Σκοπός μας δέν εἶναι νά θιγεῖ τό πρόσωπό σας, ἀλλά νά ἀποκαλύψομε, στηλιτεύσομε, ἐλέγξομε καί ἀνασκευάσομε πλανεμένες καί αἰρετικές ἀπόψεις, θεωρίες, πράξεις καί ἐνέργειές σας. Βασικός κανόνας μας εἶναι ὅτι πρέπει νά ἀγαπᾶμε τά πρόσωπα τῶν αἰρετικῶν, ἀλλά νά ἐλέγχουμε καί νά ἀποστρεφόμεστε τήν πλάνη καί τήν αἵρεσή τους. Μοναδικό ἐνδιαφέρον μας εἶναι ἡ Ἁγία Ὁρθοδοξία μας, μέσα στήν ὁποία μόνο ἔχει ὁ ἄνθρωπος σωτηρία. Πάντοτε προσευχόμεστε, ὅπως ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἐπισυναγάγη τόν πλανεμένο «πάπα» καί τούς παπικούς, διά τῆς μετανοίας καί τῆς ἀποκηρύξεως τῆς πλάνης καί αἰρέσεώς σας, στήν Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική, Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καί ἀναλάβη ὡς Ὁρθόδοξος πάπας κατά τά πρεσβεῖα τιμῆς τῆς Πενταρχίας καί δυνάμει τῶν Θείων καί Ἁγίων καί Ἱερῶν Κανόνων τήν τιμητικήν προεδρίαν τῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ὡς «primus inter pares».

Ἕνας ἐπιπρόσθετος λόγος, πού ἀναδεικνύει τήν ἐπικαιρότητα καί τήν σημαντικότητα τῆς παρούσης ἐπισκοπικῆς ἐπιστολῆς μας, εἶναι τά τεκταινόμενα στά πλαίσια τῆς συγχρόνου αἰρετικῆς οἰκουμενι(στι)κῆς κινήσεως μέ τούς οἰκουμενι(στι)κούς θεολογικούς διμερεῖς διαλόγους μεταξύ Ὁρθοδόξων καί Παπικῶν, ὅπου οἱ ἐκπρόσωποι ἀπό πλευρᾶς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐμφορούμενοι δυστυχῶς ἀπό τό παναιρετικό πνεῦμα τοῦ διαχριστιανικοῦ καί διαθρησκειακοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καί μεταχειριζόμενοι τήν ψευδή οἰκουμενιστική ἀγάπη ἄνευ τῆς ἀληθείας καί τῆς ἐνότητος ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ πίστει, σᾶς φενακίζουν, Ἐκλαμπρότατε, ἰσχυρίζόμενοι ὅτι ὁ Παπισμός εἶναι δηθεν «Ἐκκλησία», καί μάλιστα «ἀδελφή Ἐκκλησία», μέ ἔγκυρα μυστήρια, βάπτισμα, ἱερωσύνη καί Χάρι, ὅτι Παπισμός καί Ὁρθοδοξία ἀποτελοῦν δηθεν τούς «δύο πνεύμονες», μέ τούς ὁποίους ἀναπνέει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ἐσεῖς, ὁ αἰρετικός «πάπας», εἴστε κανονικός ἐπίσκοπος, διάδοχος τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου καί βικάριος τοῦ Χριστοῦ ἐπί γῆς, ὅτι κατέχετε τό ἀποστολικῶς, ἀγιογραφικῶς, ἀγιοπατερικῶς ἀνυπόστατο καί ἀνύπαρκτο «πετρίνειο» πρωτεῖο ἐξουσίας ἐπί τῆς καθ' ὅλου Ἐκκλησίας καί τό ἀλάθητο, ἀντί τοῦ ἀληθοῦς πρωτείου τιμῆς «διά τό εἶναι τήν Ρώμην πρωτεύουσαν», ὡς διακελεύονται οἱ ἱεροί Κανό-

1. ΟΣΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Πηδάλιον*, σσ. 533-535.

νες τῆς ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας τῆς πρώτης χιλιετίας τό ὁποῖο δικαιούται ὁ Ὁρθόδοξος πάπας Ρώμης καί πατριάρχης τῆς Δύσεως. Οἱ θεωρίες αὐτές εἶναι παντελῶς ἄγνωστες, ἀμαρτύρητες, ἀβάσιμες στήν ἐν γένει Παράδοση τῆς Καθολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῶν δέκα πρώτων αἰώνων καί τῶν ἁγίων ὀκτώ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἀποτελοῦν ξεκάθαρη βλασφημία πρός τό Πανάγιον Πνεῦμα καί ἀναδεικνύουν τήν θεολογική ἐκτροπή σας καί τόν ἐωσφορικό ἐγωϊσμό, ἀπό τόν ὁποῖο διακατέχεσθε. Τρανή ἀπόδειξη τῆς φαιδρότητας τῶν Ὁρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν εἶναι ὅτι, ἐνῶ ἀποδίδουν τίτλους ἐκκλησιαστικότητας σ' Ἐσᾶς, τούς πρόδηλα κακοδόξους αἰρετικούς, δέν τολμοῦν, συνεπεῖς πρός τίς διακηρύξεις τους, τήν μαζί σας μυστηριακή διακοινωνία, γιατί γνωρίζουν ὅτι ἀπό ἐκείνη τήν στιγμή θά ἀπολέσουν ἄμεσα τήν ἐκκλησιαστική τους ιδιότητα. Αὐτό δέν ἀποτελεῖ τήν πλέον κραυγαλέα ἀπόδειξη τῆς κακοδοξίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ; Ἄν πράγματι πιστεύουν τίς ἀπαράδεκτες καί προκλητικές τους διακηρύξεις, ἄς τό τολμήσουν, λοιπόν, γιατί ἀλλιῶς ἀποδεικνύουν μέ τήν στάση τους αὐτή τήν ἀνυπαρξία τῶν τίτλων ἐκκλησιαστικότητας, πού ἀποδίδουν σ' ἐσᾶς, τούς ψευδεπισκόπους τῶν κακοδόξων. Τρανή ἐπιβεβαίωση τῶν ἀνωτέρω εἶναι ἡ ἀκύρωση τῆν τελευταία στιγμή τῆς προσωπικῆς σας παρουσίας στούς ἑορτασμούς γιά τά 1700 χρόνια ἀπό τήν ὑπογραφή τοῦ Διατάγματος τῶν Μεδιολάνων στήν Νίς τῆς Σερβίας στίς 6/10/2013¹ καί ἡ ἀκύρωση τῆς ἐπισκέψεώς σας στό Ἅγιον Ὄρος τόν ἴδιο μήνα², ὅπως φημολογεῖται.

Ἐπικοινωνοῦντες, λοιπόν, μαζί σας, διά τοῦ παρόντος ἐπισκοπικοῦ γράμματος, ἐπιθυμοῦμε νά σᾶς καταστήσουμε γνωστό ὅτι, κατά τήν Ἀγιογραφική, Ἱεροκανονική καί Ἀγιοπατερική διαχρονική Ἱερά Παράδοση καί τήν ἀλάνθαστη συνείδηση τοῦ πληρώματος τῆς Καθολικῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ὁ Παπισμός, τοῦ ὁποίου ἠγεῖστε, Ἐκλαμπρότατε, δέν εἶναι «Ἐκκλησία», ἀλλά θρησκευτική κοινότης, αἰρετική παρασυναγωγή, αἵρεσις, ἀναίρεσις, καθαίρεσις καί πλήρης διαστροφή τῆς ἀληθείας, δηλ. τοῦ ἰδίου τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ. Πλήθος Ὁρθοδόξων Συνόδων ἔχουν καταδικάσει τόν Παπισμό ὡς αἵρεση. Ἀναφέρουμε ἐνδεικτικά ὀρισμένες: Τήν Σύνοδο τοῦ 879-880 στήν Κωνσταντινούπολη, ἐπί τοῦ Ἀ-

1. «Ἐματαίωσαν τήν ἐπίσκεψιν τοῦ αἰρεσιάρχου Πάπα εἰς τήν Ὁρθόδοξον Σερβίαν αἱ ἀντιδράσεις κλήρου-λαοῦ», *Ὁρθόδοξος Τύπος* (4-10-2013) 1, 7 καί <http://romfea.gr/patriarxeia/tapatriarxeia/patriarxeio-servias/19373-2013-09-28-19-18-16>.

2. «Φοβερόν: Ὁ Πάπας “ἔβαλεν πλῶρην” διά τό Ἅγιον Ὄρος!» *Ὁρθόδοξος Τύπος* 9-8-2013, «Ἀντιπαπικά λάβαρα ὑπό διπλῆς συνάξεως τῶν εἴκοσι Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Ἡχηρόν μήνυμα τῆς Ἱεράς Κοινότητος τοῦ Ἀγιωνύμου Ὄρους πρός τό Φανάριον καί τόν Πάπαν» *Ὁρθόδοξος Τύπος* (6-9-2013) 1, 7.

γίου Οικουμενικοῦ Πατριάρχου, Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως καὶ Νέας Ρώμης, Ἰσαποστόλου Μεγάλου Φωτίου. Ἡ Σύνοδος αὐτή, πού στή συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας θεωρεῖται ὡς ἡ Ἡ' Οἰκουμενική Σύνοδος, ἐπειδὴ σ' αὐτή συμμετεῖχαν ἐκπρόσωποι ὄλων τῶν Πατριαρχείων καὶ τοῦ τότε Ὁρθόδοξου πάπα τῆς Ρώμης Ἰωάννου τοῦ Η' καὶ οἱ ἀποφάσεις τῆς ἔγιναν ὁμόφωνα ἀποδεκτές, καὶ κατεδίκασε ὡς αἰρετική τὴν διδασκαλία τοῦ Filioque. Ἡ διδασκαλία αὐτή ἐπεκράτησε δυστυχῶς ὡς ἐπίσημη διδασκαλία σας, ἀπὸ τίς ἀρχές τοῦ 11ου αἰῶνος (1014) μέχρι σήμερα. Ἐσεῖς, ὁ Παπισμός, ἀποδεχόμενος ἐκ τῶν ὑστέρων, μετὰ ἀπὸ ἓνα αἰῶνα καὶ πλέον, μία αἰρετική διδασκαλία, πού εἶχατε ἤδη καταδικάσει μαζί μέ τὰ ἄλλα Ὁρθόδοξα Πατριαρχεῖα, αὐτοαναιρεῖστε καὶ αὐτοκαταδικάζετε ὡς αἵρεση. Πέραν τούτου, ὅλες οἱ ἐπόμενες Ὁρθόδοξοι Σύνοδοι, ὅπως οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδοι τοῦ 1170, 1341, 1450, 1722, 1838, 1895, ἀπεριφράστως καταδικάζουν τόν παπισμό ὡς αἵρεση¹. Ἐπίσης, ἐκτός ἀπὸ τόν Μέγα Φωτίο, ὅλοι οἱ μετὰ τό σχίσμα τοῦ 1054 ἅγιοι, ὅπως ὁ ἅγιος Γερμανός Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὁ ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός, ὁ ἅγιος Συμεών Θεσσαλονίκης, ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, ὁ ἅγιος Νεκτᾶριος Πενταπόλεως, ὁ ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς κ.ἄ.², ὁμοφώνως καταδικάζουν τόν Παπισμό ὡς αἵρεση. Ὁ Παπισμός δέν εἶστε «Ἐκκλησία», ἀλλά κράτος, τό Βατικανό, μέ κρατική ὑπόσταση, μέ κυβέρνηση, μέ ἀρχηγό ἐσᾶς, τόν «πάπα», μέ ὑπουργούς τούς καρδινάλιους καὶ μέ τράπεζες τοῦ «Ἁγίου Πνεύματος». Οὔτε εἶστε «Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία». Δέν εἶστε οὔτε Ρωμαϊκή, οὔτε Καθολική, οὔτε Ἐκκλησία. Δέν ἔχετε σχέση μέ τὴν Ρωμηοσύνη, οὔτε μέ τὴν Ρωμανία. Δέν εἶστε Καθολική, ἀφοῦ χωρισθήκατε μόνοι σας ἀπὸ τὴν Καθολική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τό 1054 μ.Χ. καὶ ἔκτοτε δέν κατέχετε τὴν ὁλοκληρία τῆς πατροπαράδοτης Ὁρθόδοξου πίστεως, τὴν ὁποία ἔχετε διαστρεβλώσει. Δέν εἶστε Ἐκκλησία, ἀφοῦ γίνατε κράτος, ὑποκύπτοντας στὸν τρίτο πειρασμό τοῦ Χριστοῦ³. Δεχθήκατε τὴν πρόταση τοῦ Διαβόλου νά τόν προσκυνήσετε καὶ νά σᾶς κάνη κοσμικὸ παντοκράτορα τῆς γῆς. Ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι εἴμαστε ἡ ὀρθή Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία. Ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι εἴμαστε οἱ Ρωμηοί, σέ μᾶς ἀνήκει ἡ Ρωμανία, ἡ Ρωμηοσύνη. Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, ΚΑΘΟΛΙΚΗ καὶ Ἀποστολική Ἐκκλησία, ἡ

1. Πρεσβ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΓΚΟΤΣΟΠΟΥΛΟΣ, *Ἡ συμπροσευχή μέ αἰρετικούς. Προσεγγίζοντας τὴν κανονικὴν πράξη τῆς Ἐκκλησίας*, ἐκδ. Θεοδορομία, Θεσσαλονίκη 2009, σσ. 40-42.

2. Ὁ.π., σσ. 33-36.

3. Ματθ. 4, 8-10.

ἀληθῆς Ρωμαιοκαθολικῆ Ἐκκλησίᾳ, ὅπως ὁμολογοῦμε στό Σύμβολο τῆς Πίστεως Νικαίας - Κωνσταντινουπόλεως.

Τό ὅτι ὁ Παπισμός εἶστε αἴρεση φαίνεται ἀπό τίς φοβερές καί τρομερές αἰρέσεις, πού πρεσβεύετε. Αὐτές εἶναι: α) ἡ κρατική ὑπόσταση καί δομή τοῦ Βατικανοῦ μέ ὑπουργεῖα καί ὑπουργούς καί τράπεζες, β) τό Filioque (ἡ ἐκπόρευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ), γ) ἡ κτιστή Θεία Χάρις, δ) τό πρωτεῖο ἐξουσίας, ε) ἡ κατοχή τόσο τῆς κοσμικῆς ὅσο καί τῆς πνευματικῆς ἐξουσίας ἀπό τόν Πάπα, στ) τό ἀλάθητο, ζ) οἱ θεωρίες περί ἐσχάτου κριτοῦ τῆς Ἐκκλησίας, περί αὐθεντίας, περί μοναρχικοῦ ἀξιώματος, ἐκκλήτου καί ἀναμαρτησίας, περί ἄκρου Ἀρχιερέως, τοῦ πάπα, η) τό διά ραντισμοῦ «βάπτισμα» καί ἡ ἀποκοπή του ἀπό τό μυστήριον τοῦ Χρίσματος, θ) τά ἄζυμα (ὄστια), ι) ἡ μεταβολή τοῦ ἄρτου καί οἴνου σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ μέ τά ἰδρυτικά λόγια καί ὄχι μέ τήν ἐπίκληση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ἡ θεωρία τῆς μετουσιώσεως, ια) ἡ στέρηση τῆς κοινωνίας τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ στούς λαϊκοῦς καί ἡ παροχή σέ αὐτούς μόνο τοῦ Σώματος, ιβ) ἡ στέρηση τῆς Θείας Κοινωνίας ἀπό τά νήπια, ιγ) ἡ Μαριολατρεία, ιδ) ἡ ἄσπιλος σύλληψη καί ἡ ἐνσώματη ἀνάληψη τῆς Θεοτόκου, ιε) τό καθαρτήριο πῦρ, ιστ) τά λυσιπίοινα, ιζ) ἡ περίσσεια ἀξιομισθία τοῦ Χριστοῦ, ιη) ἡ περίσσεια τῶν ἔργων τῶν Ἁγίων, ιθ) ἡ ἀξιομισθία τῶν ἔργων τοῦ ἀνθρώπου, κ) τά ἀγάλματα καί γενικά ἡ θρησκευτική ζωγραφική ἀντί τῆς Ὁρθοδόξου εἰκονογραφίας, κα) ἡ ὑποχρεωτική ἀγαμία τοῦ κλήρου, κβ) ἡ ἀναγνώριση σφαγέων (βλ. Στέπινατς) ὡς «ἀγίων», κγ) ἡ θεωρία περί προσβολῆς καί ἱκανοποιήσεως τῆς θείας δικαιοσύνης, λόγω τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος καί γενικά τό δικανικό πνεῦμα, ἀπό τό ὁποῖο κυριαρχεῖται ὁ Παπισμός, κδ) ἡ ἀπόρριψη τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως καί ἡ ἐκμετάλλευσή της ὡς ὄργανου τῆς παπικῆς διδακτικῆς ἐξουσίας (ὁ πάπας εἶναι ἡ Παράδοση), κε) ἡ ἄποψη ὅτι ὁ ἀλάθητος πάπας εἶναι ὁ μοναδικός φύλακας, κριτής καί ἐρμηνευτής τῆς Θείας Αποκαλύψεως, κστ) ἡ θεώρηση τῆς ἀρχέγονης δικαιοσύνης ὡς ὑπερφυσικοῦ δώρου τῆς Θείας Χάριτος, πού προστέθηκε 'κατά συμβεβηκός' στό 'κατ'εἰκόνα', τό ὁποῖο νοεῖται μέσα σέ πλαίσια αὐτάρκειας καί στατικότητας, κζ) ἡ ἀπώλεια τῆς ἀρχέγονης δικαιοσύνης καί ἡ διατήρηση ἀλωβήτου καί σώου τοῦ κατ'εἰκόνα, κη) ἡ «πάσχουσα ἐκκλησία», ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπό τούς πιστούς, πού βρῖσκονται στό καθαρτήριο πῦρ, κθ) ἡ ἀπόρριψη τῆς ἰσότητος τῶν ἐπισκόπων, λ) τό συγκεντρωτικό καί ἀπολυταρχικό διοικητικό σύστημα μέ ἀπόλυτο μονάρχη τόν πάπα, πού εἰσήγαγε τόν παποκαϊσαρισμό, λα) τά μοναχικά τάγματα καί ὁ ὀργανωτικός-κοινωνικός χαρακτήρας τοῦ μοναχι-

σμοῦ, λβ) ὁ ἀπρόσωπος καί δικανικός χαρακτήρας τοῦ μυστηρίου τῆς ἐξομολογήσεως, λγ) ἡ ἐπάρατη Οὐνία, δούρειος ἵππος τοῦ Παπισμοῦ¹.

1. Ἡ κρίση τοῦ Βατικανοῦ

Ἀφοῦ, λοιπόν, ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, καί ὁ Παπισμός ἀποκοπήκατε ἀπό τήν Ὁρθόδοξη Καθολική Ἐκκλησία, χάσατε τήν Ὁρθόδοξη πίστη καί ἀνεπτύξατε τίς ἀνωτέρω αἰρέσεις, εἶναι φυσικό νά βρίσκεσθε σέ μιά συνεχῆ καί διαχρονική κρίση, ἡ ὁποία φάνηκε καί φαίνεται ἀκόμη ἀπροκάλυπτα τό τελευταῖο διάστημα. «Ἡ κρίση στό Βατικανό εἶναι κρίση τοῦ Παπισμοῦ. Ἕνας παρατηρητής σχολίασε ὅτι ὁ νέος ποντίφικας πρέπει νά ἐφαρμόσει “θεραπεία-σόκ” στήν “Ἐκκλησία”, ἄλλος ὅτι ὁ Παπισμός ἀντιμετωπίζει τή χειρότερη κρίση ἀπό τή Γαλλική Ἐπανάσταση, ἐνῶ τρίτος συνέκρινε τόν τωρινό κλονισμό μέ τή Μεταρρύθμιση, τόν Καλβῖνο καί τόν Λούθηρο. Ὡς ἓνα σημεῖο, τό λεξιλόγιο τῆς κρίσης εἶναι δικαιολογημένο. Στίς τάσεις πού ἀδυνατίζουν τήν πίστη στόν δυτικό κόσμο –τήν ἀνοδο τοῦ πνευματικοῦ ἀτομισμού, τήν ἐπίδραση τῆς ἀθεΐας, τό χάσμα ἀνάμεσα στήν παραδοσιακή χριστιανική ἠθική καί τή σύγχρονη πραγματικότητα– ὁ Παπισμός ἔχει προσθέσει σκάνδαλα, σκληρυνση καί μιά ἐπικοινωνιακή στρατηγική προσανατολισμένη στά μέσα ἐνημέρωσης τοῦ 1848»².

2. Ἡ ἐκκοσμίκευση καί ἡ πνευματική κατάπτωση τοῦ Βατικανοῦ

Εἶναι γενικό συμπέρασμα καί καθολικό ἀξίωμα ὅτι τά πονηρά καί διεφθαρμένα δόγματα γεννοῦν πονηρό καί διεφθαρμένο βίο, καθώς καί ἀντιστρόφως ὁ πονηρός καί διεφθαρμένος βίος γεννᾷ πονηρά καί διεφθαρμένα δόγματα. Ὑπάρχει ἄρρηκτη σχέση μεταξύ δόγματος καί βίου, δόγματος καί ἠθους ἢ, ὅπως λέγεται στήν θεολογική γλώσσα, Ὁρθοδοξίας καί ὀρθοπραξίας. Τό ἴδιο κακό εἶναι τά πονηρά δόγματα καί ἡ πονηρή ζωή καί ἀντιστρόφως ἡ πονηρή ζωή καί τά πονηρά δόγματα. Γιατί τό ἓνα εἶναι γεννητικό τοῦ ἄλλου, καί ὅποιος ἔχει τό ἓνα, κατανατᾷ καί στό ἄλλο. Αὐτό, βεβαίως, τό ἀξίωμα μαρτυρεῖται ἀπό τήν Ἁγία Γραφή καί τήν ὅλη Ἱερά Παράδοση.

1. Ἡμέτερον βιβλίον, *Αἱ αἰρέσεις τοῦ Παπισμοῦ*, Αθήνα 2009, σσ 175-233.

2. Ἡ κρίση στό Βατικανό κρίση τοῦ Καθολικισμοῦ, *The New York Times* - ἀπό τήν ἐφημερίδα *ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ* τῆς Κυριακῆς 10 Μαρτίου 2013, http://news.kathimerini.gr/4dcgi/_w_articles_world_2_10/03/2013_513899, <http://www.amen.gr/article12799>

Δέν είναι μία, δέν είναι δύο, αλλά ἄπειρες οἱ παρεκτροπές καί οἱ ἀντι-χριστιανικές πρακτικές τῆς παπικῆς σας αἰρέσεως! Μία ἀπό αὐτές εἶναι οἱ κατ' ἔτος «σταυρώσεις» παπικῶν πιστῶν κατά τήν Μ. Παρασκευή, κυρίως στίς Φιλιππίνες. Ἐφέτος ξεπέρασαν κάθε προηγούμενο οἱ σταυρώσεις στήν ἀσιατική αὐτή χώρα. «Πάσχα στίς Φιλιππίνες, μία χώρα τῆς ὁποίας τό 80% τῶν 94 ἑκατομμυρίων κατοίκων εἶναι παπικοί. Χιλιάδες πιστοί καί τουρίστες ἔφτασαν στήν πόλη Σάν Φερνάντο τῆς ἐπαρχίας Παμπάνια, 60 χιλιόμετρα βόρεια τῆς Μανίλας, ὅπου περισσότεροι ἀπό 30 ἄντρες σταυρώθηκαν. Ὁ 57χροнос Βιλφρέντο Σαλβαντόρ δήλωσε πῶς γιά πρώτη φορά σταυρώθηκε πρῖν ἀπό ἑπτὰ χρόνια, γιά νά εὐχαριστήσῃ τόν Χριστό γιά ὅλα τά θαύματα στή ζωή του, ἀλλά καί γιά νά ἐξιλεωθεῖ γιά τίς ἁμαρτίες του»¹. Ἀπίστευτη πνευματική ρηχότητα, τήν ὁποία ἐμπνέετε στούς ἄβουλους ὀπαδούς σας. Διδάσκετε, κατά κανόνα, ἀντίθετα ἀπό αὐτά πού διδάσκει τό Εὐαγγέλιο καί φτάνετε νά ἐξυψηρετήσετε τήν πλήρη ὑποταγή τῶν ὀπαδῶν σας στίς ἐπιδιώξεις σας! Ἀναφέρουμε γιά παράδειγμα τίς ἀπίστευτες μαγικές τελετουργίες, πού γίνονται μέσα στούς παπικούς ναούς τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς, γιά τίς ὁποῖες ζηλεύουν καί αὐτοί οἱ ἴδιοι οἱ νεοπαγανιστές, ἐπειδή δέν μποροῦν νά ἀναβιώσουν τίς ἀρχαῖες παγανιστικές τελετουργίες μέ τέτοια ἀκρίβεια καί τέτοιο πάθος! Ἐν προκειμένῳ, ὁ Χριστός σταυρώθηκε στή θέση μας, καί ζητᾶ ἀπό μᾶς νοητή σταύρωση τῶν παθῶν μας καί τοῦ κακοῦ, παλαιοῦ, διεφθαρμένου ἑαυτοῦ μας²!

Οἱ «κληρικοί» σας, Ἐκλαμπρότατε, τά βράδια βλέπουν αἰσθησιακοῦ περιεχομένου ταινίες! Αὐτό τουλάχιστον ὑποστηρίζει ἡ ἰστοσελίδα TorrentFreak, ἡ ὁποία ἀποκαλύπτει πῶς «πειρατεία ὑφίσταται ἀκόμα καί στό Βατικανό, δίνοντας στή δημοσιότητα τήν πλήρη λίστα μέ τίς ταινίες καί τίς τηλεοπτικές σειρές, πού κατέβασαν τό τελευταῖο διάστημα. Οἱ μόλις 800 ἱερεῖς, μοναχοί καί λοιποί πιστοί, πού διαμένουν στό Βατικανό, δείχνουν μία προτίμηση στίς τηλεοπτικές σειρές (*Chicago Fire*, *LightfieldsLightfields*, *The Neighbours* καί *Touch*), τίς ρομαντικές ταινίες (*Love Actually*)... ἀλλά καί αὐτές μέ περιεχόμενο ἀκατάλληλο γιά ἀνηλίκους». Ἡ ἰστοσελίδα, ἔδωσε στή δημοσιότητα στοιχεῖα γιά τίς ταινίες, πού "κατέβηκαν" τό 2012 μέσα ἀπό τό Βατικανό, ταινίες μέ σκληρό-ἀνώμαλο πορνό! Ἔτσι, γιά παράδειγμα, κατέβασαν τό "TS Pussy Hunters", μέ τρανσέξουαλ πορνοστάρ, τό λεσβιακό "Whipped Ass" καί τό σαδομαζοχιστικό "Russian Slaves"³! Φρικτή εἴδηση! Δέν μᾶς ἐκπλήσσουν ἰδιαίτερα τέτοια δημοσιεύματα, τά ὁποῖα ἔρχον-

1. Ἰστολόγιο ΤΟ ΒΗΜΑ.

2. «Ἡ πνευματική ρηχότης τοῦ Παπισμοῦ», Ὁρθόδοξος Τύπος 26-4-2013.

3. Ἰστοσελίδα ΧΑΙΡΕΤΕ.

ται νά προστεθοῦν στίς χιλιάδες περιπτώσεις παιδεραστίας καί παιδοφθορίας ἀπό «ιερεῖς» τῆς «Ἀγίας Ἐδρας», ἡ ὁποία ἐμφανίζεται ὡς «ἐκκλησία»! Ὅταν λείπουν ἡ ὑγίης πνευματικότητα, ἡ ἄσκηση καί ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ καί περισσεύουν ἡ χλιδή, οἱ ἀνέσεις, οἱ πολυτέλειες καί ἡ ἐξουσιομανία, γεννιοῦνται κατ' ἀνάγκην τέτοια φαινόμενα!

Ὁ ἐπικεφαλῆς τῆς διάσκεψης τῶν Ἰταλῶν «ἐπισκόπων» καρδινάλιος Angelo Bagnasco, ἐμφανίστηκε σέ βίντεο στό διαδίκτυο νά δίνει παπική ὄστια («Θεῖα Κοινωνία») σέ ἓνα διάσημο «τρανσέξουαλ» ὁμοφυλόφιλο, πολιτικό ἀκτιβιστή, ὁ ὁποῖος φοροῦσε γυναικεῖα ροῦχα! Ἡ «παράσταση» δόθηκε στήν κηδεῖα ἑνός ἄλλου «ιερατικοῦ μπουμπουκιῦ», τοῦ ἀμφιλεγόμενου παπικοῦ Γενουάτη «ιερέα» Fr. Andrea Gallo, ὁ ὁποῖος δήλωνε μαρξιστής καί φίλος τῶν ὁμοφυλόφιλων καί τήν περασμένη χρονιά εἶχε βραβευτῆ ὡς «gay χαρακτήρας τῆς χρονιάς» ἀπό ὁμοφυλόφιλους ἀκτιβιστές! Μάλιστα κατά τήν ἐκλογή σας, εἶχε ταχθῆ ὑπέρ τῆς ἐκλογῆς δεδηλωμένου ὁμοφυλόφιλου πάπα! Ἐπίσης, εἶχε ταχθῆ ὑπέρ τῶν ὁμοφυλόφιλων σχέσεων τῶν παπικῶν «κληρικῶν», μέ σκοπό τόν περιορισμό τῶν παιδεραστιῶν τοῦ παπικοῦ «κλήρου»! Ἀλλά, στήν τελετή δόθηκε καί ὁ λόγος στόν «τραβεστί», ὁ ὁποῖος ἀπό τοῦ ἄμβωνος ἐπαίνεσε τόν ἐκλιπόντα ὡς ἐξῆς: «Μᾶς ἀνοιξες τίς πόρτες τῆς ἐκκλησίας σου καί τήν καρδιά σου. Σᾶς εὐχαριστῶ πού ἐμᾶς, τά τρανσέξουαλ πλάσματα, μᾶς ἔκανες νά αἰσθανόμαστε ὅτι ἦταν αὐτό τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί ὅτι ἀγαπηθήκαμε ἀπό τόν Θεό. Ἐλπίζουμε ὅτι πολλοί θά ἀκολουθήσουν τό παράδειγμά σας καί κάποιος θά ζητήσῃ συγγνώμη»! Φρικτό καί ἀνήκουστο: ὁ θρασύς κίναιδος «ὁμολογοῦσε» μέσα στόν παπικό ναό καί ἐνώπιον τοῦ παπικοῦ «κλήρου» ὅτι ὁ σοδομισμός εἶναι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί ὁ ἄθλιος «ἀρχιεπίσκοπος» ὄχι μόνο δέν τόν πέταξε ἔξω ἀπό τό ναό, ἀλλά τόν «μετάλαβε» κιόλας! Κι ἀκόμα: τό Βατικανό «κωφεύει» προκλητικά στίς διαμαρτυρίες πιστῶν, οἱ ὁποῖοι χαρακτηρίσαν τήν τελετή «πορνοκηδεῖα»!

Ἡ ἐκκοσμίκευση τῆς «Ἀγίας Ἐδρας» δέν ἔχει ὄριο. Καί γιατί νά ἔχη, ἀφοῦ πρόκειται γιά καθαρά κοσμικό ὄργανισμό, ὁ ὁποῖος ἐνδιαφέρεται γιά τά τοῦ κόσμου καί ἀδιαφορεῖ γιά τήν πνευματικότητα; Τό ἀκόλουθο περιστατικό εἶναι ἀντιπροσωπευτικό δείγμα τοῦ κοσμικοῦ πνεύματος, τό ὁποῖο διέπει τό Βατικανό καί προσωπικά ἐσᾶς, Ἐκλαμπρότατε, πού ὀνομάζετε τόν ἑαυτό σας «πάπα». Ἐσεῖς «εὐλογήσατε» χιλιάδες μηχανές Harley Davidson καί τούς ἰδιοκτῆτες τους μέ τήν εὐκαιρία τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν 110 χρόνων ἀπό τήν ἴδρυσή τῆς Harley Davidson! Ἡ πλατεῖα τοῦ Ἁγίου

1. «Ἐξεχείλισεν ἡ ἠθική βρωμιά τοῦ Βατικανοῦ»! Ὁρθόδοξος Τύπος 17-5-2013.

2. «Πνευματικότης μηδέν διά τήν «Ἁγίαν Ἐδραν»! Ὁρθόδοξος Τύπος 21-6-2013.

Πέτρου στό Βατικανό γέμισε μέ μηχανές Harley καί ό θόρυβος κάλυψε μέχρι καί τή φωνή σας, ό όποιος μετά τήν όλοκλήρωση τής τελετῆς τής Θείας Μετάληψης τήν Κυριακή «εὐλογήσατε» όλους τούς πιστούς, πού εἶχαν συγκεντρωθῆ στήν πλατεῖα τοῦ Ἁγ. Πέτρου. «Ἐπειδή εἴμαστε μοτοσυκλεττιστές δέ σημαίνει ὅτι δέν εἴμαστε καθολικοί», ανέφερε ἕνας μοτοσυκλεττιστής. Πρῖν ἀπό μερικές μέρες, ό πρόεδρος τής Harley Davidson, σᾶς δώρισε δύο μηχανές Harley Davidson, ἀλλά καί ἕνα δερμάτινο μπουφάν! Ἡ ἀπουσία πνευματικότητας στήν δυτική αἴρεση τήν ἐξωθεῖ σέ τέτοιες φαιδρότητες, τίς όποιες κάποιοι τίς «βαπτίζουν» «λαϊκό προφίλ» τοῦ νέου «πάπα»!¹

Ἐπαναλαμβάνουμε ὅτι ὑπάρχει παντελής ἀπουσία πνευματικότητας στόν Παπισμό. Δέν πρόκειται γιά «ἐκκλησία», ἀλλά γιά κοσμικό ὄργανισμό καί στήν καλλίτερη περίπτωση γιά θρησκεία, μία ἀπό τίς πολλές τοῦ κόσμου, ἡ όποία ἐνδιαφέρεται γιά τήν «θεραπεία» τής θρησκευτικότητας τῶν ὀπαδῶν της, ὅπως τήν ἀντιλαμβάνονται καί τή βιώνουν οἱ κοσμικοί. Ἡ ἀληθινή Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, οὔτε κοσμικός ὄργανισμός μπορεῖ νά εἶναι, οὔτε θρησκεία, μέ τήν ψυχολογική ἔννοια τοῦ ὄρου, ἀλλά «καινή κτίσις»², ἡ νέα ἀνακαινισμένη κοινωνία τῶν ἐν Χριστῶ ἀναγεννημένων ἀνθρωπίνων προσώπων, ἡ «μαγιά», ἡ όποία «ζυμώνει» τόν πτωτικό κόσμο, μεταμορφώνοντάς τον σέ κοινωνία ἀγάπης, στά πρότυπα τής ἀγαπητικῆς ὑπάρξεως τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Τό θεῖο ἐργαστήρι, πού θεώνει τά ἀνθρώπινα πρόσωπα. Ὁ Παπισμός, ὅμως, δέν εἶναι κάτι τέτοιο, τό ἀπέδειξε ἡ χιλιόχρονη ὡς τώρα «πολιτεία» του. Τό ἀποδείξατε κι ἐσεῖς ὁ ἴδιος, Ἐκλαμπρότατε, στό πρόσφατο ταξίδι σας στή Βραζιλία. Γιά νά προσελκύσετε τά χαμένα ἑκατομμύρια τῶν βραζιλιάνων ὀπαδῶν σας χρησιμοποίησατε λεκτικούς «ὄρους» τοῦ ποδοσφαίρου, τούς όποιους χρησιμοποιοῦν τά φανατισμένα στίφη τῶν χούλιγκανς τῶν γηπέδων, οἱ όποιοι «ἀγωνίζονται» νά ὀδηγήσουν στήν ἔσχατη ταπείνωση τούς ἀντιπάλους τους. Μόνο ὡς σατανική κατάσταση θά μπορούσε νά χαρακτηρισθεῖ τό «ἀθλητικό» αὐτό ἀβυσσαλέο μῖσος, τό όποιο φθάνει καί ὡς τή φυσική ἐξόντωση τῶν ἀντιπάλων τους! Ἀπό αὐτόν, λοιπόν, τό συρφετό τοῦ ἀθλητικοῦ ὑπόκοσμου ἀντλήσατε, κ. Φραγκῖσκε, τήν ὀρολογία τοῦ καλέσματός σας στους «ἀποστατημένους» πρῶην ὀπαδούς σας, δίκην προέδρου ποδοσφαιρικῆς ὀμάδος! Ἄλλωστε, δέν εἶναι τυχαῖο πῶς κι ἐσεῖς ὁ ἴδιος εἴστε φανατικός ποδοσφαιρόφιλος! Ἀφοῦ δέν ἔχει ὁ Παπισμός (διότι τά ἀπεμπόλησε) τά γνήσια ἀγιοπατερικά πνευματικά μέσα, γιά νά μιλήση στόν σύγχρονο ἄν-

1. «Πάπας ὁ μηχανόβιος»! Ὁρθόδοξος Τύπος 19-7-2013

2. Γαλ. 6, 15.

θρωπο, χρησιμοποιεί αυτά που έχει, τά πεζοδρομιακά! Αντί ή Έκκλησία νά μεταμορφώση τόν κόσμο, κατάπτε εκείνος τή δυτική «έκκλησία»! Αύτός είναι δυστυχώς ό Παπισμός, χωρίς ίχνος πνευματικότητας, κατ' εικόνα καί όμοίωση τών ποδοσφαιρικῶν συλλόγων¹!

Δέν μπορούμε κυριολεκτικά νά παρακολουθήσουμε τήν απόλυτη έκκοσμίκευση τῆς παπικῆς αἰρέσεως. Σύμφωνα με τήν ἀκόλουθη εἶδηση: «Περίεργη αἴσθηση γιά τό πῶς μπορούν νά προσεγγίσουν τούς πιστούς καί νά τούς φέρουν στήν Έκκλησία φαίνεται πῶς ἔχουν όρισμένοι παπικοί “κληρικοί”, πού κατά καιρούς προκαλοῦν τουλάχιστον τό γέλιο μέ τά καμώματά τους. Μετά τόν Ιερέα ἀπό τό Μεξικό πού ἔραψε μορφές σουπερ ἡρώων στά ἄμφιά του, λειτουργώντας “μαζί” μέ τόν Μπάτμαν καί τόν Σούπερμαν καί μοιράζοντας τόν ἁγιασμό μέ νεροπίστολο, ἦρθε ἕνας ἀκόμη ἀπό τήν Ἰταλία αὐτή τή φορά, ό όποῖος φαίνεται πῶς μπερδεψε τό ἱερό μέ τήν πίστα. Στό βίντεο πού κάνει, ὅπως εἶναι φυσικό, τόν γύρο τοῦ κόσμου, ό ἱερέας ἀπό τό Μιλᾶνο ἄφησε ἄφωνους τούς παριστάμενους σέ ἕνα γάμο, ἐνώνοντας τό μυστήριο μέ τό γλέντι. Έβαλε λοιπόν ἕνα κασετόφωνο στήν Ἁγία Τράπεζα, καί μόλις τελείωσε ό γάμος, ἔβαλε τό ἀγαπημένο του τραγούδι»²! Κάποιοι ἴσως πούν ὅτι αὐτά εἶναι «μεμονωμένα» γεγονότα καί δέν ἐκφράζουν συνολικά τόν Παπισμό. Ἄγνοοῦν, ὅμως, πῶς οὐδεμία ἀντίδραση ἐγέρθηκε ποτέ ἀπό τήν «Ἁγία Έδρα», ὄχι μόνο γί' αὐτά, ἀλλά καί γιά ὅλα τά ἄλλα, πού «βγαίνουν στό φῶς» καθημερινά! Ἡ κατάπτωση τοῦ Παπισμοῦ εἶναι τό πρώτιστο γεγονός καί ἔπονται τά συνακόλουθα³!

Στήν παπική ἐνορία τοῦ Ἁγίου Antonio Abate στή Messina στίς 3-9-2013 ἔγιναν παπικές «λειτουργίες» μέ ποτήρια (γυάλινα καί πλαστικά) καί σαλατιέρες. Βέβαια δέν εἶναι ἡ πρώτη φορά πού συμβαίνει κάτι τέτοιο. Τελευταῖα στήν Παγκόσμια Ἡμέρα Νεολαίας 2013 στό Ρίο ντέ Τζανέιρο χρησιμοποιήθηκαν γιά τήν παπική «κοινωνία» πλαστικά ποτήρια⁴.

Φορώντας ράσα, πού φέρουν πάνω τους τόν Σούπερμαν καί τόν Μπάτμαν, καί κρατώντας στό χέρι ἕνα πολύχρωμο νεροπίστολο, ό παπικός «ιερέας» Οὐμπέρτο ἐτοιμάζεται νά κάνη τήν καθιερωμένη «λειτουργία» στό ναό Όχο ντέ Ἀγουα στήν Κοαουίλα τοῦ Μεξικό. Στό ναό μπαίνουν χαρούμενα παιδάκια μέ τούς γονεῖς τους, τά όποῖα περιμένουν πῶς καί πῶς γιά τή στιγμή πού ό «ιερέας» θά τά καταβρέξει μέ τόν ἁγιασμό. Ἄλ-

1. «Ἡ ὁρολογία τῶν γηπέδων τοῦ Πάπα Φραγκίσκου»! Ὁρθόδοξος Τύπος (27-9-2013) 2.

2. Ἰστολόγιο dogma.gr

3. «Ἡ γενική κατάπτωσης τοῦ Παπισμοῦ εἶναι ἐμφανής»! Ὁρθόδοξος Τύπος (27-9-2013) 2.

4. 3-9-2013, Παπικές «λειτουργίες» μέ ποτήρια (γυάλινα καί πλαστικά) καί σαλατιέρες, http://aktines.blogspot.gr/2013/09/blog-post_7400.html

λωστε, ή ευφάνταστη ιδέα του Μεξικανού «ιερέα» πέρα από διασκεδαστική είναι και αποτελεσματική, καθώς έχει καταφέρει με αυτό τον τρόπο να προσεγγίση τά παιδιά αλλά και νεώτερους πιστούς. Έξάλλου ή άνατρεπτική εμφάνισή του, μέ τό σήμα κατατεθέν του άνθρώπου-νυχτερίδα, αλλά και του Σούπερμαν, προκαλεϊ τουλάχιστον περιέργεια, και έπομένως όλοένα περισσότερος κόσμος πηγαίνει στις λειτουργίες του¹. Η παπική «λειτουργική» αναγέννηση συνεχίζεται μέ μύρες, λουκάνικα και τραγούδια².

Σύμφωνα μέ είδηση από τό έλληνικό ιστολόγιο ΔΟΓΜΑ, Παπικός καπουτσίνοσ «μοναχός» τραγουδά heavy metal! «Μέ μία πρώτη ματιά βλέπεις τον *Cesare Bonizzi*, ώσ μοναχό τών καπουτσίνων, μέ σανδάλια και τήν είδική ένδυμασία και μέ μία ύπέροχη γενειάδα. Ο πρώην ιεραπόστολοσ τής Ακτής του Έλεφαντοστού ζει κοντά στό Μιλάνο και είναι όπαδόσ και βασικός τραγουδιστής τής μουσικής *heavy metal*. Αυτό ξεκίνησε, όταν παρακολούθησε μία συναυλία τών *Metallica* πριν 15 χρόνια περίπου. Αν και ό ίδιοσ είναι “θρησκός”, όπως αναφέρει, θέλει να στείλει τό μήνυμα, ώστε να κινήσει τούσ άνθρώπουσ για τήν ζωή, για τήν κατανόηση τής ζωής, για τήν άπολαυσή της. Όπωσ έχει δηλώσει ό ίδιοσ, δέν είχε κανένα πρόβλημα μέ τούσ άνωτέρουσ του ποτέ. Μία ένδειξη τής δυσκογραφικής του δουλειάσ είναι cd μέ τραγούδια άφιερωμένα στην Παναγία σε μουσική *metal*. Πάντωσ, όπως ύποστηρίζουν οι περισσότεροι άνθρωποι, που γνωρίζουν τήν άποστολή ενός μοναχού, ή μουσική *heavy metal* δέν μπορεί να είναι “εργόχειρο” για ένα μοναχό. Ξεφεύγει από τον άσκητικό άγώνα και τήν προσευχή!»! Έμεις έχουμε άπλωσ να παρατηρήσουμε ότι α) μέ τή μουσική *heavy metal* εκφράζεται και διαδίδεται ό σατανισμός, β) ό χέβι μέταλ «μοναχός» όμιλει για «άπολαυση τής ζωής», τήν όποία δέν γνωρίζει ή χριστιανική διδασκαλία, και γ) ότι «δέν είχε κανένα πρόβλημα μέ τούσ άνωτέρουσ του ποτέ», ούτε και θά έχει, διότι τό Βατικανό δέν ένδιαφέρεται για κάτι τέτοιεσ «λεπτομέρειεσ», όπως είναι ή πνευματικότητα³!

Τέλοσ, Έκλαμπρότατε, πράξατε τό έξής άπίστευτο και όμως άληθινό! Άναβιώσατε τά μεσαιωνικά «συγχωροχάρτια» μέσω του διαδικτύου! Αυτή τή φορά δέν τά πουλάτε, αλλά τά διαθέτετε, μέσω τής κοινωνικής δικτύωσής twitter. Αυτή τήν παράδοξη είδηση έφερε στη δημοσιότητα ή ιστοσε-

1. 19-2-2013 Παπικός «ιερέασ» ψεκάζει «άγιασμό» μέ νεροπίστολο, http://aktines.blogspot.gr/2013/02/blog-post_3191.html

2. 19-2-2013 Συνεχίζεται ή παπική «λειτουργική» αναγέννηση, http://aktines.blogspot.gr/2013/02/blog-post_1767.html

3. «Παπικός καπουτσίνοσ “μοναχός” τραγουδά *heavy metal*!» Όρθόδοξοσ Τύποσ (4-10-2013) 2.

λίδα ΤΑ ΝΕΑ: «“Συγχωροχάρτια” προσφέρει ο πάπας Φραγκίσκος σέ όσους τόν ακολουθοῦν στό *twitter*. Σέ μία προσπάθειά του νά συμβαδίσει μέ τή σύγχρονη εποχή, τό Βατικανό αποφάσισε νά παντρέψει μία από τίς παλαιότερες παραδόσεις του μέ τόν κόσμο τῶν κοινωνικῶν δικτύων προσφέροντας “συγχωροχάρτια” σέ όσους ακολουθοῦν στό *twitter* τόν πάπα Φραγκίσκο κατά τή διάρκεια τῆς Παγκόσμιας Ημέρας Νεολαίας τοῦ παπισμοῦ. Τό Βατικανό δίνει τό προνόμιο αὐτό μέ ἕνα κλίκ. Οἱ πιστοί ἐξασφαλίζουν μέ αὐτό τή μείωση τοῦ χρόνου, πού θά πρέπει νά περάσουν στό καθαρτήριο, ἀφοῦ ἔχουν ὁμολογήσει τίς ἀμαρτίες τους. Σύμφωνα μέ δημοσίευμα στή βρετανική ἐφημερίδα *Guardian*, “συγχωροχάρτια” μπορεῖ κανείς νά ἀποκτήσει, συμμετέχοντας στήν Παγκόσμια Ημέρα Νεολαίας τοῦ Παπισμοῦ στό Ρίο ντέ Τζανέιρο. Ὅσοι δέν μποροῦν νά βρισκονται ἐκεῖ, ἔχουν τή δυνατότητα νά παρακολουθοῦν ὅσα συμβαίνουν μέσα ἀπό τά μηνύματα τοῦ Πάπα Φραγκίσκου στό *twitter*!»! Ἐκλαμπρότατε, βάλτε τό χέρι στήν καρδιά καί πεῖτε εἰλικρινά: Ὑπάρχει περίπτωση νά εἶστε «ἐκκλησία» καί μάλιστα νά μπορούμε νά ἐνωθοῦμε μαζί σας; Ἐμεῖς πάντως δέν βλέπουμε κάποια ἀλλαγὴ τοῦ μεσαιωνικοῦ Παπισμοῦ¹, πού γέννησε τήν Ἱερά Ἐξέταση, τούς θρησκευτικούς πολέμους, τίς Σταυροφορίες, τόν Οὐμανισμό, τήν διαμαρτύρηση, τόν ἀθεϊσμό καί τήν ἀποχριστιάνιση τῆς Εὐρώπης.

3. Ἡ παραίτηση τοῦ ἐκλαμπροτάτου κ. Βενεδίκτου

Ἀκόμα δέν «στέγνωσε τό μελάνι» ἀπό τή «συνταρακτική» εἶδηση τῆς παραίτησης τοῦ ἐκλαμπροτάτου κ. Βενεδίκτου ΙΣΤ' καί δέ «στέρεψαν τά δάκρυα» ἀπό τό ἄκουσμά της, καί «ἔσκασε» ἡ πρώτη «βόμβα», ἡ ὁποία πιθανότατα σχετίζεται μέ τήν «αὐθόρμητη» παραίτησή του. Πρόκειται γιά εἶδηση μέ ξεχωριστό ἐνδιαφέρον, τήν ὁποία ἔφερε στή δημοσιότητα τό ἀποκαλυπτικό ἑλληνικό ἱστολόγιο «ΕΥΠΙΝΗΣΤΕ ΡΕ»: «Ἐνας γερμανός πάπας ἐγκαταλείπει τό Βατικανό, ἕνας γερμανός τραπεζίτης ἔρχεται. Ὁ *Ernst von Freyberg*, 54 ἐτῶν, θά ἀναλάβει σήμερα τά ἡνία μιᾶς Τράπεζας μέ 6 δισ. εὐρώ καί 44.000 μυστικούς λογαριασμούς, ἀνάμεσα στους ὁποίους βρίσκεται καί αὐτός τοῦ Ποντίφικα. Ἡ ἀνάληψη τῆς διοίκησης τῆς Τράπεζας τοῦ Βατικανοῦ ἀπό τόν γερμανό τραπεζίτη ἀναμένεται ἀπό τίς 24 Μαΐου 2012, ὅταν ὁ προκάτοχός του *Ettore Gotti Tedeschi* ἐξεδιώχθη, διότι θέλησε νά γίνουν περισσότερο διαφανῆ τά οικονομικά τοῦ Βατικανοῦ. Στό διάστημα αὐτοῦ τοῦ

1. «Ἡλεκτρονική διάθεσις “συγχωροχαρτιῶν” ἀπό τόν Πάπαν»! Ὁρθόδοξος Τύπος (13-9-2013) 2.

έτους ή Τράπεζα έμεινε χωρίς έπικεφαλής, γεγονός πού διόγκωσε τίς φήμες για τά άδιαφανή οικονομικά του Πάπα»! Αυτή είναι ή πρώτη άπάντηση σέ όσους έσπευσαν νά δοϋν πίσω από τήν παραίτηση «άγνά έλατήρια»! Όσο για τίς «ίερές μπίζνες» τής «Άγίας Έδρας», τών «διαδόχων του άγίου Πέτρου», δέ μάς ξενίζουν διόλου, διότι τό Βατικανό είναι κράτος καί όχι Έκκλησία¹;

4. Η έκλογή σας, Έκλαμπρότατε κ. Φραγκίσκε

Η έκλογή σας, Έκλαμπρότατε, δέν είναι τυχαίο γεγονός. Τά Παγκόσμια Κέντρα άποφάσεων του πλανήτη, διαπιστώνοντας τήν άνοδο τών οικονομιων πολλων κρατων τής Λατινικής Αμερικής άποφάσισαν νά σās προωθήσουν στην ήγεσία του Βατικανου, για νά χρησιμοποιήσουν έν συνεχεία τίς παρεμβάσεις σας ύπέρ τών συμφερόντων τους. Αυτό προκύπτει από τίς αναλύσεις ειδικων έπιστημόνων, οί όποιοι ασχολοϋνται μέ τήν έπιστήμη τής γεωπολιτικής καί τής γεωστρατηγικής (περισσότερον τής πρώτης). Οί αναλυτές ύποστηρίζουν ότι τά «Παγκόσμια κέντρα λήψεως άποφάσεων» καθώρισαν τόν νέο ρόλο σας, δηλ. νά «άπαρνηθίτε» τόν βασικό τίτλο του Αρχηγου του Κρατιδιου του Βατικανου, ό όποιος ένοχλει τούς πιστούς άλλων «χριστιανικων όμολογιων» και νά άποδεχθίτε τόν τίτλο του έπισκόπου ή του πατριάρχου τής Δύσεως, ένω βρίσκεστε εκτός τής Μίας, Άγίας, Καθολικής καί Αποστολικής Έκκλησίας (Ορθοδοξίας) καί νά συμπεριφερθίτε περισσότερο ως πνευματικός πατέρας καί λιγώτερο ως Αρχηγός του Κράτους του Βατικανου. Δέν είναι άλλωστε τυχαίες οί δηλώσεις του Γενικου Γραμματέως του ΟΗΕ κ. Μπάν Κί Μούν, ό όποιος σās χαιρέτησε ως «ένα πνευματικό ήγέτη του κόσμου (23^η Απριλίου)». Οί δηλώσεις έγιναν κατά τήν συνάντησή Σας, κατά τήν διάρκεια τής όποιας, Έκλαμπρότατε, ζητήσατε από τό κράτος Σας νά κάνει φιλανθρωπία καί να «προσεγγίσει ανθρώπους διαφορετικων θρησκειων καί μή πιστούς». Αυτό σημαίνει ότι στό Βατικανό θά εκπονήσετε σύγχρονο επικοινωνιακό προπαγανδιστικό σχεδιασμό, για νά κάνετε προσηλυτισμό στίς χώρες, τίς όποιες θά στοχοποιήσετε. Οφείλουμε νά έπισημάνουμε ότι στό πλαίσιο του σχεδιασμου νά έμφανισθίτε ως πνευματικός καί... φιλορθόδοξος, τήν 23^η Απριλίου 2013, έορτή του Άγιου Γεωργίου του Τροπαιοφόρου, τήν όποία έμεις οί Ορθόδοξοι έορτάζουμε μετά τό Πάσχα, έσείς,

1. «Αρχίζουν αί άποκαλύψεις διά τήν παραίτησιν του Πάπα»! Ορθόδοξος Τύπος 29-3-2013.

Έκλαμπρότατε, τήν έορτάσατε ύποστηρίζοντας ότι τό πραγματικό σας όνομα εΐναι Γεώργιος. Τό μήνυμα, όμως, δέν προβλήθηκε όσο θά έπρεπε ύπό τών ΜΜΕ, πού έλέγχονται άπό τό Βατικανό¹.

Ο μακαριστός, όμως, πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης Χαράλαμπος Βασιλόπουλος στόν πρόλογο τοῦ βιβλίου του, «Ο Άγιος Γεώργιος ό Τροπαιοφόρος», γράφει ότι ό Παπισμός έχει άποκηρύξει τόν Άγιο Γεώργιο, όπως καί πολλούς άλλους Άγίους τής Όρθοδόξου Έκκλησίας μας. Γράφει ό μακαριστός Αρχιμ. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος, ιδρυτής τής Π.Ο.Ε. καί τοῦ «Ο.Τ.» τά ακόλουθα: «Τό 1968 ό Πάπας προέβη εις μίαν άσεβή ενέργειαν, πού κατέπληξε τόν κόσμο καί προκάλεσε θύελλαν διαμαρτυριών εις όλόκληρον τήν χριστιανοσύνην. Ο Πάπας διέγραψεν άπό τό Αγιολόγιον τόν Άγιον Γεώργιον τόν Μεγαλομάρτυρα! Διέγραψε δέ μαζί μέ αυτόν καί άλλους τριάντα Άγίους, όπως τόν Άγιο Νικόλαο, τόν Άγιο Χριστοφόρο, τήν Αγία Βαρβάρα, τήν Αγία Αΐκατερίνη κ.λπ. Φαίνεται νά τόν ένοχλοῦσε πολύ τό γεγονός ότι οί περισσότεροι άπό αυτούς τούς Άγίους τιμῶνται πολύ ύπό τών Όρθοδόξων. Εΐναι αυτοί, ως επί τό πλεΐστον, οί αγαπημένοι Άγιοι τοῦ Όρθοδόξου λαοῦ· εΐναι κατ' έξοχήν Άγιοι τής Όρθοδοξίας. Ιδιαίτέρως δέ ό Μεγαλομάρτυς καί τροπαιοφόρος Γεώργιος αγαπᾶται καί τιμᾶται άπό όλόκληρον τήν Όρθοδοξίαν. Η βέβηλος όμως αυτή καί άσεβής ενέργεια τοῦ Πάπα έλύπησε βαθύτατα κάθε πραγματικό Όρθόδοξο χριστιανό. Πολλοί μάλιστα εΐπαν: "Τόν Άγιο Γεώργιο δέν μπόρεσε νά τόν καθαιρέση ό πιό αίμοβόρος καί αίμοδιψής άνθρωπος τής ιστορίας, ό Διοκλητιανός. Καί όμως έρχεται τώρα ό Πάπας νά τόν διαγράψη άπό τόν κατάλογο τών Αγίων μέ μιά μονοκονδυλιά"! Έπειτα μᾶς λένε νά ένωθοῦμε μέ τόν Πάπα! Άφοῦ τούς Άγίους δέν σεβάστηκε, πῶς θά σεβασθῆ τήν Όρθοδοξία; Δέν αποκλείεται μάλιστα ή ενέργειά του αυτή νά εΐναι καί ή αίτία τής κρίσεως τοῦ παπισμοῦ, νά εΐναι ή αίτία, πού συγκλονίζεται σήμερα εκ θεμελίων τό πανίσχυρο Βατικανό. Η παπική αυτή ενέργεια έλύπησε κι έμένα, αγαπητέ άναγνώστα, καί έγινε άφορμή νά γράψω τόν βίον τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου. Έδῶ, στό βιβλιαράκι αυτό, θά διαβάσης τήν ένδοξη σταδιοδρομία τοῦ Αγίου, τήν χριστιανική του πίστη, τά φρικτά καί οδυνηρά Μαρτύριά του, τά θαύματα πού έκανε ό Θεός, γιά νά τιμήση τόν ήρωϊσμό τοῦ Αγίου στά Μαρτύρια καί τά θαύματα, πού συνεχίζονται μετά τόν θάνατό του καί μέχρι σήμερα. Τόν βίον τοῦ Αγίου Γεωργίου, έχει ψυχικήν ώφέλειαν νά τόν διαβάζη κάθε χριστιανός, ιδιαίτέρως όμως όσοι φέρουν τό όνομά του. Έχομε, τέλος, καθήκον οίλοι οί Όρθόδοξοι, έφ' όσον ό Πάπας προσπαθεΐ νά σβήση τήν μνήμη τοῦ Α-

1. «Δέν ήτο τυχαία ή εκλογή τοῦ νέου Πάπα κ. Φραγκίσκου», Όρθόδοξος Τύπος 17-5-2013

γίου, νά φροντίσωμε νά γίνουν γνωστά, ό βίος καί τά θαύματά του εὐρύτερα. Δέν πρέπει νά ὑπάρχη Ὁρθόδοξο σπίτι χωρίς νά ἔχη τόν βίον τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου. Μέ τήν ἀνάγνωση τοῦ βιβλίου αὐτοῦ, θά καταλάβουν ὅλοι, ποῖον Ἁγιον διαγράφει ὁ Πάπας»¹.

Ἐάν, Ἐκλαμπρότατε, ἐπιθυμεῖτε νά διαφέρετε ἀπό τούς ἄλλους ἐκλαμπροτάτους καί νά κάνετε μικρά βήματα πρὸς τήν Ὁρθοδοξία, ἄς ἀποκαταστήσετε σέ πρώτη φάση τόν Ἅγιο Γεώργιο καί τούς ἄλλους Ἁγίους, πού ἀναφέρει στόν πρόλογο τοῦ βιβλίου του ὁ μακαριστός Ἀρχιμανδρίτης π. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος καί ἄς τούς πιστεύσετε².

5. Οἱ σχέσεις σας, Ἐκλαμπρότατε κ. Φραγκίσκε, μέ τήν δικτατορία τῆς Ἀργεντινῆς καί τήν Ἀμερική

Ὁ ὅρος «Ἰησουίτης», πού κατά τόν Ἑλληνα Καθηγητή Γλωσσολογίας Γ. Μπαμπινιώτη εἶναι συνώνυμο τοῦ «ὑποκριτής καί ταρτοῦφος», γιά τά μέλη τῆς Ἀδιαιρέτου καί ἀκαινοτομήτου Ὁρθόδοξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἀφορᾶ στά μέλη τοῦ μοναστικοῦ τάγματος τοῦ Παπισμοῦ, τό ὁποῖο ἴδρυσαν τό 1534 ὁ Ἴσπανός Ἰγνάτιος Λογιόλα καί ὁ Βάσκος Φραγκίσκος Ξαβιέ γιά τήν ἀντιμετώπιση τῆς Μεταρρυθμίσεως καί τῆς ἐπαναστάσεως τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης κατά τῆς ἐκτροπῆς τοῦ παποκαϊσαρισμοῦ. Βαρύνεται δέ μέ τήν ἄγρια πολεμική καί τίς ὑπουλες ἐνέργειες εἰς βάρος τοῦ μαρτυρικοῦ καί Ἁγίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Κυρίλλου Λουκάρεως, πού δολοφονήθηκε τελικά μέ φρικώδη τρόπο τό 1638. Ὁ Ἅγιος Κύριλλος Λούκαρις ἦταν ἰκανώτατος καί μεμορφωμένος καί ἀγωνίστηκε ὑπέρ τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ Γένους, τοῦ ὁποῖου τήν ἱστορική συνέχεια ἔβλεπε συνυφασμένη μέ τήν ἀδιαίρετη Ὁρθόδοξη πίστη. Γι' αὐτό καί μέ ὅλες του τίς δυνάμεις υπεράσπιζε τήν ἀκαινοτόμητο καί ἀποστολοπαράδοτη ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου. Ἡ Ἑλλογιμωτάτη Καθηγήτρια κ. Ἐλένη Κούκου³ γράφει: «Τό προνομιακό καθεστῶς τῆς Ὀθωμανικῆς Ἀυτοκρατορίας πρὸς τήν Γαλλία εὐνόησε τήν ἐγκατάσταση στήν Ὁρθόδοξη Ἀνατολή ἑνός μεγάλου ἀριθμοῦ Γάλλων μισσιοναρίων κυρίως Ἰησουϊτῶν καί Καπουκί-

1 Ἀρχιμ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ, Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ὁ Τροπαιοφόρος, Ἀθήναι, Ἀπρίλιος 1975.

2 «Οἱ Πάπαι ἔχουν ἀποκηρύξει τόν Ἅγιον Γεώργιον τόν Τροπαιοφόρον καί ἄλλους Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας, Ὁ σημερινός Πάπας ὑποκρίνεται πῶς τιμᾷ τόν Ἅγ. Γεώργιον», Ὁρθόδοξος Τύπος 24-5-2013.

3. ΕΛΕΝΗ ΚΟΥΚΟΥ, Αἱ Διομολογήσεις καί ἡ Γαλλική προστασία εἰς τήν Ἀνατολήν 1535-1789, Ἀθήναι 1967.

νων, κυρία ἀποστολή τῶν ὁποίων ὑπῆρξε, ἐκτός γιά τήν χρησιμοποίησή τους γιά τήν προώθηση τοῦ Γαλλικοῦ ἐμπορίου καί τῆς Γαλλικῆς πολιτικῆς ἐπιρροῆς μέσα στήν Ὀθωμανική αὐτοκρατορία, ὁ μέ κάθε τρόπο προσηλυτισμός τῶν "σχισματικῶν" Ἑλλήνων στόν παπισμό καί ιδιαίτερα μέσα ἀπ' τή διάδοση τῆς Γαλλικῆς κουλτούρας καί τοῦ Γαλλικοῦ πολιτισμοῦ». Τό ὑπό δεινή κατάληψη τῶν Φράγκων καί Γερμανῶν εὐρισκόμενο πρεσβυγενές Πατριαρχεῖο τῆς Δύσεως στήν παλαιά Ρώμη καί τά ὄργανά του οἱ Ἰησουῖτες διέβαλαν μέ κάθε μέσο τόν μαρτυρικό πατριάρχη στόν Κλήρο καί τόν λαό καί μέ συκοφαντίες ἀνείπωτες, μυθεύματα καί ψεύδη, χρηματίζοντας τούς Ὀθωμανούς καί διαφθείροντας συνειδήσεις, κατόρθωσαν νά προκαλέσουν τήν μῆνιν τῆς Ὑψηλῆς Πύλης κατά τοῦ πατριάρχου τοῦ Γένους Κυρίλλου Λουκάρεως καί νά ὀδηγήσουν στήν ἀποτρόπαια καί φρικώδη δολοφονία του, καθιστώντας τον μάρτυρα τῆς ἀδαιρέτου καί ἀκαινοτομίου Ἐκκλησίας.

Στίς 5-3-2013 στό Μπουένος Ἄϊρες τῆς Ἀργεντινῆς ξεκίνησε μιά πολύ σημαντική δίκη, ἡ ὁποία ἔχει σάν ἀντικείμενο νά διερευνήση τό σύνολο τῶν ἐγκλημάτων, πού διαπράχθηκαν μέ τήν γνωστή ἐπιχείρηση Operation Condor, πού σκοπό εἶχε, μέ τήν ὑποστήριξη τῶν ΗΠΑ, τήν ἐγκαθίδρυση λατινοαμερικανικῶν δικτατοριῶν, τήν ἐξόντωση καί τήν δολοφονία χιλιάδων ἀντιφρονούντων. Εἶναι ἐκπληκτικά ἐπίκαιρη ἡ παλαιότερη σκληρή ἀνακοίνωση, πού εἶχαν ἐκδώσει «οἱ μητέρες τῆς πλατείας τοῦ Μάη», συγγενεῖς τῶν χιλιάδων ἐξαφανισθέντων στήν διάρκεια τῆς δικτατορίας τῆς Ἀργεντινῆς, μέ τήν ὁποία κατήγγειλαν ὅτι «Ἡ "Ἐκκλησία" σιώπησε μπροστά στά ἐγκλήματα καί συμμετεῖχε ἐνεργά στά βασανιστήρια τῶν παιδιῶν μας. Αὐτοί πού συνεργάστηκαν, πού μᾶς εἶπαν ψέμματα, πού μᾶς γύρισαν τήν πλάτη, ἦταν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Μπεργόλιο». Στό βιβλίο «Ἐκκλησία καί Δικτατορία: ὁ ρόλος τῆς Ἐκκλησίας ὑπό τό φῶς τῶν σχέσεων της μέ τό στρατιωτικό καθεστῶς», πού κυκλοφορήθηκε ἀπό τήν ΜΚΟ CELS τοῦ Μπουένος Ἄϊρες, ἀναφέρεται ὅτι ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, ὁ τότε «ἐπαρχος» Ἀργεντινῆς γιά τήν Societas Jesu (Τάγμα Ἰησουϊτῶν) Χόρχε Μάριο Μπεργκόλιο καί σήμερα Φραγκῖσκος Α' σχετιζόσασταν ἄμεσα μέ τήν ἀπαγωγή καί τά βασανιστήρια τῶν Ἰησουϊτῶν Ὁρλάντο Γιόριο καί Φρανσίσκο Γιάλικς ἀπό τήν στρατιωτική χούντα τόν Μάιο τοῦ 1976. Τό ἴδιο θέμα ἀνέφερε καί ἡ γνωστή ἐφημερίδα Los Angeles Times τήν 1/4/2005, ὅπου περιεχόταν καί ἡ πληροφορία ὅτι ὁ Ἰησουῖτης Ὁρλάντο Γιόριο σᾶς κατηγορήσε εὐθέως, τόν τότε ἐπαρχο τοῦ Τάγματος Χόρχε Μπεργκόλιο, ὅτι κυριολεκτικά τόν παραδώσατε στά τάγματα θανάτου τῆς Χούντας, ἀρνούμενος νά προσφέρετε κάλυψη στόν ἴδιο καί στόν Ἰησουῖτη Γιάλικς ἐνώπιον τοῦ καθεστῶτος

για τό κήρυγμά τους στίς φτωχογειτονίες του Μπουένος Άϊρες. Τόν ίδιο χρόνο ή γνωστή δικηγόρος Μύριαμ Μπρέγκμαν κατέθεσε μήνυση έναντιόν σας, του Καρδινάλιου Χόρχε Μπεργκόλιο και νύν Φραγκίσκου, μέ τήν κατηγορία τής συνωμοσίας μέ τήν έγκληματική χούντα του στρατηγού Βιντέλα, κατηγορία πού επανέλαβαν τό 2010 οί επίζωντες του βρώμικου πολέμου τής στρατιωτικής χούντας τής Αργεντινής, όπως προβλήθηκε στην Έφημερίδα El Mundo. Κατά τήν πορεία τής δίκης, πού ξεκίνησε μετά τήν μήνυση τής Μύριαμ Μπρέγκμαν, έσεΐς, ό Καρδινάλιος Μπεργκόλιο, άρνηθήκατε νά παραστήτε σέ άνοικτή δίκη και οί άπαντήσεις σας, όταν τελικά καταθέσατε, ήταν γεμάτες ύπεκφυγές και άοριστίες. Τήν δικτατορία τής Αργεντινής «έστησε» ό τότε Αμερικανός ύπουργός Έξωτερικων Χένρυ Κίσινγκερ μέ τόν άναπληρωτή του για τήν Λατινική Αμερική Ουΐλιαμ Ρότζερς, ό όποιος, όπως προκύπτει από τά άποχαρακτηρισμένα αρχεία έθνικής ασφάλειας των ΗΠΑ, πού δημοσιεύθηκαν στίς 23/3/2006, είχε τότε δηλώσει ότι στην Αργεντινή «θά χυθή πολύ μά πολύ αίμα...». Στίς 24-3-1976 ή άνατροπή από τήν CIA τής δημοκρατικής κυβερνήσεως τής Ίζαμπέλ Περόν από τόν στρατηγό Βιντέλα, πού καταδικάστηκε σέ ισόβια κάθειρξη για έγκλήματα κατά τής ανθρωπότητας, έγινε μέ τήν στήριξη των χρηματιστηριακων συμφερόντων τής Wall Street και μέ τήν ύπόδειξη του γνωστου κυριου Ντέιβιντ Ροκφέλερ, ό όποιος επέβαλε ως Υπουργό Οικονομίας τής χούντας τόν στενό του φίλο Χοσέ Άλφρέντο Μαρτίνες ντέ Χόζ, πού οδήγησε τήν Αργεντινή στην ύφεση, τήν φτώχεια και τήν δυστυχία, παραδίδοντας τήν Κεντρική Τραπεζιτική και Νομισματική πολιτική τής χώρας στα golden boys τής Wall street και του ΔΝΤ, κρατώντας τό έθνικό νόμισμα σκόπιμα υπερτιμημένο και δημιουργώντας εξαιρετικά ύψηλό έξωτερικό χρέος, πού οδήγησε τήν έθνική οικονομία τής πλουσιωτάτης σέ πρώτες ύλες Αργεντινής σέ άτακτη χρεωκοπία. Ο κ. David Rockefeller είναι ό γνωστός ιδρυτής του όμωνύμου Μουσείου του Τέλ Αβίβ μέ τίς αντίχριστες παραγωγές, πού επί διετία πρόβαλλε τήν Μ. Έβδομάδα ό τηλεοπτικός ΣΚΑΪ, και τής γνωστής Τριμερούς Έπιτροπής, πού αποτελεί συγκοινωνούν δοχείον τής επίσης γνωστής Λέσχης Μπίλντεμπεργκ.

Τό 2006 ό Αργεντινός δημοσιογράφος Οράσιο Βερμπίτσκι στό βιβλίο του «Σιωπή» σās καταγγέλει, τόν Χόρχε Μάριο Μπεργκόλιο και νύν Φραγκίσκο Α', ως άμεσο συνεργάτη τής χούντας του Βιντέλα, βασιζόμενος στίς προσωπικές μαρτυρίες πέντε παπικων «κληρικων», από τούς όποιους αφαιρέσατε ως ό τότε «έπίσκοπος» Μπουένος Άϊρες και «έπαρχος» Αργεντινής τής «Έταιρείας του Ίησού» Μπεργκόλιο, τήν άδεια για άσκηση ιεραποστολικου έργου στίς παραγκουπόλεις του Μπουένος Άϊρες, δίνον-

τας έτσι την δυνατότητα στην χούντα του Βιντέλα να τους συλλάβουν. Είναι σημαντική ή πληροφορία, που δίνει ή γνωστή δικηγόρος για τα ανθρώπινα δικαιώματα Μύριαμ Μπρέγκμαν και που στηρίζεται στις καταθέσεις των Ιησουϊτών Γιόριο και Γιάλικς, ότι, μετά τα βασανιστήρια στις φυλακές της χούντας, τους έρριξαν από ελικόπτερο, για να τους δολοφονήσουν, αλλά αυτοί επέζησαν για να διηγούνται τα κατορθώματα και την «αγάπη» σας, του εμφανιζομένου ως ανθρωπιστού κ. Χόρχε Μάριο Μπεργκόλιο και νυν Φραγκίσκου Α'.

Η γνωστή έφημερίδα του Μπουένος Άϊρες Pagina 12 κυκλοφορήθηκε στο άκουσμα της έκλογής σας με τον τίτλο "i Dios mio" (Θεέ μου) και καταγράφει την μαρτυρία της αδελφής του Όρλάντο Γιόριο, Κρασιέλας Γιόριο, ή οποία σ'αs καθιστά, τον τότε «Επίσκοπο του Μπουένος Άϊρες» Χόρχε Μπεργκόλιο, υπεύθυνο της απαγωγής από την χούντα του αδελφού της. Στην διάρκεια της δίκης του ΕΣΜΑ, μεγαλύτερου κέντρου βασανισμών της δικτατορίας της Αργεντινής, έσεϊς, ό τότε πρόεδρος της παπικής «έπισκοπικής συνόδου» της Αργεντινής, Χόρχε Μπεργκόλιο, άρνηθήκατε έγγραφως ότι γνωρίζατε για τις απαγωγές και τις δολοφονίες, ώστόσο ό αντικαταστάτης σας απέστειλε στο δικαστήριο αντίγραφο κειμένου, που πιστοποιεί ότι έσεϊς, ό Μπεργκόλιο, συσχεφθήκατε με τον δικτάτορα Βιντέλα και τρεις έπισκόπους πρό της δίκης, για να καταρτίσετε κοινό σχέδιο ύπερασπίσεως¹.

Η ήμερήσια έφημερίδα «Η Ελλάδα αύριο» της 15^{ης} έως και 17^{ης} Μαρτίου 2013 κατέρριψε την προπαγάνδα του Βατικανού για σ'αs, Έκλαμπρότατε, με πρωτοσέλιδο κύριο θέμα της, τό όποιο τεκμηρίωνε με φωτογραφίες, έγγραφα και πολυσέλιδο ρεπορτάζ ότι έσεϊς, Έκλαμπρότατε, ήσαστε ό αγαπημένος της μυστικής Αμερικανικής ύπηρεσίας CIA και του άνθελληνος ύπουργού Έξωτερικών των ΗΠΑ Χένρυ Κίσσιγκερ κατά την εποχή, την όποια κηρύχθηκε δικτατορία στην Αργεντινή κατά την δεκαετία του 1970, ύπό τον στρατηγό Χόρχε Βιντέλα, ό όποιος τό 1985 καταδικάσθηκε σέ ισόβια κάθειρξη. Έσεϊς, Έκλαμπρότατε, με την ιδιότητα του Καρδινάλιου της Αργεντινής στηρίξατε τό στρατιωτικό καθεστώς, όπως γράφει ή έφημερίδα: «Ο "Βρώμικος Πόλεμος" και ό καρδινάλιος Μπεργκόλιο».

Τό 2010 οί έπιζώντες του "Βρώμικου Πολέμου" της στρατιωτικής χούντας της Αργεντινής σ'αs κατηγορήσαν ως συνένοχο στην απαγωγή δύο

1. Ημέτερον Ανακοινωθέν, Οί σχέσεις του Πάπα με την Δικτατορία της Αργεντινής, 22-3-2013.

μελῶν τῆς Ἐταιρείας τοῦ Ἰησοῦ καί ἡ ἐφημερίδα “El Mundo” ἔδωσε ἐκτενῆ δημοσιότητα σ’ αὐτό τό γεγονός, στό φύλλο τῆς 8^{ης} Νοεμβρίου 2010.

Κατά τήν πορεία τῆς δίκης, πού ξεκίνησε τό 2005 γιά τή διερεύνηση τῶν ἐγκλημάτων τῆς ἀργεντινικῆς χούντας, ἐπικαλεστήκατε δύο φορές τό δικαίωμα, πού σᾶς δίνει τό Δίκαιο τῆς Ἀργεντινῆς νά ἀρνηθῆτε νά παραστήτε σέ ἀνοιχτή δίκη καί ὅταν τελικά καταθέσατε, τό 2010, οἱ ἀπαντήσεις σας ἦταν γεμᾶτες ὑπεκφυγές καί ἀοριστίες.

Ἡ ἐφημερίδα “Los Angeles Times”, τήν 1η Ἀπριλίου 2005, ἔγραψε σχετικά τά ἑξῆς: “Ὁ Μπεργκόλιο ἐνέχεται σέ τουλάχιστον δύο ὑποθέσεις. Ἡ μία ἀφορᾷ τή διερεύνηση τοῦ βασανισμοῦ δύο Ἰησουιτῶν ἱερέων, τοῦ Ὀρλάντο Πάριο (Orlando Yario) καί τοῦ Φρανσίσκο Γιάλικς (Francisco Jalics), οἱ ὁποῖοι ἀπήχθησαν τό 1976 ἀπό τίς φτωχογειτονιές ὅπου κήρυσσαν τή θεολογία τῆς ἀπελευθέρωσης. Ὁ Γιόριο κατηγοροῦσε τόν Μπεργκόλιο ὅτι κυριολεκτικά τόν παρέδωσε στά τάγματα θανάτου... ἀρνούμενος νά τοῦς προσφέρει κάλυψη ἐνώπιον τοῦ καθεστώτος. Ὁ Γιάλικς ἀρνήθηκε νά συζητήσει τό θέμα μετά τόν ἐγκλεισμό του σέ ἓνα μοναστήρι στή Γερμανία”.

Γενικότερα ἡ ἐλίτ τοῦ Παπισμοῦ εἶχε ὑποστηρίξει τή στρατιωτική χούντα τῆς Ἀργεντινῆς. Ἡ δικηγόρος Μύριαμ Μπρέγκμαν εἶπε σχετικά στήν ἐφημερίδα “Los Angeles Times” τήν 1η Ἀπριλίου 2005 τά ἑξῆς: “Οἱ ἴδιες οἱ δηλώσεις τοῦ Μπεργκόλιο ἀπέδειξαν πώς ἐκκλησιαστικοί ἀξιωματοῦχοι γνώριζαν ἐξαρχῆς ὅτι ἡ χούντα βασάνιζε καί δολοφονοῦσε πολίτες της, καί παρ’ ὅλα αὐτά δημόσια ὑποστήριζαν τοῦς δικτάτορες. Ἡ δικτατορία δέν θά μπορούσε νά εἶχε λειτουργήσει κατ’ αὐτόν τόν τρόπο χωρίς αὐτήν τήν κρίσιμη σημασία ὑποστήριξη”. Ἐσεῖς ἦσασταν συνειδητός χουντικός καί ἄνθρωπος τῆς CIA, διότι ὄχι μόνο συμβιβάσατε τόν Παπισμό μέ τήν ἀργεντινική χούντα, ἀλλά καί ἀρνηθήκατε νά ἀκολουθήσετε τό παράδειγμα ἄλλων παπικῶν «ἀρχιερέων», οἱ ὁποῖοι ἀντιτάχθηκαν στίς χοῦντες, πού φύτευαν ἡ CIA καί ἡ Wall Street στή Λατινική Ἀμερική ἐκεῖνα τά χρόνια. Σέ ἀντίθεση μέ τή γραμμή σας, μετά τήν ἐκδήλωση τοῦ χιλιανοῦ πραξικοπήματος τῆς 11^{ης} Σεπτεμβρίου 1973 ἐναντίον τῆς κυβέρνησης Ἀλιέντε, ὁ καρδινάλιος τοῦ Σαντιάγκο Ραούλ Σίλβα Χενρρίκεζ (Raul Silva Henriquez) καταδίκασε ἀνοιχτά τή χούντα τοῦ Πινοσέτ. Ἡ κριτική στάση τοῦ Παπισμοῦ στή Χιλή ἀπέναντι στή χούντα τοῦ Πινοσέτ ἔπαιξε σημαντικό ρόλο στό νά περιορισθῇ τό κύμα πολιτικῶν δολοφονιῶν ἀντιφρονούντων καί παραβιάσεων τῶν ἀνθρώπινων δικαιωμάτων. Ἄν εἶχατε ἀκολουθήσει τήν πολιτική τοῦ χιλιανοῦ Παπισμοῦ, θά εἶχαν σωθῆ πολλές ζωές Ἀργεντινῶν ἀντιφρονούντων.

Ἡ ἐφημερίδα σέ σχόλιό της ὑποστηρίζει ὅτι ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, «ἔρχεστε ὡς προστάτης τοῦ Βατικανοῦ ἀπέναντι στή Δικαιοσύνη τῆς Ἀργεντινῆς καί ἀπέναντι στά ἐπιζῶντα θύματα τῆς ἀργεντίνικης χούντας. Ἐπιπλέον, ἡ ἐκλογή Σας ἔχει σημαντικό γεωπολιτικό ἀντίκτυπο γιά τήν Λατινική Ἀμερική. Τή δεκαετία τοῦ 1970 στήν Ἀργεντινή, ἦσαν βασικός ὑποστηρικτής τῆς ὑποκινούμενης ἀπό τίς ΗΠΑ ἀργεντίνικης χούντας, ὅπως ὁ χουντικός ὑπουργός Οἰκονομίας Μαρτίνεζ ντέ Χόζ ἦταν ὁ ἄνθρωπος τῶν συμφερόντων τῆς Wall Street στήν Ἀργεντινή. Ὁ παπισμός ἀσκεῖ μεγάλη πολιτική ἐπιρροή στήν Λατινική Ἀμερική. Αὐτό τό γεγονός εἶναι γνωστό στούς ἀρχιτέκτονες τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῶν ΗΠΑ, οἱ ὁποῖοι Σᾶς ἀξιοποιοῦν μεθοδικά. Σήμερα, στή Λατινική Ἀμερική, ἀρκετές Κυβερνήσεις ἀμφισβητοῦν τήν ἡγεμονία τῶν ΗΠΑ. Μέσα σέ αὐτά τά δεδομένα, ἡ ἐκλογή Σας δίνει σημαντικές δυνατότητες στήν Οὐάσινγκτον -μέσω τοῦ Βατικανοῦ- νά ὑπονομεύσει καί νά ἀποσταθεροποιήσει τίς πολιτικές δυνάμεις-κυβερνήσεις τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς, πού δέν εἶναι ἀρεστές στόν Λευκό Οἶκο. Ἡ προοδευτική κυβέρνηση τῆς Κριστίνα Κίρσνερ (Cristina Kirchner) στήν Ἀργεντινή, καθῶς καί οἱ κυβερνήσεις τῆς Βενεζουέλας, τοῦ Ἐκουαδόρ καί τῆς Βολιβίας, μετά τον θάνατο τοῦ Τσάβες καί τήν ἐκλογή Σας, μποροῦν νά πιεστοῦν πιό ἀποτελεσματικά, γιά νά συμμορφωθοῦν μέ τίς ἐπιταγές τῶν ΗΠΑ. Ἐσεῖς δέν εἴστε ὁ Φραγκίσκος τῆς Ἀσίζης, δέν εἴστε ὁ “πάπας” τῶν φτωχῶν, ἀλλά ὁ “πάπας” τῶν χρηματοοικονομικῶν ἐλίτ, ὁ “πάπας” ἑνός σκληροῦ οὐασιγκτόνιου κατεστημένου καί βεβαίως ὁ “πάπας” τῶν ἐχόντων φασιστικά ἢ φασίζοντα φρονήματα»¹.

Ἄλλο σκάνδαλο τοῦ «Κράτους τοῦ Θεοῦ» βγήκε στήν ἐπιφάνεια τελευταῖα. Ἡ βρώμικη στάση τῆς παπικῆς αἰρέσεως στή Χιλή, κατά τήν δικτατορία τοῦ αἰμοσταγοῦς Πινοσέτ. «Τό Βατικανό ἐπιχειροῦσε νά ὑποβαθμίσει τά ἐγκλήματα, πού διέπραττε κατά τή διάρκεια τῆς δικτατορίας του στή Χιλή ὁ Αουγκοῦστο Πινοσέτ, χαρακτηρίζοντάς τα «κομμουνιστική προπαγάνδα», σύμφωνα μέ ἀμερικανικά διπλωματικά ἔγγραφα, πού χρονολογοῦνται ἀπό τή δεκαετία τοῦ '70 καί τά ὁποῖα ἔδωσε σήμερα στήν δημοσιότητα ὁ ἰστότοπος WikiLeaks. Ἐνα τηλεγράφημα, πού εἶχε σταλεῖ στήν ἀμερικανική πρεσβεία ἀπό τήν Ἁγία Ἐδρα στίς 18 Ὀκτωβρίου 1973, ἀναφέρεται σέ μία συνομιλία, πού εἶχε ὁ τότε δεύτερος στήν ἱεραρχία τοῦ Βατικανοῦ Τζοβάνι Μπενέλι. Τό τηλεγράφημα, μέ παραλήπτη τόν τότε ὑπουργό Ἐξωτερικῶν τῶν ΗΠΑ Χένρι Κίσσιγκερ, ἀφηγεῖται πῶς ὁ καρδινάλιος Μπενέλι ἐξέφρα-

1. «Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ἰσοπεδώνει τά πάντα εἰς τό ὄνομα τῆς ψευδοενώσεως. Συμπεριφέρεται ὡς Πάπας τῆς Ὁρθοδοξίας καί παρέστη εἰς τήν ἐνθρόνισιν τοῦ αἰρεσιάρχου», Ὁρθόδοξος Τύπος 22-3-2013.

σε τήν ἀνησυχία του, ὅπως καί αὐτήν τοῦ Ποντίφικα, ἀπέναντι στήν ἐπιτυχημένη διεθνή ἐκστρατεία τῆς Ἀριστερᾶς, πού παρουσιάζει μία ὀλωσδιόλου ψευδῆ ἄποψη τῆς πραγματικότητας στή Χιλή»¹. Δέν μᾶς ξεχνᾶμε διόλου ἡ ἀποκάλυψη, ὅτι τό βρώμικο «Κράτος τοῦ Θεοῦ» ἦταν «σφιχταγκαλιασμένο» μέ ὅλα τά αὐταρχικά καί φασιστικά καθεστῶτα τοῦ 20οῦ αἰώνα, διότι τούς ἔνωναν τά κοινά συμφέροντα! Ἄς μή ξεχνᾶμε πῶς τό σύνολο τῶν ναζιστῶν καί φασιστῶν ἐγκληματιῶν, μετά τόν Β' παγκόσμιο πόλεμο, βρῆκαν καταφύγιο στό σκοτεινό Βατικανό καί ἀπό ἐκεῖ φυγαδεύτηκαν ἀπό τούς «πατέρες» στή Λατινική Ἀμερική! Κλασσικό παράδειγμα ὁ συγγνός ἐγκληματίας πολέμου Ἄντε Πάβελιτς πού δολοφόνησε μέ τούς Κροάτες Οὐστάσι 800.000 Σέρβους Ὁρθοδόξους ὑπό τίς ἐντολές τοῦ ψευδοαγίου τοῦ Βατικανοῦ Καρδινάλιου Ἀλουϊσίου Στέπινατς. *Ἡ τραγωδία εἶναι πῶς αὐτό τό "πράμα" τό ἀποκαλοῦν "Ἐκκλησία" καί "δεύτερο πνεύμονά της"»²!*

6. Ἡ Β' Βατικανή Σύνοδος (1965)

Στίς ἡμέρες μας ἐπιδιώκεται νά ἐμφανισθῇ τό ληστρικό ψευδοσυνέδριο τοῦ Βατικανοῦ (1962-1965), πού ἐπικαιροποίησε καί ἀνέπτυξε στά χρόνια μας τίς αἰρέσεις καί κακοδοξίες τοῦ ἐκπεσόντος πατριαρχείου τῆς Δύσεως μέ τούς 16 ὅρους καί διατάγματα του, ἐκκοσμικεύοντας πλήρως τόν Παπισμό, ὡς δῆθεν πνευματικό ἐφαλτήριο γιά τήν κατανόηση τοῦ συγχρόνου κόσμου καί ὡς δῆθεν ἔκφραση τῆς συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας.

Τό παραπάνω γεγονός, ὅμως, ἀποκρύπτει τήν πραγματικότητα ὅτι ἡ Ἀλήθεια δέν εἶναι ἰδεοληψία ἢ ὑποκειμενική προσέγγιση ἢ ζήτημα ἀριθμητικῆς ὑπεροχῆς, ἀλλά ἔνσαρκος πραγματικότητα, πού ὄντοποιεῖται στό πρόσωπο τοῦ τελείου Θεοῦ καί τελείου ἀνθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί ἐπομένως καθίσταται αὐταπόδεικτο τό γεγονός ὅτι ἡ Ἀλήθεια-πρόσωπο Ἰησοῦς Χριστός καί εἷς ἀποτελοῦν τήν πλειοψηφία, ἔστω καί ἂν ἀπέναντι βρίσκονται πολυεκατομμύρια ἄλλων, ὅπως συμβαίνει μέ τήν παρασυναγωγή τοῦ Παπισμοῦ καί τήν ληστρική ψευδοσύνοδο τοῦ Βατικανοῦ μέ τούς 2.500 συνέδρους της. Ἐπίσης, ἐν Συνόδῳ βρισκόμαστε μόνο ἐντός τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, κοινωνώντας μέ τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, διότι «ἡ

1. Ἱστολόγιο ΕΥΠΙΝΗΣΤΕ ΡΕ.

2. «Τό σφιχταγκάλιασμα Βατικανοῦ καί δικτατόρων τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς»! Ὁρθόδοξος Τύπος 17-5-2013.

ζωή και όδος Χριστός», όπως ψάλλει ή Όρθόδοξος Έκκλησία, και όπως ό ίδιος διεσάλπισε «έγώ ειμί ή όδος και ή αλήθεια και ή ζωή»¹. Έπομένως, έν τή Όδω βρισκόμαστε μόνο κοινωνώντας μέ τήν Αλήθεια, πού είναι ό Χριστός, και όχι μέ τήν αίρεση, πού είναι ό Διάβολος².

Γνωρίζουμε πολύ καλά, Έκλαμπρότατε, ότι είστε προσηλωμένος στίς απόφάσεις τής Β' Βατικανής Συνόδου (1965), οί όποιες προβλέπουν τήν βελτίωση τών σχέσεων του Παπισμού μέ άλλες χριστιανικές εκκλησίες και άλλες θρησκείες. Τί ήταν όμως ή Β' Βατικανή Σύνοδος, ή όποία έθεσε τά θεμέλια για τήν ένωση του Παπισμού ιδιαίτερος μέ τούς Όρθοδόξους, μέ έμπροσθοφυλακή τόν Οικουμενισμό; Θα αφήσουμε νά τό περιγράψει ό σύγχρονος άγιος γέρον τής αδελφής Αγιοσαββιτικής Σερβικής Όρθοδόξου Έκκλησίας και καθηγητής τής Δογματικής και Οικουμενικός Διδάσκαλος Όσιος και Θεοφόρος Πατήρ ήμών Ιουστίνος Πόποβιτς μέσα από τά κείμενά του.

«Εδω, λέει ό αοίδιμος, πρόκειται για απόφασιστικό δίλημμα και έκλογή: ή ό Θεάνθρωπος ή ό άνθρωπος! Απέναντί μας έχουμε ένα γέννημα του διαβόλου, πού λέγεται ευρωπαϊκός ούμανισμός. Κορύφωμα του διαβολοποιημένου ούμανισμού, είναι τό νά θέλει κανείς νά γίνη καλός διά του κακού, νά γίνη Θεός διά του διαβόλου. Η Β' Σύνοδος του Βατικανού αποτελεί άναγέννηση όλων τών ευρωπαϊκών ούμανισμών, άναγέννησι πτωμάτων. Διότι από τότε, πού ό Θεάνθρωπος Χριστός είναι παρών στον γήινο κόσμο, ό κάθε ούμανισμός είναι πτώμα. Τό ίδιο τό δόγμα του αλαθήτου του ανθρώπου δεν είναι τίποτε άλλο, παρά ή ανατριχιαστική κηδεία του κάθε ούμανισμού, από του Βατικανού, πού ανυψώθηκε σε δόγμα, μέχρι του σατανικού ούμανισμού του Σάρτρ. Μέσα στο ούμανιστικό πάνθεο τής Ευρώπης, όλοι οί θεοί είναι νεκροί, μέ επί κεφαλής τόν ευρωπαϊκό Δία (τόν πάπα).

Θεμέλιο κάθε ούμανισμού, ακόμη και του Βατικανού, είναι ή ύψηλοφροσύνη, ή πίστη στον λόγο του ανθρώπου, στο νοϋ και τή λογική του. Όλοι οί ούμανισμοί επαναφέρουν τόν άνθρωπο στην ειδωλολατρία, στον διπλό θάνατο, πνευματικό και φυσικό. Καθώς απομακρύνεται από τόν Θεάνθρωπο, ό κάθε ούμανισμός μετατρέπεται σιγά-σιγά σε μηδενισμό. Έτσι, στην ευρωπαϊκή Δύση ό Χριστιανισμός μεταβλήθηκε βαθμιαίως σε ούμανισμό.

Μακρόχρονα και επίμονα στένευαν τόν Θεάνθρωπο και στο τέλος τόν μίκρυναν σε άνθρωπο, στον αλάθητο άνθρωπο τής Ρώμης και τόν όχι λιγώτερο αλάθητο άνθρωπο του Βερολίνου. Μέ τήν μετατροπή αυτή, εμφανίσθη-

1. Ιω. 14, 6.

2. Ημέτερον Ανακοινωθέν για τήν ήμερίδα για τήν Β' Βατικανή Σύνοδο, 5-11-2013, <http://www.impantokratoros.gr/BC5632ED.el.aspx>.

κε από τό ένα μέρος ό δυτικός χριστιανο-ούμανιστικός μαξιμαλισμός (ό παπισμός) καί από τό άλλο ό δυτικός χριστιανο-ούμανιστικός μινιμαλισμός (ό προτεσταντισμός), ό όποιος από τόν Χριστό ζητεῖ τό ἐλάχιστο, συχνά δέ καί τίποτε. Καί στούς δύο σάν ὕψιστη ἀξία καί ἔσχατο κριτήριο τοποθετεῖται ό ἄνθρωπος στήν θέση τοῦ Θεανθρώπου, μέ συνέπεια, ό δυτικός Χριστιανισμός νά μεταβληθῆ σέ ούμανισμό. Αὐτή ἡ ἀντικατάσταση τοῦ Θεανθρώπου από τόν ἄνθρωπο ἐκδηλώθηκε πρακτικά στήν προφανῆ ἀντικατάσταση τῆς χριστιανικῆς θεανθρωπίνης μεθοδολογίας ἀπό τήν ἀνθρώπινη μεθοδολογία.

Από ἐδῶ ἐκπηγάζουν τό ἀριστοτελικό φιλοσοφικό πρωτεῖο στόν σχολαστικισμό, ἡ καζουϊστική μέθοδος καί ἡ ἱερά ἐξέτασις στήν ἠθική, ἡ παπική διπλωματία στίς διεθνεῖς σχέσεις, τό παπικό κράτος κ.λπ. Ἡ φυσική συνέχεια εἶναι νά σκέπτονται σήμερα στήν Εὐρώπη νά ἀντικαταστήσουν τόν ούμανιστικό χριστιανισμό μέ τήν παλαιά πολυθεϊστική θρησκεία, πράγμα πού ἔχει ἀρχίσει ἤδη νά γίνεται.

Σέ μία εὐρεία ἱστορική προοπτική, τό δυτικό δόγμα τοῦ ἀλαθήτου δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά μία προσπάθεια νά ἀναζωογονηθεῖ καί διαιωισθεῖ ό θνήσκων εὐρωπαϊκός ούμανισμός — καί κατ' ἐπέκτασιν ό πολιτισμός. Κάθε προσπάθεια καί ἀπόπειρα νά ἐξισωθεῖ ό Χριστιανισμός μέ τό πνεῦμα τοῦ παρόντος αἰῶνος, μέ τίς φευγαλέες κινήσεις κάποιων ἱστορικῶν ἐποχῶν, καί ἐπί πλέον μέ πολιτικά κόμματα ἢ καθεστῶτα, ἀφαιρεῖ ἀπό τόν Χριστιανισμό ἐκείνη τήν εἰδοποιό ἀξία, πού τόν καθιστᾷ μοναδική θεανθρωπίνη θρησκεία μέσα στόν κόσμο.

Διά μέσου πολλῶν καί διαφόρων ἀνθρώπων μάχεται ό Σατανᾶς κατά τοῦ Χριστοῦ: διά τοῦ Ἡρώδου, καί τοῦ Νέρωνος, ἀλλά πολύ φοβερῶτερα ἀπό τόν Νέρωνα διά τοῦ Ἀρείου. Βγαίνοντας ἀπό τόν θεοκτόνο καί αὐτοκτόνο Ἰούδα ό Σατανᾶς, εἰσῆλθε στόν Ἀρειο! Τί εἶναι στήν πραγματικότητα ό Ἀρειανισμός; Ἀπό ποῦ κατάγεται; Μέ τό μεταφυσικό εἶναι του ριζώνει στόν σατανισμό καί μέ τήν ψυχολογική του πλευρά στόν ὀρθολογισμό. Εἶναι μία ἀπόπειρα νά ἀντικαταστήσουν οἱ ὀρθολογιστικοί νόμοι (οἱ κατηγορίες) τῆς λογικῆς τοῦ Ἀριστοτέλους τούς χριστιανικούς νόμους τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ NEWMAN ἔχει δίκιο, ὅταν λέει: “Ὁ Ἀριστοτέλης εἶναι ό ἐπίσκοπος τῶν Ἀρειανῶν”! (THE ARIANS OF THE FOURTH CENTURY, σ. 31). Κάθε αἵρεσις εἶναι γέννημα τοῦ διαβόλου. Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος τό ὑπογραμμίζει ἐμφαντικά: «Δημιουργός τῶν αἱρέσεων εἶναι ό διάβολος».

Ὁ Ἀρειανισμός δέν τάφηκε ἀκόμη. Σήμερα εἶναι περισσότερο τῆς μόδας παρά ποτέ ἄλλοτε καί ἔχει διαδοθῆ περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη ἐποχή. Ἐχει διαδοθῆ ὡς ψυχή στό σῶμα τῆς συγχρόνου Εὐρώπης. Ἐάν κοιτάξετε

στήν κουλτούρα τῆς Εὐρώπης, στό βάθος της θά δεῖτε κρυμμένο τόν ἀρειανισμό.

Μέ τή ζύμη τοῦ ἀρειανισμοῦ ἔχει ζυμωθῆ καί ἡ φιλοσοφία τῆς Εὐρώπης, καί ἡ ἐπιστήμη της καί ὁ πολιτισμός της καί, ἐν μέρει, καί ἡ θρησκεία της. Τόσο ὁ Παπισμός, ὅσο καί ὁ Προτεσταντισμός κατώρθωσαν νά δηλητηριάσουν μέ τόν χυδαῖο ἀρειανισμό τίς μεγάλες μάζες τῆς Εὐρώπης. Μπορεῖ νά ἀλλάξει ἐξωτερικά ὁ ἀρειανισμός, ὅπως ὁ χαμαιλέων, στήν οὐσία ὁμως εἶναι πάντοτε ὁ ἴδιος.

Καί μέ ὄλους τούς πόνους καί τά μαρτύριά του τό ἀνθρώπινο γένος ἐσφυρηλάτησε γιά τόν ἑαυτό του μία ὑπέρτατη θεότητα, τήν ὁποία λάτρευσε ὡς ὑψίστη ἀξία καί τό ὑψιστο κριτήριό τῶν πάντων. Ἡ ὑπέρτατη αὐτή θεότης εἶναι: «μέτρον πάντων ἄνθρωπος». Ὅλοι οἱ εὐρωπαϊκοί ἀνθρωπισμοί, ἀπό τόν πλέον πρωτόγονο μέχρι τόν πιό ἐξευγενισμένο, ἀπό τοῦ φετιχιστικοῦ μέχρι τοῦ παπικοῦ, ὅλοι βασιζονται πάνω στήν πίστη πρός τόν ἄνθρωπο, ὅπως εἶναι αὐτός μέσα στήν δεδομένη ψυχοφυσική του ἐμπειρική κατάσταση καί ἱστορικότητα. Ἐτσι ἀνυψώθηκε σέ δόγμα ὁ εἰδωλολατρικός οὐμανισμός καί πρωτίστως ὁ ἑλληνικός. Ἀνυψώθηκε σέ δόγμα ἡ παναξία, τό παγκριτήριο τῆς ἑλληνικῆς κουλτούρας, τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, τῆς ποιήσεως, τῆς φιλοσοφίας, τῆς τέχνης, τῆς πολιτικῆς ἐπιστήμης: «μέτρον πάντων ἄνθρωπος»! Καί τί εἶναι ὅλα αὐτά; Ἀνύψωση τῆς εἰδωλολατρίας σέ δόγμα! Γι' αὐτό καί ὅλοι οἱ οὐμανισμοί, σέ τελευταία ἀνάλυση, ἔχουν εἰδωλολατρική, πολυθεϊστική προέλευση. Ὅλοι οἱ οὐμανισμοί τοῦ εὐρωπαϊοῦ ἀνθρώπου στήν οὐσία δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά μία ἀδιάκοπη ἐπανάσταση κατά τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ.

Παντοῦ ὁ Θεάνθρωπος ἀντικαθίσταται ἀπό τόν ἄνθρωπο. Σ' ὄλους τούς εὐρωπαϊκοὺς θρόνους ἐνθρονίζεται ὁ ἄνθρωπος τοῦ εὐρωπαϊκοῦ οὐμανισμοῦ.

Ἐξω, ὁμως, ἀπό τόν Θεάνθρωπο δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος, ἄλλα πάντοτε ὑπάνθρωπος ἢ ἡμιάνθρωπος ἢ μή ἄνθρωπος. Χωρίς τόν Θεάνθρωπο, ὁ ἄνθρωπος κινδυνεύει νά καταστήσει διαβολοειδής, διότι ἡ ἀμαρτία εἶναι συγχρόνως καί δύναμη καί εἰκόνα τοῦ διαβόλου. Ὁ οὐμανιστικός ἀνθρωποκεντρισμός εἶναι στήν οὐσία του διαβολοκεντρισμός, διότι καί οἱ δύο ἕνα πρᾶγμα ἐπιδιώκουν: νά ἀνήκουν μόνο στόν ἑαυτό τους, γιά τόν ἑαυτό τους.

Εἶναι, λοιπόν, πολύ φυσικό καί λογικό μεταξύ ἑνός τέτοιου κόσμου, ὁ ὁποῖος "ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται", καί τοῦ ἀνθρώπου, πού ἀκολουθεῖ τόν Θεάνθρωπο Χριστό, νά μή ὑπάρχη κανενός εἶδους συμβιβασμός! Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας δέν ἀλλάζει τήν πίστι της καί τά μέσα τοῦ ἀγῶνος της ἐναν-

τίον τοῦ κάθε εἴδους ἀρειανισμοῦ. Ὅπως δέ ἐνίκησε τόν παλαιό ἀρειανισμό, ἔτσι νικά καί κάθε ἀρειανισμό, καί τόν σύγχρονο εὐρωπαϊκό ἀρειανισμό»¹.

7. Οἱ σχέσεις σας, Ἐκλαμπρότατε κ. Φραγκίσκε, μέ τό Ἰσλάμ

Μεγάλη ὠθηση ἔδωσε ἡ Β' Σύνοδος τοῦ Βατικανοῦ στή διαθρησκειακή «κατανόηση» ἢ καλύτερα στήν πανθρησκειακή ἐνότητα. Γράφει ἡ σύνοδος γιά τίς σχέσεις τοῦ Παπισμοῦ πρός τίς μή χριστιανικές κοινότητες στή διακήρυξη *Nostrae Aetate*, ἡ ὁποία θέλει νά προωθήσῃ τό διάλογο καί τή συνεργασία μεταξύ τῶν μεγάλων θρησκειῶν γιά τή δικαιοσύνη καί τήν εἰρήνη στόν κόσμο: «Μέ ἐκτίμηση ἀτενίζει ἡ Ἐκκλησία καί τούς Μουσουλμάνους, οἱ ὁποῖοι λατρεύουν τόν ἕνα καί μοναδικό Θεό, τόν ζῶντα..., τόν εὐσπλαχνο καί παντοδύναμο, τόν δημιουργό οὐρανοῦ καί γῆς, πού μίλησε στούς ἀνθρώπους. Αυτοί προσπαθοῦν νά ὑποταχθοῦν μ' ὅλη τους τήν ψυχή ἀκόμη καί στίς κρυμμένες Του βουλές, ὅπως εἶχε ὑποταχθεῖ στό Θεό καί ὁ Ἀβραάμ, στόν ὁποῖο εὐχαρίστως ἀναφέρεται ἡ ἰσλαμική πίστη. Τόν Ἰησοῦ, μολονότι δέν τόν ἀναγνωρίζουν ὡς Θεό, τόν σέβονται ὡς προφήτη, καί τιμοῦν τήν μητέρα του Παρθένο Μαρία, τήν ὁποία καί ἐπικαλοῦνται κάποτε μέ εὐλάβεια. Ἐπιπλέον περιμένουν τήν ἡμέρα τῆς κρίσης, γιά τήν ὁποία ὁ Θεός θά ἀναστήσει ὅλους τους ἀνθρώπους καί θά τούς ἀνταποδώσει. Γι' αὐτό ἀποδίδουν σημασία στή ἠθική στάση ζωῆς καί ἐκφράζουν τό σεβασμό τους στό Θεό ἰδιαίτερα μέ προσευχή, ἐλεημοσύνη καί νηστεία»².

Ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, καλέσατε Χριστιανούς καί Μουσουλμάνους νά συμπεριφέρονται μεταξύ τους μέ ἀμοιβαῖο σεβασμό καί νά ἐνισχύσουν τήν ἀμοιβαία κατανόηση μέσω τῆς ἐκπαίδευσης καί τῆς διαπαιδαγώγησης τῶν νέων γενιῶν. Συγχαρήκατε «τούς ἀδελφούς σας μουσουλμάνους» μέ τή λήξη τοῦ ἱεροῦ μήνα τοῦ Ραμαζανιοῦ, ἀφιερωμένου στή νηστεία, τήν προσευχή καί τά φιλανθρωπικά ἔργα. Χαιρετήσατε τούς Μουσουλμάνους ὅλου του κόσμου κατά τή διάρκεια τῆς κυριακάτικης εὐλογίας τῶν προσ-

1. ΑΓΙΟΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ ΠΟΠΟΒΙΤΣ, Ἄνθρωπος καί Θεάνθρωπος, ἐκδ. "Ἀστήρ", εἰδικότερα βλ. τά δοκίμιά του: "Ἡ ὑψίστη ἀξία καί τό ἔσχατον κριτήριον ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ", "Ἀπό τόν ἀρειανισμόν τοῦ Ἀρείου ἕως τόν νεώτερον εὐρωπαϊκόν ἀρειανισμόν" καί "Σκέψεις περί τοῦ "ἀλαθήτου" τοῦ εὐρωπαϊοῦ ἀνθρώπου", Ὁρθόδοξος Τύπος, 19-10-2012, http://aktines.blogspot.gr/2012/10/blog-post_282.html

2. Διατάγματα Β' Συνόδου Βατικανοῦ, τεῦχος 7, ἐκδ. «Γραφείου Καλοῦ Τύπου», Αθήνα, σσ. 43-44.

κυνητῶν, πού συγκεντρώθηκαν στήν πλατεία τοῦ Ἁγίου Πέτρου στή Ρώμη¹.

Ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, καλέσατε τή Δύση νά ἐντατικοποιήση τόν διάλογο μέ τό Ἰσλάμ καί ὀρίσατε ὡς προτεραιότητά Σας τήν καταπολέμηση τῆς φτώχειας καί τήν προστασία τοῦ περιβάλλοντος. Δηλώσατε ὅτι προτίθεστε νά «ἐνισχύσετε τόν διάλογο μέ τό Ἰσλάμ» καί τούς ἀπίστους καί νά «οἰκοδομήσετε γέφυρες», ὑπογραμμίζοντας τήν ἔννοια τοῦ ὄρου «ποντίφικας», πού στά λατινικά σημαίνει «γεφυροποιός», «ὁ οἰκοδομῶν γέφυρες μέ τόν Θεό καί μεταξύ τῶν ἀνθρώπων». «Εἶναι σημαντικό νά ἐνισχυθεῖ ὁ διάλογος μεταξύ τῶν θρησκειῶν, σκέφτομαι κυρίως τό διάλογο μέ τό Ἰσλάμ», εἶπατε, ἀναφέροντας ὅτι νιώθατε εὐγνώμων, ὅταν τόσοι πολλοί μουσουλμάνοι, ἱερωμένοι καί πολιτικοί ἡγέτες, παρακολούθησαν τήν πρώτη σας «λειτουργία»².

Ἡ Αἰγυπτιακή τηλεοψία τόν Ἰούνιο τοῦ 2012 παρουσίασε στήν παγκόσμια κοινότητα ἕνα τρομακτικό, ἀποτρόπαιο καί τραγικό video ἀποκεφαλισμοῦ μέ μαχαίρι νεαροῦ ἀνωνύμου νεομάρτυρος, Τυνησίου Χριστιανοῦ, ἀπό φανατικούς κουκουλοφόρους ἰσλαμιστές, πού ἀφιονισμένα διάβαζαν ἐδάφια τοῦ κορανίου, πράττοντας τό ἐγκληματικό τους ἀνοσιούργημα³. Τό ἀποτρόπαιο αὐτό γεγονός ἔγινε στήν ἄλλοτε κοσμοπολίτικη Τυνησία, πού φρόντισαν οἱ λεγόμενες Δημοκρατικές δυνάμεις τῆς Δύσης ΗΠΑ, Ἀγγλία, Γαλλία καί Σία, νά γκρεμίσουν στήν ἀγκαλιά τοῦ φονταμενταλιστικοῦ Ἰσλάμ, πού μέ τό πρόσχημα τῆς δῆθεν Ἀραβικῆς Ἀνοιξης, ἐπιχειρεῖ τήν ἐπανίδρυση τοῦ Χαλιφάτου.

Τήν ἴδια ἀμετανόητη πρακτική ἄλλωστε ἐπιδεικνύουν οἱ συγκεκριμένοι διατάκτες τοῦ διεθνισμοῦ καί στήν περίπτωση τῆς πολυπαθῆς Συρίας, ὅπου ἐπιμελῶς ἀποκρύπτουν ὅτι διεξάγεται ἐνδοἰσλαμικός θρησκευτικός πόλεμος μεταξύ τῶν Ἀλεβίδων, πού κυβερνοῦν καί πού ἀνήκουν στό σιϊτικό μετριοπαθές Ἰσλάμ, καί τῶν ἐξτρεμιστῶν Σουνιτῶν, πού ἀποτελοῦν τήν πλειονοψηφία τῆς χώρας, οἱ ὁποῖοι ἐξοπλίζονται ἀφειδῶς ἀπό τό Σουνιτικό κατεστημένο τοῦ Ἀραβικοῦ Συνδέσμου καί τό διεθνιστικό κατεστημένο τῆς Δύσης, μέ προφανῆ στόχο τήν ἐνσωμάτωση καί τῆς Συρίας στό «ποθητό» Χαλιφάτο.

Τίθεται τό ἐρώτημα: τά ἀνθρωπόμορφα τέρατα, πού διαπράττουν

1. Ὁ Πάπας τῆς Ρώμης ἀποκάλεσε τούς μουσουλμάνους ἀδελφούς, <http://greek.ruvr.ru>, http://katanixis.blogspot.gr/2013/08/blog-post_7170.html.

2. Ἐκκλήση Πάπα γιά διάλογο μέ τό Ἰσλάμ καί καταπολέμηση τῆς φτώχειας 22-3-2013, *Reuters*, *ΑΜΠΕ*, <http://www.naftemporiki.gr/story/630438>, <http://www.amen.gr/article/12973>

3. <http://www.briefingnews.gr/international/item/26372-apokefalian-ne>.

αὐτά τὰ ἐγκλήματα, εὐθύνονται γιὰ τὰ ἀνοσιουργήματά τους; Ἡ ἀπλοϊκὴ ἀπάντηση ναί, ἀλλοιώνει πλήρως τὴν ἀλήθεια, καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι γιὰ τὴν κτηνώδη διαστροφή τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν εὐθύνεται ἡ κατασκευασμένη ἀπὸ μῖσος καὶ κακότητα θρησκευτικὴ τους παραδοχὴ. Αὐτὴ τοὺς ἐμπνέει διαχρονικά, ὅπως ἀποδεικνύεται, καὶ ὄχι μόνο γιὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, μέσα ἀπὸ τίς σοῦρες τοῦ Κορανίου¹: «Ὅταν παρέλθωσι οἱ ἱεροὶ μῆνες τότε φονεύετε τοὺς πολυθειστάς ὅπου ἂν συναντήσητε, ζωγρεῖτε πολιορκοῦντες καὶ ἐνεδρεύοντες αὐτούς», καθὼς καὶ μέ τῆ σούρα² «Ὅποταν συναντᾶτε τοὺς ἀπίστους φονεύετε καὶ κατασφάζετε, συγκρατοῦντες στερεῶς τὰ δεσμά τοῦ αἰχμαλώτου. Μετὰ δέ τὴν κατάπαυση τῆς μάχης ἄφετε ἑαυτὸν ἐλεύθερον ἢ ἀνταλλάξατε ἀντὶ λύτρων. Πράττετε οὕτως ἔάν ἐβούλετο ὁ Θεός θά ἐθριάμβευε ὁ ἴδιος ἐπ' αὐτῶν ἀλλὰ ὑποβάλλει ὑμᾶς εἰς τὸν πόλεμον διὰ νά δοκιμάσει τοὺς μέν διὰ τῶν δέ. Ὁ Θεός δέν θά ἀπωλέσῃ τὰ ἔργα τῶν πεσόντων ἐν τῇ μάχῃ ὑπὲρ πίστεως. Θά εἰσαγάγῃ αὐτούς εἰς τὸν Παράδεισον ὃν ἤδη ὑπέδειξεν αὐτοῖς. Ὅσοι πιστοὶ ἔάν συνδράμετε τὸν Θεόν εἰς τὴν μάχην Αὐτοῦ κατὰ τῶν ἀπίστων καὶ ὁ Θεός θά συνδράμει ὑμᾶς κατευθύνων τὰ ὑμέτερα διαβήματα»³, ὅπως καὶ μέ τῆ σούρα⁴ «Μάχεσθε μέχρις ὅτου ἀποσοβῆθῇ ἀφ' ὑμῶν ὁ κίνδυνος τοῦ πειρασμοῦ, καὶ ὅταν δέν ὑπάρχῃ ἄλλη λατρεία εἰμὴ ἡ τοῦ μόνου Θεοῦ. Ἄν οἱ ἐχθροὶ θέσωσι τέρμα εἰς τὰς πράξεις αὐτῶν, τότε ἄς παύσωσι αἱ ἐχθροπραξίαι, ἐκτός ἂν πρόκειται περὶ ἀσεβῶν», πού μέ πάθος διαβάζουν τὴν φρικτὴ διαστροφή ὅτι μέ αὐτὸν τὸν τρόπο δηθεν εὐαρεστεῖται ὁ Πανάγιος Θεός, ὁ ἀπὸ ἄπειρη ἀγάπη κατασκευάσας τὰ σύμπαντα ἐκ τοῦ μηδενός. Τυφλωμένοι ἀπὸ τὰ ψεῦδη τοῦ θρησκευτικοῦ τους συστήματος, πού στόχο ἔχει τὴν διὰ πυρός καὶ σιδήρου ἐπικράτηση καὶ κατάκτηση τῶν λαῶν, δέν βλέπουν οἱ δύστυχοι τὴν ὁμορφίαν τοῦ κόσμου, τὴν γλυκύτητα τῶν ἀνθέων, τὴν ἀπίθανη ὠραιότητα τῶν γαλαξιακῶν σχηματισμῶν, τὴν ὑπέροχη ἔκφραση ἁρμονίας τῶν ὠκεανῶν, τῶν δασῶν, τῶν ποταμῶν, τῆς κτίσεως γενικότερα. Εἶναι ἐξόχως τραγικὸ νά πιστεύουν ὅτι ὁ Δημιουργὸς αὐτῆς τῆς ὠραιότητος, ὁ Θεός τῆς Διαθήκης, πού δέν θέλησε τὴν θυσία τοῦ Ἰσαάκ, ἀλλὰ τὴν ἀντικατέστησε μέ ἐρίφιο, νά ἀπαιτεῖ καὶ νά ἀποδέχεται εὐάρεστα τὴν σφαγὴ νέων ἀνθρώπων. Βέβαια, στὴν μαρτυρικὴ μας χώρα, τὴν Ἑλλάδα, ὀφείλουμε τὴν ὀρθόδοξη καὶ ἑλληνικὴ αὐτοσυνειδησία μας στίς χιλιάδες νεαρῶν ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν, πού στὰ πέντε μαῦρα

1. Ἡ μετάνοια 9:5.

2. Ὁ Μωάμεθ 47:4-10.

3. Πρβλ. σοῦρες Τά Λάφουρα 8:73,76, Ὁ Σίδηρος 57:10.

4. Ἡ Βοῦς, 2:189.

ατέλειωτα εκατόχρονα τῆς Ἰσλαμικῆς σκλαβιάς, σφαγιασθήσαν γιά τήν εἰς Χριστόν πίστη καί ἐνδυνάμωσαν τήν φλόγα τῆς ἐλευθερίας.

Τό κρίσιμο ἐρώτημα, πού δέν μπορεῖ νά ἀπαντήσῃ ὁ δύστυχος Ἰσλαμισμός, εἶναι τό ἀκόλουθο: Ποιός λέει τήν ἀλήθεια; Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Θεάνθρωπος, πού γεννήθηκε στόν κόσμον αὐτό ὑπερφυσικῶς, διά τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ καί ὄχι κατά τήν φυσική ὁδὸ τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἀποδέχεται καί διακηρύσσει πλήρως καί ὁ Μωάμεθ στό κοράνιό του, καί τοῦ ὁποῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τό κήρυγμα ἀποτελεῖ συμπλήρωση καί ὀλοκλήρωση τῆς Ἀποκαλύψεως, που ἔγινε ἀπό τὸν Θεὸ στους Προφήτας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὁ δὲ Λόγος Του καί ἡ Ἀνάστασή Του μᾶς δίδεται ἀψευδῆς διά τῶν μέ τόν θάνατο τους μαρτυρησάντων τήν Ἀλήθεια ἢ ὁ λόγος καί οἱ πεποιθήσεις ἑνός κοινοῦ ἀνθρώπου, τοῦ Ἀραβᾶ ἐμπόρου, Μωάμεθ, υἱοῦ τοῦ Ἀμπνταλάχ καί τῆς Ἄμινα Μπίντ Οὐαχάμπ, πού ἔζησε ἑξακόσια χρόνια μετὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν καί πού γεννήθηκε, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι γεννιοῦνται κατά φύσιν, καί πού ἀνατρέπουν πλήρως καί οὐσιαστικῶς ὅλον τό περιεχόμενον τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ διά τῶν προφητῶν καί τοῦ ἐνσαρκωθέντος, σταυρωθέντος καί ἀναστάντος Υἱοῦ Του, Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ; Ὅταν ληφθῇ ἐπιπροσθέτως ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ Μωάμεθ δέν προφητεύθηκε ἀπὸ κανέναν, διότι ὁ ἰσχυρισμός του στή σούρα τοῦ Κορανίου¹ «Ὁ δὲ Ἰησοῦς Υἱὸς τῆς Μαριάμ εἶπε πρὸς τὸν λαόν αὐτοῦ Ὡ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἐγὼ εἰμὶ Ἀπόστολος τοῦ Θεοῦ πεμφθεὶς πρὸς ὑμᾶς ὅπως κυρώσω τὴν πρὸ ἐμοῦ ἀποσταλεῖσαν Πεντάτευχον καί εὐαγγελίσωμαι ὑμῖν τὴν ἔλευσιν ἐτέρου Ἀποστόλου μετ' ἐμέ οὗ τό ὄνομα Ἀχμέτ», καθὼς καί ἡ θέση τῶν Μουσουλμάνων ἐρμηνευτῶν ὅτι δῆθεν στό Εὐαγγελικὸ ἐδάφιο² «Ἐάν μὴ ἀπέλθω ὁ Παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται πρὸς ὑμᾶς, ἐάν δὲ πορευθῶ πέμψω αὐτόν πρὸς ὑμᾶς» ὑπῆρχε ἀρχικὰ ἡ λέξις περικλυτός καί ὄχι Παράκλητος, ἡ ὁποία σημαίνει ἐνδοξος καί εἶναι συνώνυμος τῆς κορανικῆς λέξεως Ἀχμέτ, εἶναι ἐντελῶς ἀνάξια ἀντικρούσεως, διότι προσκρούουν στήν ἐπὶ ἕξι αἰῶνες μέχρι τῆς ἐμφάνισεως τῆς δῆθεν «ἀποκαλύψεως» τοῦ Κορανίου, χριστιανικὴ πίστη, Οἰκουμενικὲς Συνόδους, θεολογία, συγγραφικὴ δραστηριότητα, παγχριστιανικὴ πεποίθησις καί ἐπιστήμη καί μάλιστα στήν κοινὴ λογικὴ, διότι εἶναι ἐντελῶς ἀδιανόητο νά ἀνέμενε ὁ Θεὸς ἕξι ὀλοκλήρους αἰῶνες ἀπὸ τήν ὑπερφυσικὴ ἐνσάρκωση, δράση καί παρουσία τοῦ Μεσσίου καί ἀνάληψή του στους οὐρανοὺς, γιὰ νά ἀποστείλει τὴν δῆθεν σφραγίδα πάντων τῶν προφητῶν, δηλαδὴ τὸν κοινὸ ἀνθρώπο Μωάμεθ. Ἀντιθέτως, ὁ ἀληθινὸς Παράκλητος,

1. Πολεμικὴ παράταξις 61:6.

2. Ἰω. 16, 7.

τό τρίτο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, τό Πανάγιον Πνεῦμα ἐπεφοίτησε πενήντα μέρες μετά τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καί δέκα μετά τήν ἀνάληψή Του στούς μαθητές καί Ἀποστόλους Του, ἰδρύνοντας τήν Ἐκκλησία Του, πού εἶναι τό σῶμα Του μέ ἐκεῖνον κεφαλή, ἐνδυναμώνοντας τούς κρυβομένους καί τρομοκρατημένους μαθητές τοῦ Χριστοῦ, γιά νά κηρύξουν σέ ὅλο τόν κόσμο τό Εὐαγγέλιο τῆς υἰοθεσίας τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τό Θεό Πατέρα καί νά ἀδιαφορήσουν γιά τήν προσωπική τους τύχη καί γιά τά τρομακτικά βάσανα καί τελικά τόν μαρτυρικό καί ἐπώδυνο θάνατο, πού θά «κέρδιζαν» ἀπό ὅλη αὐτή τήν πνευματική προσπάθεια. Ὅταν ληφθῆ ἐπίσης ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ Μωάμεθ κατά τά ἀνωτέρω ἐπέβαλε τήν θρησκεία του μέ τήν βία, τόν θάνατο καί τήν ἐξουσία, ὅπως περίτρανα ἀποδεικνύεται καί σήμερα, καί τό κυριώτερον ἐάν ἦταν ἀληθεῖς οἱ δήθεν ἀποκαλύψεις, πού ἔγιναν σέ αὐτόν ἀπό τόν φερόμενο σάν ἀρχάγγελο Γαβριήλ, θά ἔπρεπε ὁ Θεός νά εἶναι ἐντελῶς παράφρων, ἐφ' ὅσον ἄλλα ἐκήρυσσε καί ἀπεκάλυπτε ἐπί αἰῶνες στό ἀνθρώπινο γένος καί ἑξακόσια χρόνια μετά τήν τελευταία του ἀποκάλυψη «μετέβαλε γνώμην» καί ἄλλαξε ῥιζηδόν τήν περί τοῦ Ἐαυτοῦ του γνωστοποίηση. Αὐτό ὅμως εἶναι βλασφημία καί ὕβρις κατά τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος, ὅπως τό μεγαλειῶδες σύμπαν, «τό ἔργον τῶν χειρῶν Του», ἀποδεικνύει μέ τήν ὑπερμαθηματική ἀκρίβεια τῶν δισεκατομμυρίων γαλαξιακῶν σχηματισμῶν εἶναι ἡ πανσοφία, εἶναι ἡ ἀπόλυτος ἀλήθεια, εἶναι ἡ ἀπόλυτος ἀγάπη. Λογικῶς εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατο νά ἔχη συμβῆ καί κατά λογική ἀκολουθία τό συμπέρασμα, πού ἐξάγεται εὐχερῶς εἶναι ὅτι ὁ κοινός ἄνθρωπος Μωάμεθ διεμόρφωσε ἑξακόσια χρόνια μετά τήν ὀλοκλήρωση τῆς Θείας Ἀποκάλυψεως ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας, σκέψεως καί ἀντιλήψεως τό θρησκευτικό του σύστημα, πού ἀποτελεῖ συμπίλημα ἀρχαίων ἀραβικῶν θρησκευτικῶν δοξασιῶν, ἰουδαϊκῶν καί χριστιανικῶν ἀντιλήψεων καί τό χρησιμοποίησε, γιά νά συνενώσει τίς Ἀραβικές φυλές τῆς ἐποχῆς του καί γιά νά δημιουργήσῃ τό θεοκρατικό, ἡγεμονικό του καθεστῶς, κατακτώντας τήν ἐξουσία καί δημιουργώντας κράτος. Ὡς ἐκ τούτων ὁ Ἰσλαμισμός ἀποτελεῖ βαθυτάτη πλάνη καί ἡ θρησκευτική παραδοχή αὐτοῦ δέν ἀποτελεῖ ἀποκάλυψη τοῦ ζῶντος Θεοῦ, ἀλλά ἀνθρωποπαθές κατασκεύασμα, ἐπιβίωση τοῦ φρικτοῦ Ἀρειανισμοῦ, πού οὐδεμία σχέση ἔχει μέ τήν ἀλήθεια τοῦ ἀποκαλυφθέντος στήν Παλαιά Διαθήκη Δημιουργοῦ τοῦ σύμπαντος κόσμου Ἐνός καί μοναδικοῦ Τρισυποστάτου Θεοῦ, στούς γενάρχες τοῦ ἐβραϊκοῦ ἔθνους Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ καί ἑξαιρέτως στόν Προφήτη Μωϋσῆ καί κατά τήν Καινή Διαθήκη ὀλοκληρώσαντος τήν ἀποκάλυψιν διά τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Λόγου Αὐτοῦ, πού ἤνωσε ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, ἀναλ-

λοιώτως και ἀδιαιρέτως τὴν Θεία και τὴν ἀνθρωπίνην φύσι στή μία ὑπόστασι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τελείου Θεοῦ και τελείου ἀνθρώπου, σέ ἐκπλήρωσι τῶν ἀνά τούς αἰῶνες προφητειῶν γιά τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου. Ἐπομένως, ὅσους μάρτυρες Χριστοῦ και ἂν ἀποκεφαλίσουν σάν ὄργανα τοῦ Διαβόλου, τὴν ἀλήθεια τοῦ ἑνός και μόνου Θεοῦ τοῦ Πατρός, τοῦ Υἱοῦ και τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποτέ δέν θά μπορέσουν νά ἀπομειώσουν και νά συσκοτίσουν¹.

8. Οἱ σχέσεις σας, Ἐκλαμπρότατε κ. Φραγκίσκε, μέ τόν Ἑβραϊσμό

Τό Διάταγμα «Unitatis Redintegratio» τῆς Β' Βατικάνειας «Συνόδου» ἀνοίγει τίς πόρτες στή συνεργασία και στό διάλογο μέ τίς ἄλλες θρησκείες, ἰδιαίτερα πρὸς τόν Ἰουδαϊσμό, παρὰ τὴν ἔντονη ἀντίδρασι μιᾶς μειοψηφίας στή «Σύνοδο»². Στήν τέταρτη φάσι τῆς «Συνόδου» τό 1965 ψηφίστηκαν και οἱ διακηρύξεις σχετικά μέ τὴν ἐλευθερία τῆς συνείδησισι και τὴ θρησκευτική ἐλευθερία, καθώς και τίς σχέσεις μέ τίς ἄλλες θρησκείες, ἰδίως μέ τόν Ἰουδαϊσμό. Αὐτές προκάλεσαν ἔντονες συζητήσεις, γιατί ἀνέτρεπαν πολύ παλιές και βαθιά ριζωμένες νοοτροπίες ἐντός τῆς «Ἐκκλησίας». Εἰδικότερα, ἡ «Σύνοδος» ζητοῦσε νά ἀλλάξει ἡ ἀρνητική ἢ ἐχθρική στάσι τοῦ Παπισμοῦ ἀπέναντι στους Ἑβραίους³.

Ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, εἶστε προσηλωμένος στις ἀποφάσεις τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου (1965), οἱ ὁποῖες προβλέπουν τὴν βελτίωσι τῶν σχέσεων τοῦ Παπισμοῦ με τούς Ἑβραίους. Αὐτό προκύπτει ἀπό δηλώσεις σας. Συμφώνως πρὸς τόν διαδικτυακό ἰστότοπο «pentapostagma.gr» με ἡμερομηνία 26-3-2013: Ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, «προτρέψατε τὰ μέλη ὄλων τῶν θρησκειῶν και τὰ ἄτομα, πού δέν ἀνήκουν σέ κάποια «ἐκκλησία», νά ἐνωθοῦν, γιά νά ὑπερασπιστοῦν τὴ δικαιοσύνη, τὴν εἰρήνη και τό περιβάλλον». «Νιώθω μεγάλη συγκίνηση και αἰσιοδοξία και ἐλπίδα», δήλωσε ὁ ραββῖνος David Rosen, ἀπό τὴν Ἰερουσαλήμ, διευθυντής τῶν διαθρησκευτικῶν σχέσεων γιά τὴν Ἀμερικανική Ἑβραϊκή Ἐπιτροπή. «Εἶναι βαθύτατα προσηλωμένος στις Καθολικό-ἑβραϊκές σχέσεις», εἶπε ὁ Rosen, ὁ ὁποῖος παρέστη στή

1. Ἡμέτερον Ἀνακοινωθέν περί Κορανίου, Ἰσλαμικοῦ φονταμενταλισμοῦ και ψευδοκειμένων τοῦ Ἰσλάμ, 14-6-2012, http://thriskeftika.blogspot.gr/2012/06/blog-post_14.html

2. π. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΝΤΙΔΗΣ, «Ἡ Β' Σύνοδος τοῦ Βατικανοῦ ἀνοίγει τὴν Ἐκκλησία στό μέλλον. Β' Βατικανή Σύνοδος - Ἐποχή συμφιλίωσισι και διαλόγου», περιοδικό Ἄνοιχτοί Ὅριζοντες, τεῦχος 1028, Δεκέμβριος 2005, http://ao.cen.gr/anoriz1028/AnOriz1028_19.htm

3. Τοῦ ἰδίου, Β' Σύνοδος τοῦ Βατικανοῦ: μιᾶ γενική ἀποψη, <http://www.typosmaroniton.com/cgi-bin/hweb?-A=13524&-V=social> 15/10/2012

συνάντηση. Ο Yahya Pallavicini, ηγέτης της μουσουλμανικής κοινότητας της Ιταλίας, είπε ότι έντυπωσιάστηκε από την επιμονή σας για την προώθηση της διαθρησκευτικής φιλίας. Συναντηθήκατε με ηγέτες μη καθολικούς χριστιανούς, όπως Ορθόδοξους, Αγγλικανούς, Λουθηρανούς και Μεθοδιστές, και άλλους όπως Εβραίους, Μουσουλμάνους, Βουδιστές και Ινδουιστές. «Η Καθολική Εκκλησία έχει επίγνωση της σημασίας της για την προώθηση της φιλίας μεταξύ των ανδρών και των γυναικών από διαφορετικές θρησκευτικές παραδόσεις» δηλώσατε στους θρησκευτικούς ηγέτες στο Βατικανό. Μιλώντας στα ιταλικά στην Sala Clementina, είπατε ότι «τά μέλη όλων των θρησκειών, ακόμη και οι μη πιστοί πρέπει να αναγνωρίσουν την κοινή ευθύνη τους στον κόσμο μας, σε όλη τη δημιουργία, την οποία θα πρέπει να αγαπούμε και να προστατεύουμε»¹.

«Κατενθουσιασμένες» είναι οι εβραϊκές κοινότητες της Αργεντινής με την εκλογή σας, Έκλαμπρότατε. Ο ραββίνος David Rosen, διευθυντής των διαθρησκευτικών υποθέσεων για την Αμερικανική Εβραϊκή Επιτροπή (AJC), είπε στη JTA ότι υμείς, είστε ένας «ζεστός και γλυκός και σεμνός άνθρωπος», γνωστός στο Μπουένος Άϊρες ότι μαγειρεύετε ο ίδιος και απαντάτε ο ίδιος στο τηλέφωνό σας. Δόθηκαν μάλιστα και φωτογραφίες, που δείχνουν να συμμετέχετε, ως αρχιεπίσκοπος του Μπουένος Άϊρες, και να παρακολουθείτε την λειτουργία του Ρόος Ασσανά (ή Εβραϊκή Πρωτοχρονιά) στη Συναγωγή Benei Tikva Slijot τον Σεπτέμβριο του 2007. Δεν έχουμε καμιά αμφιβολία ότι θα ήσασταν άρεστός στον παγκόσμιο εβραϊσμό, αφού είναι γνωστό πως οι δύο προηγούμενοι πάπες είχαν «έγκαινιάσει», όχι απλά «ανακωχή» με τη συναγωγή, αλλά «σφιχταγκάλιασμα» συνεργασίας! Σας θυμίζουμε την πράξη αποκαταστάσεως του ονόματος του Ιούδα και την πράξη απενοχοποίησης του εβραϊκού λαού για τη σταύρωση του Χριστού, που έκαμε ο πρώην έκλαμπρότατος κ. Βενέδικτος ΙΣΤ' την στιγμή που διαχρονικώς ο Ιουδαϊσμός με την έωσφορική Καμπαλά και τό δαιμονικό Ταλμούδ ανασταυρώνουν καθημερινώς τον Σωτήρα του κόσμου! Ποιός, λοιπόν, μπορεί να πιστέψει ότι σας εξέλεξε τό Άγιον Πνεῦμα και όχι οι ισχυροί του πλανήτη;

Είναι δεδομένη ή αμοιβαία συμπάθειά σας, Έκλαμπρότατε, για τους Εβραίους. Οι πανηγυρισμοί όλων των Εβραίων του κόσμου για την εκλογή σας, του έκλεκτου τους «πάπα», συμπληρώθηκε από ένα νέο συμβάν, τό οποίο έκαμε πάταγο, όταν δημοσιοποιήθηκε. Η εβραϊκή

1. «Ο νέος Πάπας υπέρ της βελτιώσεως των σχέσεων του Παπισμού με τους Εβραίους και τους Μουσουλμάνους», *Ορθόδοξος Τύπος* 19-4-2013.

2. «Ο Πάπας έκλεκτός και των Εβραίων», *Ορθόδοξος Τύπος* 19-4-2013.

ίσοσελίδα «The Jewish Daily Forward» ἔκαμε γνωστό πῶς ὁ πῖο ἀγαπημένος σας πίνακας ζωγραφικῆς, Ἐκλαμπρότατε, εἶναι ἡ «Λευκή Σταύρωση» τοῦ «ἑβραίου Ἰησοῦ». Πρόκειται γιά ἔργο κάποιου ἑβραίου ζωγράφου πού βρίσκεται στό Ἰνστιτούτο Τέχνης τοῦ Σικάγου. Ὁ «ἑσταυρωμένος» τοῦ πίνακα εἶναι καρφωμένος σέ «σταυρό» σέ σχῆμα T. Ἀντί γιά τό γνωστό περίζωμα φορᾶ τό ἑβραϊκό σάλι προσευχῆς. Κάτω ἀπό τό «σταυρό» καίει ἡ ἐπτάφωτη λυχνία. Δεξιά τοῦ «ἑσταυρωμένου» παριστάνεται μία φλεγόμενη συναγωγή καί ἀριστερά του ἡ «τορά». Ὅσοι γνωρίζουν ἀπό τέχνη, βεβαιώνουν ὅτι ὁ συγκεκριμένος πίνακας δέν παριστᾶ τόν ἑσταυρωμένο Χριστό τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἀλλά τόν «ἑσταυρωμένο Ἰουδαϊσμό»! Πρόκειται γιά ἕνα ἀκόμη βλάσφημο ἔργο, τό ὁποῖο προσπαθεῖ νά ἀλλοιώσῃ τήν σταύρωση τοῦ Χριστοῦ καί νά τήν ἀναγάγῃ σέ συμβολική «σταύρωση τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ»! Βεβαίως οἱ ἑβραῖοι, ἀπό τήν πλευρά τους, κάνουν τή «δουλειά» τους, αὐτή πού ἔκαναν πάντα ἐδῶ καί δύο χιλιάδες χρόνια, νά καταρρίψουν τήν πίστη στό Χριστό. Τό ἐρώτημα εἶναι τί σημασία μπορεῖ νά ἔχη ἡ προτίμησή σας, τοῦ «χριστιανοῦ πάπα», γιά τό καλλιτεχνικό αὐτό ἔκτρομα¹;

Πολλά καί διάφορα εἶπατε, Ἐκλαμπρότατε, στήν πρώτη σας συνέντευξη στήν ἰταλική ἐφημερίδα «Λά Ρεπούμπλικα», ὅλα ἀνούσια καί χωρίς ἕχνος πνευματικότητας. Ἀλλά, σύν τοῖς ἄλλοις, εἶπατε καί κάποια πράγματα, τά ὁποῖα ἀποδεικνύουν τήν πλήρη ἀπουσία ἐκκλησιαστικῆς συνείδησης, ὅπως ἀναρτήθηκαν στό ἰστολόγιο enikos.gr. «Τό βασικό ζητούμενο, γιά ὅποιον δέν φέρει μέσα του τήν πίστη, εἶναι νά ὑπακούει στήν συνείδησή του». Ἄγνοεῖτε ὅτι, κατά κανόνα, ἡ συνείδηση εἶναι διεφθαρμένη ἀπό τήν ἁμαρτία καί τά πάθη καί δέν μπορεῖ νά ἀντικαταστήσῃ τήν πίστη; «Οἱ χριστιανοί δέν κατέχουν τήν ἀλήθεια, ἀπό τήν στιγμή, πού τούς δωρίζεται ἀπό τόν Θεό καί γιά τόν λόγο αὐτό πρέπει συνεχῶς νά ζητοῦν τήν ἀνανέωση αὐτοῦ τοῦ δώρου». Ἄγνοεῖτε πῶς ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ βρίσκεται στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καί οἱ πιστοί γίνονται κοινωνοί της ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας; «Δέν θά εἶμαστε ποτέ ἀρκετά εὐγνώμονες πρός τούς ἑβραῖους ἀδελφούς μας, ὡς Ἐκκλησία καί ὡς ἀνθρωπότητα, γιά τό ὅτι κατάφεραν νά διατηρήσουν τήν πίστη μετά τίς τρομερές δοκιμασίες τοῦ παρελθόντος». Σᾶς ρωτᾶμε, Ἐκλαμπρότατε: Ἀπό πότε ἐγίνε εὐγνώμων ἡ Ἐκκλησία γιά τό ὅτι οἱ ἀλλόθρησκοι ἑβραῖοι διατήρησαν τήν πίστη τους, ἡ ὁποία ἀρνεῖται μέ βδελυγμία τή θεότητα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ; Δηλαδή, οἱ ἑβραῖοι δέν χρειάζονται τήν ἐν Χριστῷ ἀπολύτρωση; Εἶπατε καί ἄλλα

1. «Ὁ Πάπας θαυμαστής βλασφήμου ἑβραϊκοῦ «ἔργου τέχνης»! Ὁρθόδοξος Τύπος 17-5-2013.

πολλά παρόμοια. Νομίζουμε, όμως, πώς από τά λίγα αυτά φαίνεται ξεκάθαρα ή απουσία εκκλησιαστικής συνείδησης σέ σᾶς, πού ἐμφανίζεσθε «ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ στή γῆ» καί «πρῶτος» τῆς Ἐκκλησίας¹!

Δέν γνωρίζετε ὡς «χριστιανός πάπας» ὅτι ὁ φρικώδης διεθνῆς Σιωνισμός² καταδικασθεῖς ὡς δεινός ρατσισμός ἀπό τόν Ο.Η.Ε., ὅταν ὁ Ο.Η.Ε. ἦταν ὄντως ἀδέσμευτος, μετέλλαξε τόν θεῖσμό τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί τῶν Προφητῶν σέ αἰσχιστο Ἐωσφορισμό μέ τήν διαμονική Καμπαλά καί τό χυδαῖο Ταλμούδ, ἔργα τῶν διαμονιῶντων Ραββίνων τοῦ ἐκπεσόντος Ἰουδαϊσμοῦ καί τῆς ἰδεοληψίας τους περί τῆς παγκοσμίου κυριαρχίας καί διακυβέρνησης, διά τοῦ ἀναμενομένου εἰσέτι ψευδομεσσίου Ἀντιχρίστου³;

9. Οἱ σχέσεις σας, Ἐκλαμπρότατε κ. Φραγκίσκε, μέ τήν Μασονία

Διερωτώμαστε, ἂν ὑπάρχουν κάποιοι, οἱ ὅποιοι ἰσχυρίζονται ὅτι ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, ἐκλεχθήκατε ἀπό τό Ἅγιον Πνεῦμα, μπροστά στό κῦμα ἀποκαλύψεων τῶν παρασκηνίων τῆς ἐκλογῆς σας⁴. Ἄν ὑπάρχουν τέτοιοι, ἄς ρίξουν μία ματιά στήν ἰστοσελίδα τῆς «Μεγάλης Ἀνατολῆς τῆς Ἰταλίας» («Grande Oriente d' Italia» ἢ GOI), καί ἴσως ἀλλάξουν γνώμη. Μετά τούς Ἑβραίους, ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, εἶστε ἐκλεκτός καί τῶν μασόνων, οἱ ὅποιοι, σύμφωνα μέ τό δικό τους δημοσίευμα, περίμεναν μέ ἀγωνία τήν ἐκλογή σας καί χάρηκαν γιά τήν ἐπιλογή σας! Σέ δήλωσή του ὁ «Μέγας Διδάσκαλος» G. Raffi τόνισε πώς, «Μέ τόν Πάπα Φραγκίσκο, τίποτα δέν θά εἶναι, ὅπως ἦταν πρίν. Εἶναι μία σαφῆς ἐπιλογή τῆς ἀδελφότητος γιά μία Ἐκκλησία τοῦ διαλόγου, ἡ ὁποία δέν ἔχει μολυνθεῖ ἀπό τή λογική καί τούς πειρασμούς τῆς παροδικῆς ἰσχύος... Ὁ ἀπλός σταυρός, πού φοροῦσε στό λευκό ράσο του, ἄς μᾶς ἐπιτρέψει νά ἐλπίζουμε ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ λαοῦ θά ἀνακαλύψει ἐκ νέου τήν ἰκανότητά της γιά διάλογο μέ ὅλους τούς ἀνθρώπους καλῆς θέλησης καί μέ τήν Μασονία, ἡ ὁποία, ὅπως ἡ ἐμπειρία τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς μᾶς διδάσκει, ἐργάζεται γιά τό καλό καί τήν πρόοδο τῆς

1. «Ἐκδηλος ἡ ἀπουσία εκκλησιαστικῆς συνειδήσεως εἰς τόν Πάπαν κ. Φραγκίσκον», *Ὁρθόδοξος Τύπος* (25-10-2013) 2.

2. Ἡμετέρα Ποιμαντορική ἐγκύκλιος ἐπί τῇ Κυριακῇ τῆς Ὁρθοδοξίας 2013, Ἀρχιμ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ, *Ὁ Οἰκουμενισμός χωρίς μάσκα*, ἐκδ. Ὁρθόδοξος Τύπος, Ἀθήνα 1988, σσ. 43-45, 107-108, ΣΥΝΑΞΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΩΝ, *Διακήρυξις διά τήν Μασονίαν*, <http://www.impantokratoros.gr/67D9F5DF.el.aspx>.

3. Ἡμετέρα Ἐπιστολή πρὸς τόν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος καί τούς Σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς γιά τήν αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, 8-5-2013.

4. Καρδινάλιοι πρίν ψηφίσουν γιά τό νέο Πάπα, http://aktines.blogspot.gr/2013/03/blog-post_7366.html

άνθρωπότητας»! Νά, λοιπόν, καί τό «ζουμί» τῆς ὑπόθεσης: «ό διάλογος μέ ὄλους τούς ἀνθρώπους καλῆς θέλησης», πού σημαίνει γιγάντωση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ¹!

Δέν γνωρίζετε, Ἐκλαμπρότατε, ὅτι ἡ Μασονία προωθεῖ διά τοῦ Οἰκουμενισμοῦ τήν παγκόσμια θρησκεία τοῦ Ἐωσφορισμοῦ, ὅπως καί ὅτι πηγή καί μήτρα τῆς Μασονίας εἶναι ὁ φρικώδης διεθνῆς Σιωνισμός; Από τά ἴδια τά κείμενα τῆς Μασονίας ἀποδεικνύεται ὅτι αὐτή ἀποδέχεται καί πιστεύει σέ θεότητα, πού καλεῖται Μέγας Ἀρχιτέκτων τοῦ Σύμπαντος (Μ.Α.Τ.Σ.). Ἔχει μάλιστα, τελετές, ἀντίστοιχες μέ ἐκεῖνες τῆς Ἐκκλησίας («μυστήρια» π.χ. γάμο, βωμούς, ναούς, λατρεία, σύμβολα, ἐγκαίνια ναοῦ, κηδεῖα) μέ εἰδικό τελετουργικό τυπικό. Στά Μασονικά κείμενα ὁ Μ.Α.Τ.Σ. δηλώνεται μέ τά ὀνόματα: Ἐωσφόρος, Διάβολος, Σατανᾶς, Βεελζεβούλ, Βελιάλ, Μπαφομέτ, Δαίμονας κ.λπ. Ἡ ὁμολογία, λοιπόν, τῆς ἴδιας τῆς Μασονίας γιά τόν θρησκευτικό χαρακτήρα της εἶναι σαφής². Στό Σύνταγμα τῆς Μεγάλης Στοᾶς τῆς Ἑλλάδος (20.12.1949) δηλώνεται ρητά: «Ο Ἐλευθεροτεκτονισμός πιστεύει εἰς τήν ὑπαρξιν τοῦ Θεοῦ ὑπό τήν ἐπωνυμίαν Μέγας Ἀρχιτέκτων τοῦ Σύμπαντος». Στή Μασονική δέ ἐγκυκλοπαιδεία τοῦ Ν. Χ. Λάσκαρη, ἐκδιδόμενη μέ τήν ἄδεια τῆς Μεγάλης Στοᾶς τῆς Ἑλλάδος, καί στό λῆμμα «Θρησκεία καί Τεκτονισμός», διαβάζουμε: «Ἡ τεκτονική θρησκεία δέν κάνει διακρίσεις. Δέχεται εἰς τούς φιλόξενους κόλπους της ἄνδρας παντός δόγματος, οὐδέν δέ ἀπολύτως θρησκευτικόν δόγμα εὐνοεῖ ἢ ἀποδοκιμάζει... Ἡ θρησκεία τοῦ Τεκτονισμοῦ εἶναι ἡ γενική θρησκεία τῆς φύσεως καί τῆς πρωταρχικῆς ἀποκαλύψεως -τῆς κληροδοτηθείσης ἡμῖν ὑπό ἀρχαίου τινός καί πατριαρχικοῦ ἱερατείου- ἐν τῇ ὁποίᾳ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δύνανται νά συνυπάρξουν». Ἀπροκάλυπτος εἶναι δηλαδή ὁ συγκρητισμός καί ὁ εἰδωλολατρικός χαρακτήρας τῆς Μασονίας, ἀλλά καί ὁ ἀντιχριστιανικός της χαρακτήρας, κάτι πού φαίνεται καί ἀπό τήν διεκδίκηση παγκοσμιότητος, πού ἀντιστρατεύεται στήν καθολικότητα καί οἰκουμενικότητα τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως καί Ἐκκλησίας. Αὐτό ὑπογραμμίζεται στήν ἱστορική ἀπόφαση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τό 1933, κατά τήν ὁποία ὁ Τεκτονισμός «δέν εἶναι ἀπλή τις

1. «Ο νέος Πάπας ἐκλεκτός καί τῶν Μασόνων», *Ὁρθόδοξος Τύπος* 24-5-2013.

2. Στό μασονικό περιοδικό «Πυθαγόρας-Γνώμων», 1935, σέ ἄρθρο τοῦ θεωρητικοῦ τῆς Στοᾶς Α. Πάικ (ΡΙΚΕ) διαβάζουμε: «Ο Ἐλευθεροτεκτονισμός ἐπιδιώκει τήν διάδοσιν μόνον τοῦ ἰδικοῦ του 'πιστεύω', καθ' ὃ ἡ παγκόσμιος θρησκεία διδάσκεται ὑπό τῆς φύσεως καί τῆς λογικῆς. Αἱ Τεκτονικαί Στοαί δέν εἶναι Ναοί Ἰουδαϊκοί ἢ Μουσουλμανικοί ἢ Χριστιανικοί. Ὁ Τεκτονισμός ἐπαναλαμβάνει τάς ἠθικάς ἀρχάς ὄλων τῶν θρησκειῶν... Ἀπανθίζει ἐξ ὄλων τῶν 'πιστεύω', τό καλόν...». Πρβλ Ν. ΨΑΡΟΥΔΑΚΗΣ, *Μασονία. Ἡ Ἐχίδνα τοῦ Σιωνισμοῦ*, ἔκδ. Ὁρθόδοξο Μέτωπο, Ἀθήνα 1991, σσ. 116,117.

φιλανθρωπική ένωση ή φιλοσοφική σχολή, ἀλλ' ἀποτελεῖ μυσταγωγικόν σύστημα, ὅπερ ὑπομιμήσκει τὰς παλαιάς ἐθνικάς μυστηριακὰς θρησκείας ἢ λατρείας. Αποδεδειγμένως τυγχάνει θρησκεία μυστηριακή, ὅλως διάφορος... καί ξένη τῆς χριστιανικῆς θρησκείας... Ζητοῦσα νά συμπεριλάβῃ... εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς ὀλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα... ἀνυψοῖ ἑαυτὴν εἰς εἶδος ὑπερθρησκείας»¹. Καί ὁ μακαριστὸς ἀρχιμανδριτῆς π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος, φωτισμένος πνευματικὸς καί ἐπιφανὴς θεολόγος, ἐπισημαίνει ὅτι ὁ Τεκτονισμὸς «φιλοδοξεῖ νά ἀποβῆ θρησκεία πάσης τῆς ἀνθρωπότητος... νά ἀποβῆ μία ὑπερθρησκεία»². Ἡ Μασονία εἶναι «ἀποκρυφιστικὴ παγανιστικὴ λατρεία, πολέμιος τῆς ἀμωμήτου Πίστεως τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας». Εἶναι δηλαδὴ σαφῶς ἀντιχριστιανικὴ καί εἰδωλολατρικὴ θρησκεία καί πίστη. Οἱ Μασόνοι εἶναι «σατανολάτρεις καί ἑωσφοριστές, ὁπαδοὶ τῆς θρησκείας τοῦ Ἀντιχρίστου»³. Διαπιστώνεται, ἐπίσης, ὅτι οἱ Μασόνοι, τουλάχιστον στίς ὑψηλότερες βαθμίδες τους, εἶναι σατανολάτρεις, προσευχόμενοι στὸν Ἑωσφόρο, ὡς Μπαφομέτ, ὅπως ὀνομάζουσαν τὸν τραγόμορφο θεὸ τους. Ἐξ ἄλλου εἶναι ἀναντίρρητες καί οἱ σχέσεις τους μὲ τὴ Μαγεία. Ὁ καλὸς γνώστης τῆς Μασονίας P. Naudon μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι ὀρισμένα τυπικά... ἔβαλαν ἀκριβῶς σάν σκοπὸ τους τὴν «ἄσκηση τῆς μαγείας, πού μπαίνει στὴν ὑπηρεσία τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὴν ἐπενέργειά του πάνω στὸν κόσμον»⁴. Ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς Μασονίας, ὅτι δέν ἀσχολεῖται μὲ τὴν πολιτικὴ καί δέν ἀναμειγνύεται στίς πολιτικὲς ἐξελίξεις δέν εἶναι ἀληθῆς. Ὁ θρησκευτικὸς χαρακτήρας τοῦ Τεκτονισμοῦ, πού λειτουργεῖ ἐπεκτατικὰ καί οἰκουμενικά, συμπορεύεται μὲ τὴν ἐνεργὸ συμμετοχὴ στίς διεθνεῖς πολιτικὲς διαδικασίες. Ἡ πολιτικὴ δραστηριότητα ἀποβλέπει στὴν ἄσκηση ἐπιρροῆς σέ πολιτικὰ πρόσωπα, γιὰ τὴ χειραγώγηση τῶν διεθνῶν πολιτικῶν ἐξελίξεων. Δέν εἶναι, λοιπόν, καθόλου ἓνα φιλανθρωπικὸ σωματεῖο, ὅπως διατείνονται, μὲ σκοπὸ τὴν ἐπικράτηση τῆς ἠθικῆς σ' ὅλο τὸν κόσμον. Τὸ σκάνδαλο

1. «Πρᾶξις περὶ Μασονίας» τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

2. Ἀρχιμ. ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, *Ἡ Μασονία ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἀληθείας*, ἔκδ. Πάτμος, Αθήναι 1965, σ. 18. Ὁ στόχος παραμένει πάντα σαφῆς καί συγκεκριμένους: Εἶναι ἡ προώθηση τοῦ θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ στὰ ὅρια τοῦ Οἰκουμενισμοῦ (διαχριστιανικοῦ καί διαθρησκειακοῦ) μὲ τὴν ἀπαξίωση κάθε θρησκευτικῆς παραδόσεως καί τῶν ἰδανικῶν.

3. Ἡμετέρα «Ἀνοικτὴ Ἐπιστολὴ πρὸς τὸ Ὑπατο Συμβούλιο τοῦ 33^{ου} τῆς “Μεγάλης Στοᾶς τῆς Ἑλλάδος”», *Ὁρθόδοξος Τύπος*, 30-11-2012.

4. PAUL NAUDON, *Ὁ Ἐλευθεροτεκτονισμὸς*, μετάφρ. Γεωργίου Ζωγραφέκη, Αθήνα 1996, σσ. 109,110.

τῆς Ἰταλικῆς Στοᾶς Ρ 2 τό 1981 ἦταν μία ἀπό τίς μεγαλύτερες ἀποδείξεις γιά τή σχέση τῆς Μασονίας μέ τίς πολιτικές ἱντριγκες¹.

10. Οἱ σχέσεις σας, Ἐκλαμπρότατε κ. Φραγκῖσκε, μέ τόν Ἀθεϊσμό

Τά νέα ἀπό τό χῶρο τῆς «χριστιανικῆς» Δύσεως εἶναι δραματικά. Δυστυχῶς, ἐπαληθεύεται συνεχῶς ὁ «προφήτης» τοῦ δυτικοῦ ἀνθρώπου Νίτσε, πῶς «ὁ Θεός πέθανε» καί ὅπου νά ἔναι δέν θά μείνη οὔτε ἡ μνήμη του! Ὁ «χριστιανισμός» τῆς Δύσεως, ἀφοῦ κατόρθωσε νά ἀποτινάξη τόν Χριστό, μέ τόν Παπισμό καί τόν Προτεσταντισμό, τώρα προσπαθεῖ νά ἀποτινάξη καί τήν πίστη στό Θεό! Ἴδου καί οἱ ἀποδείξεις!

Πρῶτον, στίς 23-5-2013 κάνατε ἱστορικό ἀνοιγμα πρὸς τοὺς ἀθέους. «Οἱ ἄθεοι θά πρέπει νά ἀντιμετωπίζονται ὡς καλοὶ ἄνθρωποι, ἐάν πράττουν τό καλό», δηλώσατε, Ἐκλαμπρότατε, σέ ἔκκληση γιά συνεργασία ὄλων τῶν ἀνθρώπων, ἀνεξαρτήτως θρησκευτικῆς πεποίθησης. Αναφερθήκατε στοὺς ἀθέους καί τονίσατε τή σημασία τοῦ «νά πράττει κάποιος τό καλό» ὡς μία ἀρχή, πού ἐνώνει ὅλη τήν ἀνθρωπότητα. Διηγηθήκατε τήν ἱστορία ἐνός παπικοῦ, ὁ ὁποῖος ρώτησε ἕναν ἱερέα, ἂν καί οἱ ἄθεοι λυτρώθηκαν ἀπό τόν Ἰησοῦ· «Ἀκόμα κι ἐκεῖνοι, ὅλοι λυτρώθηκαν», ἀπαντήσατε, σύμφωνα μέ τό ραδιόφωνο τοῦ Βατικανοῦ. Ἄν κάποιος σᾶς δήλωνε ποτέ ὅτι εἶναι ἄθεος, τότε θά τοῦ λέγατε: «Ὅλοι ὀφείλουμε νά πράττουμε τό καλό. Ἀπλῶς κάντε τό καλό καί θά βροῦμε ἕνα σημεῖο συνάντησης». Ἀπευθυνθήκατε στοὺς ἀθέους, πρᾶγμα πού ἔρχεται σέ ἀντίθεση μέ τήν ἀποψη τοῦ ἐπιτιμου ἐκλαμπροτάτου κ. Βενέδικτου ΙΣτ', ὁ ὁποῖος μερικές φορές ἔκανε τους μὴ παπικούς νά αἰσθάνονται, ὅπως ἔλεγαν, σάν πιστοὶ δευτέρας κατηγορίας².

Καί δεύτερον, πάστορες διαφόρων προτεσταντικῶν αἱρέσεων ὁμολογοῦν πῶς εἶναι ἄθεοι! Ὁ μεθοδιστὴς πάστορας Keith Jenkins δήλωσε ὅτι οἱ πιστοὶ βλέπουν πλέον τοὺς πάστορες ὡς «σοῦπερ ἥρωες». Ἀναγνώρισε

1. Ἡ Στοά, σέ συνεργασία μέ τή Μαφία καί τήν ἀμερικανική CIA καί τήν Τράπεζα τοῦ Βατικανοῦ συμμετείχε στήν ἀνατροπή τῆς Ἰταλικῆς Δημοκρατίας καί τήν ὑπαγωγή της στήν ἐξάρτηση ἀπό τίς Η.Π.Α. Σχ. βλ. Ν. ΨΑΡΟΥΔΑΚΗΣ, *Μασονία. Ἡ ἔχιδνα τοῦ Σιωνισμοῦ*, ἔκδ. Ὁρθόδοξο Μέτωπο, Ἀθήνα 1991, σσ. 90-98, Κ. ΤΣΑΡΟΥΧΑΣ, *Ἡ Μασονία στήν Ἑλλάδα*, ἔκδ. Ἑλληνικά Γράμματα, Ἀθήνα 2004.

2. Πάπας Φραγκῖσκος πρὸς ἀθέους: «Κάντε τό καλό καί θά βροῦμε σημεῖο συνάντησης», <http://www.tanea.gr/news/world/article/5019296/papas-fragkiskos-pros-atheoys-kante-to-kalo-kai-tha-broy-me-shmeiosynanthshs/#.UZ5HaUH0gcg.twitter>, <http://www.amen.gr/article/13974>

ἐπίσης ὅτι ὑπάρχουν πολλοί πάστορες, πού διέρχονται κρίση στήν προσωπική τους πίστη καί ὀδηγοῦνται στόν ἀθεϊσμό. Τό παράξενο μέ αὐτές τίς αἰρέσεις εἶναι καί ἡ ὑπαρξη μιᾶς ἱστοσελίδας www.clergyproject.com, μέ μέλη πάστορες καί ἄλλους κληρικούς τῶν αἰρέσεων αὐτῶν, πού δέν πιστεύουν πλέον στόν Θεό. Ἡ ὁμάδα αὐτή δηλώνει πώς ἔχει ἤδη 450 μέλη. Μερικοί ἀπό αὐτούς τούς πάστορες ἐξακολουθοῦν νά κηρύττουν, κρατώντας μυστική τήν ἀθεΐα τους¹.

Τά φαινόμενα αὐτά μᾶς δείχνουν ὅτι ἡ πνευματική δίψα τοῦ ἀνθρώπου μέσα ἀπό τήν νόθευση τῆς πίστεως καί τῆς ἀνυπαρξίας τῆς λειτουργικῆς καί πνευματικῆς ζωῆς ὀδηγοῦν στήν ἀθεΐα, ὡς μία ἄλλη πρόταση! Ἡ παραπάνω φρικτή αὐτή εἶδηση δέν εἶναι ἄσχετη μέ τό «ἀνοίγμα» τοῦ Βατικανοῦ πρός τούς ἀθέους, μέ τούς ὁποίους ἐπαναπαύεστε, ὅταν εἶναι «καλοί ἄνθρωποι», ζητώντας διάλογο μαζί τους! Δέν εἶναι τυχαῖο πώς τά τελευταῖα χρόνια προσκαλεῖτε στήν Ἀσίζη καί ἀθέους γιά... συμπροσευχή! Ανατριχιαστικό συμπέρασμα: Δέν ὑπάρχει Χριστιανισμός στή Δύση, ἀλλά συγκαλυμμένη εἰδωλολατρία μέ τό μανδύα τοῦ Χριστιανισμοῦ²!

11. Ἡ ἐγκαθίδρυση τῆς Πανθησκείας

Ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, τήν Μεγάλη Πέμπτη τοῦ περασμένου παπικοῦ «Πάσχα», πήγατε σέ κάποιο ἀναμορφωτήριο τῆς Ρώμης καί πλύνετε τά πόδια δώδεκα νεαρῶν κρατουμένων ἀνδρῶν καί γυναικῶν, οἱ ὅποιοι κατά τήν «Ἁγία Ἐδρα» συμβόλιζαν τούς δώδεκα Ἀποστόλους. Ὡς ἐδῶ καλά καί κατανοητά. Ἀλλά, μία γυναίκα, ἀπό αὐτές πού «παρίσταναν» τούς Ἀποστόλους, ἦταν μουσουλμάνα! Τυχαῖο; Δέ νομίζουμε! «Οἱ ἄλλοι δέκα νεαροί, τῶν ὁποίων τά πόδια ἔπλυνε ὁ “πάπας”, ἐπιλέχτηκαν, γιά νά ἐκπροσωπήσουν τίς διαφορετικές ἐθνικότητες καί θρησκείες τῶν κρατουμένων στή φυλακή. Ἀνάμεσά τους βρισκόνταν χριστιανοί ὀρθόδοξοι καί μουσουλμάνοι»³.

Εἶναι ξεκάθαρο πώς ἀκολουθεῖτε πιστά τή γραμμή τῶν προκατόχων σας γιά τήν προώθηση τοῦ διαθρησκειακοῦ «ἀνοίγματος» τοῦ Βατικανοῦ. Ἄς μή χαίρονται κάποιοι, οἱ ὅποιοι πίστεψαν ὅτι ἐσεῖς θά φέρετε «ἄλλο ἀέρα» στόν Παπισμό. Ἐσεῖς θά ὑπηρετήσετε πιστότατα τίς κοσμοκρατορικές βλέψεις τοῦ Βατικανοῦ, γιά τήν ὑποταγή ὅλων τῶν θρησκειῶν στήν

1. Ἱστολόγιο ΔΟΓΜΑ.

2. Ὁ ἄθεος «χριστιανισμός» τῆς Δύσεως!

3. Ἱστολόγιο ΕΥΓΙΝΗΣΤΕ ΡΕ.

παντόφλα σας καί τήν ανάδειξή σας σέ παγκόσμιο πνευματικό καί θρησκευτικό ἡγέτη. Ἔτσι ἐξηγεῖται τό γεγονός ὅτι μουσουλμάνα κρατούμενη παρέστησε Ἀπόστολο τοῦ Χριστοῦ, ἐνώπιόν σας¹.

Ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, δέν σταματᾶτε ἀπό τήν ἡμέρα τῆς ἐκλογῆς σας νά μιλάτε «μέ τά καλλίτερα λόγια» γιά ὅλες τίς θρησκείες τοῦ κόσμου καί νά τίς καλεῖτε σέ συνεργασία γιά τό «καλό τῆς ἀνθρωπότητας»! Προτρέψατε εὐθύς μετά τήν ἐκλογή σας τά μέλη ὄλων τῶν θρησκείων καί ἄτομα, πού δέν ἀνήκουν σέ καμιά θρησκεία (ἀθέους) νά ἐνωθοῦν μεταξύ τους, γιά νά ὑπερασπιστοῦν τή δικαιοσύνη, τήν εἰρήνη καί τό περιβάλλον! Καί νά οἱ ἀντιδράσεις: «Νιώθω μεγάλη συγκίνηση καί αἰσιοδοξία καί ἐλπίδα», δήλωσε ὁ ραββῖνος David Rosen, ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ, διευθυντής τῶν Διαθρησκευτικῶν Σχέσεων γιά τήν Ἀμερικανική Ἑβραϊκή Ἐπιτροπή. «Εἶστε βαθύτατα προσηλωμένος στίς Καθολικο-ἑβραϊκές σχέσεις», εἶπε ὁ Rosen. Ὁ Yahya Pallavicini, ἡγέτης τῆς μουσουλμανικῆς κοινότητος τῆς Ἰταλίας, εἶπε ὅτι ἐντυπωσιάστηκε ἀπό τήν ἐπιμονή σας γιά τήν προώθηση τῆς διαθρησκευτικῆς φιλίας. Συναντηθήκατε μέ ἡγέτες μὴ καθολικούς χριστιανούς, ὅπως Ὁρθόδοξους, Ἀγγλικανούς, Λουθηρανούς καί Μεθοδιστές, καί ἄλλους ὅπως Ἑβραίους, Μουσουλμάνους, Βουδιστές καί Ἰνδουιστές. «Ἡ «Καθολική Ἐκκλησία» ἔχει ἐπίγνωση τῆς σημασίας της γιά τήν προώθηση τῆς φιλίας μεταξύ τῶν ἀνδρῶν καί τῶν γυναικῶν ἀπό διαφορετικές θρησκευτικές παραδόσεις», δηλώσατε χαρακτηριστικά! Εἶναι εὐνόητο πῶς ἀποφασίσατε νά ἡγηθῆτε τῆς προσπάθειας συνένωσης τῶν θρησκείων τοῦ κόσμου, πιστεύοντας ὅτι μπορεῖ νά γίνετε ὁ ἡγέτης τους! Ἡ «Ἁγία Ἐδρα» πρωτοπορεῖ στή δημιουργία τῆς πανθρησκείας γιά τό καλό δῆθεν τοῦ κόσμου, οὐσιαστικά γιά τόν ὄλεθρο τῆς ἀνθρωπότητας².

Θραύση κάνει αὐτές τίς ἡμέρες μία ἀκόμη ἐνέργειά σας, Ἐκλαμπρότατε. Μέ τήν ἐκλογή σας ἐπιλέξατε τό προσωπεῖο τῆς ἀπλότητος, προφανῶς γιά νά δείξετε «διαφορετικός ἀπό τοὺς προηγούμενους», ἀποβάλλοντας ἀρκετά ἀπό τά σύμβολα, πού σᾶς εἶχαν φορτώσει οἱ αἰῶνες. Μέχρι ἐδῶ ἐπαινετές αὐτές οἱ ἐπιλογές σας. Ἀλλά, μεταξύ τῶν ἄλλων, ἀποποιηθήκατε τόν βαρύτιμο χρυσό σταυρό τῶν προκατόχων σας καί προτιμήσατε νά φορᾶτε ἓνα ἀπλό σιδερένιο σταυρό. Ὅμως, ἡ παράσταση στό σταυρό αὐτό δέν φέρει, ὡς ἔπρεπε, τόν Ἐσταυρωμένο, ἀλλά μία ἄγνωστη παράσταση στήν ἱστορία τῆς ἐκκλησιαστικῆς τέχνης, τόν «καλό

1. «Ἦρχισαν τά «ἀνοίγματα» τοῦ νέου Πάπα πρὸς τὰς θρησκείας τοῦ κόσμου», Ὁρθόδοξος Τύπος 26-4-2013.

2. «Ὁ Πάπας πρωτοπορεῖ διὰ τήν δημιουργίαν τῆς Πανθρησκείας»! Ὁρθόδοξος Τύπος 28-6-2013.

ποιμένα», ό όποίος μοιάζει καταπληκτικά μέ μία άρχαία αϊγυπτιακή παράσταση κάποιου νεκρού φαραώ! Επίσης, στό πάνω μέρος του σταυρού εϊκονίζεται ένα πτηνό, προφανώς τό Άγιον Πνεύμα. Αλλά, ένα τέτοιο πτηνό εϊκονίζεται στό πάνω μέρος καί τής αϊγυπτιακής παράστασης! Πρώτος ένας ίσπανός διαχειριστής «καθολικῆς» ιστοσελίδας, πρόβαλε τό θέμα, καί τό συσχέτισε μέ τόν νεκρό φαραώ, αλλά καί μέ τό άλλο σύμβολο τής αϊγυπτιακής θρησκείας, τό πουλί¹. Δέν γνωρίζουμε άν ή παράσταση του σταυρου σας έχει νά κάνει μέ τό «άνοιγμα» του Βατικανου σε όλες τις θρησκείες, ακόμα καί τόν παγανισμό, καθώς καί τόν άθεϊσμό. Ό πανθρησκειακός, όμως, προσανατολισμός του κάτι τέτοιο μηνύει²!

Τέλος, ζητήσατε, Έκλαμπρότατε, από τους όπαδούς όλων των θρησκείων νά μιμηθούν τήν παπική παρασυναγωγή, νά προσευχηθούν στους «θεούς» τους καί νά προβούν στα σχετικά τελετουργικά, όπως εκείνη, προκειμένου νά μή γίνει εισβολή στη Συρία από τά δυτικά «γεράκια»! Σύμφωνα μέ τήν είδηση, «*Ημέρα Προσευχῆς καί Νηστείας στον κόσμο για τήν ειρήνη στη Συρία καί σε όλη τή Μέση Ανατολή κήρυξε σήμερα ό “πάπας” τήν 7^η Σεπτεμβρίου, απευθυνόμενος σε δεκάδες χιλιάδες ανθρώπους στην πλατεία του Αγίου Πέτρου. Ό “πάπας” καταδίκασε τή χρήση χημικών όπλων, τήν όποία ή Δύση αποδίδει στα συριακά κυβερνητικά στρατεύματα τονίζοντας “ποτέ πιά πόλεμος” καί τάχθηκε κατά οίασδήποτε ένοπλης επέμβασης στη Συρία. Ό “Ποντίφικας” ζήτησε από τους 1,2 δισεκατομμύριο παπικούς του κόσμο να προσευχηθούν για τήν ειρήνη στη Συρία στις 7 Σεπτεμβρίου καί τόνισε ότι ό ίδιος θα χοροστατήσει σε ειδική λειτουργία στο Βατικανό. Ό “πάπας” ζήτησε επίσης από όλους τους Χριστιανούς καθώς καί από τους όπαδούς άλλων θρησκείων νά ακολουθήσουν τήν πρωτοβουλία των παπικών στις 7 Σεπτεμβρίου»³! Νά, ή επιβεβαίωση γιατί καλείτε στην Ασίζη κάθε χρόνο τους εκπροσώπους όλων των θρησκείων καί συμπροσεύχεστε στο εκεί πανθρησκειακό «θεϊκό μωσαϊκό», επειδή πιστεύετε στην ύπαρξη καί άλλων «θεών» εκτός του Τριαδικου Θεου! Καί κάτι άλλο πολύ σημαντικό: Επειδή δέν πιστεύετε στην αποτελεσματικότητα του Τριαδικου Θεου, για νά μή γίνη ή εισβολή, ζητάτε τήν παρέμβαση καί των άλλων «θεών», μέσω των θρησκείων τους⁴!*

1. Ιστολόγιο: takalyterotera.gr

2. «Πανθρησκειακή παράστασις εις τόν σταυρόν του Πάπα Φραγκίσκου»; *Όρθόδοξος Τύπος* 2-9-2013

3. Ιστολόγιο: ΕΘΝΟΣ.gr 1-9-2013.

4. «Ό Πάπας έζήτησε προσευχήν καί εις άλλους “Θεούς” διά τήν μή εισβολήν εις τήν Συρίαν»; *Όρθόδοξος Τύπος* (11-10-2013) 2.

12. Ἡ προώθηση τῆς Παναϊρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Εἶναι γνωστό, Ἐκλαμπρότατε, ὅτι, γιά νά προωθήσετε τόν Παπικό Οἰκουμενισμό σας, στηρίζετε καί πάλι στίς ἀποφάσεις τῆς Β' Βατικάνειας «Συνόδου» καί συγκεκριμένα στό «Διάταγμα περί Οἰκουμενισμοῦ» (Unitatis Redintegratio) καί στήν μεταγενέστερη παπική ἐγκύκλιο τοῦ 1995 τοῦ «πάπα» Ἰωάννη Παύλου Β', «Ἴνα ὧσιν ἓν» (Ut unum sint).

Ἡ ἐκτενής αὐτή παπική ἐγκύκλιος διαιεῖται σέ τρία βασικά κεφάλαια μέ εἰσαγωγή καί μέ προτρεπτικό ἐπίλογο. Τό πρῶτο κεφάλαιο ἀναφέρεται στό οἰκουμενικό χρέος τοῦ Παπισμοῦ (L'engagement œcuménique de l'Église Catholique). Τό δεύτερο κεφάλαιο ἀξιολογεῖ τούς καρπούς τῶν διμερῶν καί τῶν πολυμερῶν Θεολογικῶν Διαλόγων τῆς συγχρόνου Οἰκουμενικῆς Κινήσεως (Les fruits du Dialogue). Τό τρίτο κεφάλαιο ἀναζητεῖ μία ἀποτελεσματικότερη ὁδὸ Διαλόγου γιά τήν ἐπίσπευση τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μεταξύ τῶν χριστιανικῶν «Ἐκκλησιῶν» (Quanta est nobis via). Καί τά τρία κεφάλαια ἀξιοποιοῦν μέ μεγάλη συχνότητα τίς σχετικές ἀποφάσεις τῆς πρόσφατης Β' Βατικανῆς «συνόδου» καί εἰδικώτερα τό διάταγμα γιά τόν Οἰκουμενισμό (Unitatis Redintegratio), τίς κωδικοποιημένες σχετικές ὁδηγίες τοῦ παπικοῦ «Ὁδηγοῦ γιά τόν Οἰκουμενισμό» (Directoire... sur l'œcuménisme), τίς συναφεῖς παπικές ἐγκυκλίους κ.ἄ¹.

Γιά ἐμᾶς, τούς Ὁρθοδόξους, Ἐκλαμπρότατε, ὁ Οἰκουμενισμός ἔχει καταγνωσθῆ ὡς παναίρεση ὑπὸ τοῦ συγχρόνου ἀγίου γέροντος τῆς ἀδελφῆς Ἀγιοσαββιτικῆς Σερβικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί καθηγητοῦ τῆς Δογματικῆς καί Οἰκουμενικοῦ Διδασκάλου Ὁσίου καί Θεοφόρου Πατρός Ἰουστίνου Πόποβιτς, ὁ ὁποῖος στό ἐξαίρετο σύγγραμμά του «Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καί Οἰκουμενισμός» σημειώνει: «Ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι κοινόν ὄνομα διὰ τούς ψευδοχριστιανισμούς, διὰ τὰς ψευδοεκκλησίας τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Μέσα του εὐρίσκεται ἡ καρδιά ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν οὐμανισμῶν μέ ἐπικεφαλῆς τόν Παπισμό. Ὅλοι δέ αὐτοί οἱ ψευδοχριστιανισμοί, ὅλοι αἱ ψευδοεκκλησίαι δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά μία αἵρεσις παραπλεύρως εἰς τὴν ἄλλην αἵρεσιν. Τό κοινόν εὐαγγελικόν ὄνομά τους εἶναι ἡ παναίρεσις»².

1. ΒΛΑΣΙΟΣ ΦΕΙΔΑΣ, «Ἡ παπική Ἐγκύκλιος Ut Unum Sint καί ὁ διάλογος Ὁρθοδόξου καί Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας» Ἀνάπτυπον ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» Ἔτος ΟΒ' (1995), σσ. 585-87, 615-17, 660-63.

2. ΑΓΙΟΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ ΠΟΠΟΒΙΤΣ, Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καί Οἰκουμενισμός, Θεσσαλονίκη 1974, σ. 224.

Πηγή καί μήτρα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ τυγχάνει ἡ Μασονία, πού προωθεῖ δι' αὐτοῦ τήν παγκόσμια θρησκεία τοῦ Ἐωσφορισμοῦ, ὅπως καί τῆς Μασονίας πηγή καί μήτρα εἶναι ὁ φρικώδης διεθνῆς Σιωνισμός¹, ὁ ὁποῖος μετέλλαξε τόν θεῖσμό τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί τῶν Προφητῶν σέ αἰσχιστο Ἐωσφορισμό μέ τήν διαμονική Καμπαλά καί τό χυδαῖο Ταλμούδ, ἔργα τῶν διαμονιῶντων Ραββίνων τοῦ ἐκπεσόντος Ἰουδαϊσμοῦ καί τῆς ἰδεοληψίας τους περί τῆς διά τοῦ ἀναμενομένου εἰσέτι ψευδομεσσίου παγκοσμίου κυριαρχίας καί διακυβέρνησης.

Ὁ Οἰκουμενισμός κινεῖται σέ δύο ἐπίπεδα· σέ διαχριστιανικό καί σέ διαθρησκειακό. Ἔτσι, διαμορφώνεται ὁ διαχριστιανικός Οἰκουμενισμός καί ὁ διαθρησκειακός Οἰκουμενισμός, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν δύο ἀπό τίς βασικές κατευθύνσεις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ὁ μέν διαχριστιανικός Οἰκουμενισμός προωθεῖ τήν ἔνωση τῶν διαφόρων χριστιανικῶν αἱρέσεων (Παπικῶν, Προτεσταντῶν, Ἀγγλικανῶν, Μονοφυσιτῶν) μέ τήν Ὁρθόδοξη Καθολική Ἐκκλησία μέ τό κριτήριό τοῦ δογματικοῦ μινιμαλισμοῦ. Σύμφωνα μέ τήν οἰκουμενιστική ἀρχή τοῦ «διαχριστιανικοῦ δογματικοῦ συγκρητισμοῦ» οἱ δογματικές διαφορές μεταξύ αἰρετικῶν καί Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι ἀπλῶς τυπικές παραδόσεις καί πρέπει νά παρακάμπτονται γιά τό καλό τῆς ἐνότητας τῆς «Ἐκκλησίας», ἡ ὁποία μπορεῖ νά ἐκφράζεται μέ τήν ποικιλία διαφόρων μορφῶν καί θέσεων. Ὁ δέ διαθρησκειακός Οἰκουμενισμός, θεωρώντας ὅτι σέ ὅλες τίς θρησκείες ὑπάρχουν θετικά στοιχεῖα, προωθεῖ τήν ἔνωση μεταξύ αὐτῶν καί κυρίως μεταξύ τῶν λεγομένων τριῶν μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν τοῦ κόσμου, τοῦ Χριστιανισμοῦ, τοῦ Μουσουλμανισμοῦ καί τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, δηλ. προωθεῖ τήν λεγομένη «πανθρησκεία». Σύμφωνα μέ τήν οἰκουμενιστική ἀρχή τοῦ «διαθρησκειακοῦ συγκρητισμοῦ» πρέπει νά προβάλλωνται τά δῆθεν «κοινά θεολογικά σημεῖα», πού ὑπάρχουν σέ ὅλες τίς «μονοθεϊστικές θρησκείες», ὥστε νά οἰκοδομηθῇ ἡ θρησκευτική ἐνότητα τῆς Οἰκουμένης.

Ὁ Οἰκουμενισμός, γιά νά ὑλοποιήσῃ τούς στόχους του, ἐφευρίσκει διάφορες θεωρίες, ὅπως τίς κακοδοξίες περί «Διευρυμένης Ἐκκλησίας, ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, βαπτισματικῆς θεολογίας, Παγκοσμίου ἀοράτου Ἐκκλησίας, τῶν κλάδων, τῶν δύο πνευμόνων, τοῦ δογματικοῦ μινιμαλισμοῦ καί μαξιμαλισμοῦ, τῆς μεταπατερικῆς, νεοπατερικῆς, συναφειακῆς αἱρέσεως, τῆς εὐχαριστηριακῆς θεολογίας, τῆς μετασυνδοκῆς θεολογίας,

1. Ἡμετέρα Ποιμαντορική ἐγκύκλιος ἐπί τῇ Κυριακῇ τῆς Ὁρθοδοξίας 2013, Ἀρχιμ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ, Ὁ Οἰκουμενισμός χωρίς μάσκα, ἐκδ. Ὁρθόδοξος Τύπος, Αθήνα 1988, σσ. 43-45, 107-108, ΣΥΝΑΞΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΩΝ, Διακήρυξις διά τήν Μασονίαν, <http://www.impantokratoros.gr/67D9F5DF.el.aspx>.

τῶν ἐλλειματικῶν καί μὴ πλήρων «Ἐκκλησιῶν», τῆς περιεκτικότητος, τῆς ἐλλειματικῆς καί μὴ πλήρους μυστηριολογίας, τῆς μετατροπῆς τῆς οἰκονομίας σέ ἀκρίβεια καί δόγμα», οἱ ὁποῖες, βεβαίως, τυγχάνουν ξένες καί ἀλλότριες τῆς Ὁρθοδόξου Δογματικῆς διδασκαλίας καί θεολογίας¹.

Ὁ Οἰκουμενισμός προβάλλει τούς συγχρόνους μεθοδευμένους καί ἐπιτηδευμένους ἀτέρμονες οἰκουμενιστικούς θεολογικούς διαλόγους, στούς ὁποίους κυριαρχεῖ ἡ ἔλλειψη ὀρθοδόξου ὁμολογίας, ἡ ἔλλειψη εἰλικρινείας τῶν ἑτεροδόξων, ὁ ὑπερτονισμός τῆς ἀγάπης καί ὁ ὑποτονισμός τῆς ἀληθείας, ἡ ἀπόκρυψη καί ἡ παραποίηση τῶν Γραφικῶν χωρίων, ἰδίᾳ τοῦ κατὰ Ἰωάννην «ἵνα ἓν ᾧσιν καθὼς ἡμεῖς» (Ἰω. ΙΖ' 11), ἡ πρακτικὴ τοῦ νά μὴ συζητοῦνται αὐτά πού χωρίζουν, ἀλλά αὐτά πού ἐνώνουν, ἡ ἀμβλυνση τῶν ὀρθοδόξων κριτηρίων, ἡ ἀμοιβαία ἀναγνώριση ἐκκλησιαστικότητος, ἀποστολικῆς διαδοχῆς, ἱερωσύνης, Χάριτος, μυστηρίων, ὁ διάλογος ἐπὶ ἴσοις ὅροις, ἡ ἀμνήστευση, ἀθώωση καί ἐπιβράβευση τοῦ Δούρειου Ἴππου τοῦ Παπισμοῦ, τῆς ἐπαράτου καί δαιμονικῆς Οὐνίας, ἡ συμμετοχὴ στό παμπροτεσταντικὸ λεγόμενον «Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν» ἢ μᾶλλον τῶν αἰρέσεων, ἡ ὑπογραφή κοινῶν ἀντορθοδόξων ἀνακοινωθέντων, δηλώσεων καί κειμένων δίχα Συνοδικῆς διαγνώμης καί ἀποφάσεως (π.χ. Λίμα Περού Νοτίου Ἀμερικῆς 1982, Βαλαμάνδ Λιβάνου 1993, Σαμπεζύ Ἑλβετίας 1994, Porto Alegre Βραζιλίας 2006, Ραβέννας 2007 κ.ἄ.) καί οἱ συμπροσευχές².

Ὁ Οἰκουμενισμός υἱοθετεῖ καί νομιμοποιεῖ ὅλες τίς αἰρέσεις ὡς «Ἐκκλησίες» καί προσβάλλει τό δόγμα τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Αναπτύσσει, διδάσκει καί ἐπιβάλλει νέο δόγμα περὶ Ἐκκλησίας, νέα ἐκκλησιολογία, σύμφωνα μέ τήν ὁποία καμμία Ἐκκλησία δέν δικαιουται νά διεκδικήσῃ ἀποκλειστικά γιά τόν ἑαυτό της τόν χαρακτήρα τῆς Καθολικῆς καί ἀληθινῆς Ἐκκλησίας. Κάθε μία εἶναι ἓνα κομμάτι, ἓνα μέρος, ὄχι ὀλόκληρη ἡ Ἐκκλησία. Ὅλες μαζί ἀποτελοῦν τήν Ἐκκλησία. Μέ τόν τρόπο, ὅμως, αὐτό γκρεμίζει τά ὅρια μεταξύ ἀληθείας καί πλάνης, Ὁρθοδοξίας καί αἰρέσεως καί ἐπιδίδεται ἄριστα στό ἀγώνισμα τῆς κατεδαφίσεως τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁ Οἰκουμενισμός ἐξισώνει ὅλες τίς θρησκείες μέ τήν μοναδική, θεόθεν ἀποκαλυφθεῖσα ἀπό τόν Ἀναστάντα Χριστό θεοσέβεια, θεογνωσία καί κατὰ Χριστόν ζωή. Μέ τόν τρόπο αὐτό, ἀναιρεῖ τό δόγμα τῆς μοναδικῆς ἐν τῷ κόσμῳ σωτηριώδους ἀποκαλύψεως καί οἰκονομίας τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, ὡς καί τῆς ἐν συνεχείᾳπραγματώσεως

1. Ἡμετέρα Ποιμαντορικὴ ἐγκύκλιος ἐπὶ τῇ Κυριακῇ τῆς Ὁρθοδοξίας 2013.

2. Ὁ Οἰκουμενισμός, ἔκδ. Ἰ. Μ. Παρακλήτου, Ὠρωπὸς Ἀττικῆς 2004, σσ. 11-18.

τοῦ σωτηριώδους Αὐτοῦ ἔργου ἀπό τήν Μία καί Μοναδική, Ἁγία, Καθολική καί Αποστολική Ἐκκλησία, διά τοῦ ἐνεργοῦντος σέ Αὐτή Ἁγίου Πνεύματος. Ὡς ἐκ τούτου συνεπάγεται ἀναμφιβόλως ὅτι ὁ Οἰκουμενισμός καθίσταται στίς ἡμέρες μας ἡ μεγαλυτέρα ἐκκλησιολογική αἵρεσις ὄλων τῶν ἐποχῶν, ἐπειδή ἐξισώνει ὅλες τίς θρησκευεῖες καί τίς πίστεις¹.

Ὁ Οἰκουμενισμός ἀμφισβητεῖ ἔμπρακτα τήν ὀρθοδοξοπατερική παράδοση καί Πίστη, σπέρνει τήν ἀμφιβολία καί τήν σύγχυση στίς καρδιές τοῦ ποιμνίου καί κλονίζει πολλούς φιλοθέους ἀδελφούς, ὀδηγώντας σέ διαιρέσεις καί σχίσματα καί παρασύρει ἕνα μέρος τοῦ ποιμνίου στήν πλάνη καί δι' αὐτῆς στόν πνευματικό ὄλεθρο².

Ὁ Οἰκουμενισμός ἐν τέλει ἀποτελεῖ μέγιστο ποιμαντικό καί σωτηριολογικό πρόβλημα, διότι κλονίζει συνθέμελα, ἀκυρώνει τήν σωτηρία καί τήν κατά Χάριν θέωση τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ κίνδυνος, βεβαίως δέν ἀφορᾷ στήν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία δέν πρόκειται νά καταστραφῆ, ἀφοῦ εἶναι Σῶμα Χριστοῦ, ἔχει Κεφαλή τόν Χριστό, εἶναι ὁ Χριστός ὁ εἰς τούς αἰῶνας ἐπεκτεινόμενος «καί πύλαι Ἰδου, οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς»³, ἀλλά στά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, στούς πιστούς, οἱ ὁποῖοι κινδυνεύουν νά χαθοῦν, ὅταν χαθῆ ἡ ὀρθή πίστη, ἡ Ὁρθοδοξία, καί ἐπικρατήσουν ἡ αἵρεση καί ἡ πλάνη⁴.

13. Ἡ ἐπάρατος καί δαιμονική Οὐνία

Ἀναπόσπαστο μέρος τῶν ἀποφάσεων τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου ἀποτελεῖ καί τό Διάταγμα «*Orientalium Ecclesiarum*», τό «Διάταγμα γιά τίς Ἀνατολικές Καθολικές Ἐκκλησίες», τίς οὐνιτικές δηλαδή, τίς ὁποῖες ἀναγνωρίζει καί προασπίζεται μέ κάθε ἐπισημότητα, μέ πρόθεση νά ἀναβαθμίση τό ρόλο τους μέσα στήν «Καθολική Ἐκκλησία»⁵. Πρόκειται γιά τήν γνωστή οὐνιτικοῦ τύπου «ἐνότητα», μέ τόν ἀμοιβαῖο ἐμπλουτισμό τῶν δύο παραδόσεων, τήν ἐνότητα ἐν τῇ ποικιλίᾳ, ἡ ὁποία προπαγανδίζεται κατά κόρον καί στίς μέρες μας. Ἐνότητα δηλ., ὄχι στήν πίστη καί τήν

1. ΣΥΝΑΞΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΩΝ, Ὁμολογία Πίστεως κατά τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, Ἰούλιος 2009, σσ. 23-24.

2. Ὁ.π., σσ. 25-26.

3. Ματθ. 16,18

4. Πρωτοπρεσβ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΖΗΣΗΣ, «Κινδυνεύει τώρα σοβαρά ἡ Ὁρθοδοξία», *Θεοδρομία* Θ1 (Ἰανουάριος-Μάρτιος 2007) 89-94.

5. π. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΝΤΙΔΗΣ, «Ἡ Β' Σύνοδος τοῦ Βατικανοῦ ἀνοίγει τήν Ἐκκλησία στό μέλλον. Β' Βατικανή Σύνοδος - Ἐποχή συμφιλίωσης καί διαλόγου», περιοδικό *Ἀνοιχτοί Ὁρίζοντες*, τεύχος 1028, Δεκέμβριος 2005, http://ao.cen.gr/anoriz1028/AnOriz1028_19.htm

ἀλήθεια, ἀλλά μία συγκρητιστικού τύπου συγχώνευση, μία ἀπορρόφηση, οὐσιαστικά, τῆς Ὁρθοδοξίας στὸν Παπισμὸ, χωρὶς αὐτὸς νὰ ἀποβάλλει καμμία ἀπὸ τίς αἰρετικές πλάνες του.

Στό σημεῖο αὐτό πρέπει νὰ τονισθεῖ ὅτι ἡ Οὐνία ἔχει καταδικασθῆ ἀπερίφραστα σέ «συνοδικές ἀποφάσεις πασῶν ἀνεξαιρέτως τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν,... ὡς εἶναι ἡ ὁμόφρονος ἀπόφασις τῆς Γ' Προσυνοδικῆς Πανορθόξου Διασκέψεως (1986)», ἀλλά καί στό Freising τοῦ Μονάχου τό 1990 μέ τίς ὑπογραφές μάλιστα καί παπικῶν θεολόγων¹. Ἡ ὁποιαδήποτε ἀθώωση τοῦ Δούρειου Ἴππου σας, τῆς ἐπαράτου καί δαιμονικῆς Οὐνίας καί ἡ ἀπόδοση ἐκκλησιαστικῆς ἀναγνωρίσεως σ' αὐτή (κείμενο τοῦ Balamand 1993), δέν ἀποτελεῖ πανορθόδοξη ἀπόφαση καί συνιστᾷ ὠμὴ περιφρόνηση τῶν ὁμοφώνων Πανορθόδοξων ἀποφάσεων, πού ρητὰ καταδικάζουν τὴν Οὐνία.

Δέν μπορεῖ, βεβαίως, κανεὶς νὰ ξεχάσῃ τὰ βάρβαρα ἐγκλήματα σας, τῶν Παπικῶν, στὴν Σερβία κατὰ τὸν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο καί τὴν ἐξολόθρευση χιλιάδων Σέρβων Ὁρθοδόξων, στὴν ὁποία συμμετεῖχαν παπικοὶ οὐνίτες Οὐστάσι κληρικοί, μοναχοὶ κ.λπ, οἱ ὁποῖοι ἔδρασαν ὑπὸ τὴν καθοδήγηση τοῦ «Ἁγίου» του Βατικανοῦ «Ἀρχιεπισκόπου τῆς γενοκτονίας» τῶν Σέρβων Ἀλουϊσίου Στέπινιτς. Οὔτε μπορεῖ νὰ λησμονηθῆ τό γεγονός ὅτι τό Βατικανὸ συμμετεῖχε ἐμμέσως, στίς πολεμικές ἐπιχειρήσεις (1990-1992 καί 1998) διαλύσεως τῆς Γιουγκοσλαβίας εἰς βάρος τῆς Ὁρθόδοξου Σερβίας.

Ἡ ἀνέντιμος καί προκλητικὴ συμμετοχὴ τοῦ Οὐνίτου ψευδοδιακόνου καί τῶν Οὐνιτῶν ψευδεπισκόπων, ἡ ἀνάγνωση τοῦ Εὐαγγελίου στὰ Ἑλληνικά ἀπὸ Οὐνίτη «κληρικό», ἡ παρουσία τῶν Οὐνιτῶν στὴν κατακόμβη τῆς βασιλικῆς τοῦ Ἁγίου Πέτρου², κατὰ τὴν «ἐνθρόνισή» σας, Ἐκλαμπρότατε, πού γιὰ μία εἰσέτι φορὰ ἐπέρρωσαν τό διαρκές ἔγκλημα τῆς Οὐνίας καί τὸν ἀντίχριστο βιασμὸ τῆς ἀμωμήτου μας Ἐκκλησίας³ καί ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Βατικανοῦ στὴν Οὐνία, τὴν πῖο ἐπαίσχυντη δηλαδὴ μορφή προσηλυτισμοῦ καί πολεμικῆς κατὰ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ἀποκαλύπτει τόσο τό ἀληθινὸ του πρόσωπο ὅσο καί τὸν βαθμὸ τῆς διγλωσσίας, μέ τὴν ὁποία δέν παύει νὰ συμπεριφέρεται ἔναντι τῶν Ὁρθοδόξων.

1. Πρωτοπρεσβ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΖΗΣΗΣ, *Οὐνία· ἡ καταδίκη καί ἡ ἀθώωση*, ἐκδ. Βρυέννιος, Θεσσαλονίκη 2002.

2. Ἡ οὐνιτικὴ παρουσία καί συμμετοχὴ στὴν ἐνθρόνιση τοῦ Πάπα Φραγκίσκου δείχνει τί ἀκριβῶς ἐπιθυμεῖ ὁ Παπισμὸς, http://aktines.blogspot.gr/2013/03/blog-post_27.html

3. Ἡμέτερον Ἀνακοινωθέν, *Οἱ σχέσεις τοῦ Πάπα μέ τὴν Δικτατορία τῆς Ἀργεντινῆς*, 22-3-2013.

Τό παραπάνω γεγονός εἶναι μέρος ἑνός ἐπικοινωνιακοῦ σχεδίου τοῦ Βατικανοῦ, γιά νά ἀλλάξει τό ἀρνητικό κλίμα εἰς βάρος του καί νά ἐντυπωσιάσει τόν ἀμύητο πιστό ὀρθόδοξο λαό περί τά δογματικά. Πραγματικός στόχος τῆς ἐνέργειάς σας αὐτῆς ἦταν νά ἐνισχύσετε τήν ἐν Ἑλλάδι Οὐνία, τήν ὁποία ἀναβάθμισε ὁ παραιτηθεῖς ἐκλαμπρότατος κ. Βενέδικτος ΙΣΤ' μέ τήν ἐγκατάσταση τοῦ «ἐπισκόπου» τῶν Οὐνιτῶν στήν Ἀθήνα (ὁδός Ἀχαρνῶν) κ. Δημητρίου Σαλάχα το 2008.

Ἀπό τά κατευθυνόμενα ἑλληνικά ΜΜΕ ἡ ἀνάγνωση τοῦ Εὐαγγελίου στα ἑλληνικά ἀπό Οὐνίτη «ιερέα» σχολιάστηκε θετικά ὡς μία πράξη τιμῆς ἀπό μέρους σας, Ἐκλαμπρότατε, πρὸς τόν παρόντα στήν «ἐνθρόνισή» Σας Παναγιώτατο Οἰκουμενικό Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο. Τό ὅτι ἐπιλέχθηκε ὁμως κάποιος ἀπό τό οὐνιτικό ἱερατεῖο, γιά νά διαβάση τό εὐαγγέλιο σέ μία τέτοια κορυφαία στιγμή γιά τόν Παπισμό, προφανῶς στέλνει καί ἄλλα μηνύματα πρὸς ὅλες τίς κατευθύνσεις. Ἄλλωστε οἱ συμβολισμοί σέ μία τέτοια τελετή, τήν ὁποία παρακολουθοῦν ζωντανά ἑκατομμύρια ζευγάρια μάτια, δέν εἶναι τυχαῖοι, ὅπως καί ὁ σημαντικότερος ἀριθμός Οὐνιτῶν στήν τελετή δέν ἔμεινε χωρίς σχολιασμό.

Ἐπειδή, λοιπόν, σέ αὐτές τίς περιπτώσεις οἱ συμβολισμοί ἔχουν πάντα καί ἕνα ἱστορικό ἀντίκτυπο, θά ἦταν χρήσιμο νά ἀναφέρουμε ὅτι ἐδῶ καί αἰῶνες τό θέμα τῆς Οὐνίας ἀποτελοῦσε πάντα ἕνα ἀγκάθι στίς σχέσεις Ὀρθοδόξων καί Παπικῶν. Ἡ ἀρχή τῆς Οὐνίας βρίσκεται στή Σύνοδο τοῦ Λατερανοῦ τό 1215 καί στή Βούλα τοῦ Πάπα Ἰννοκέντιου Δ'. Ὡστόσο ἐπίσημα, κατά κάποιον τρόπο, ἡ Οὐνία δημιουργήθηκε στήν Πολωνία ἀπό δύο Ἰησουῖτες, τόν Ποσεβίν καί τόν Σάργκα. Αὐτοί οἱ δύο μοναχοί ἔθεσαν σέ ἐφαρμογή τήν Οὐνία στήν Πολωνία. Κι αὐτό γιά νά ἐκλατινίσουν τούς ὀρθοδόξους τῆς Πολωνίας καί τῆς Νοτιοδυτικῆς Ρωσίας. Σέ αὐτό τούς βοήθησε καί ὁ βασιλιάς τῆς Πολωνίας Σιγισμούνδος Γ', τόν ὁποῖο αὐτοί οἱ δύο Ἰησουῖτες τόν ἀνέθρεψαν μέχρι πού ἔφθασε στόν 21^ο χρόνο τῆς ἡλικίας του. Ἡ πολωνολατινική λέξη Unia, πού σημαίνει ἔνωση, χρησιμοποιήθηκε, γιά νά χαρακτηρισθῆ ἡ “ἐνωτική” κίνηση τῶν «Ἀνατολικῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν», δηλ. τῶν Οὐνιτικῶν μέ τόν πάπα. Ἔσεῖς, οἱ Ἰησουῖτες, συλλάβατε καί ἐφαρμόσατε αὐτό τό σχέδιο γιά τήν ἔνωση τῶν Ὀρθοδόξων μετά τῆς Παπικῆς αἰρέσεως.

Ἡ ἴδια προσπάθεια ἐπεκτάθηκε ἀργότερα στούς Κόπτες, στούς Νεστοριανούς, στούς χριστιανούς τοῦ Μαλαμπάρ, στούς Μαρωνῖτες καί γενικῶς σέ ὅλους τούς χριστιανούς, πού δέν ἀκολουθοῦσαν τόν πάπα. Ἡ ἔνωση γιά τόν Παπισμό εἶναι τό πρόσχημα. Πίσω ἀπό αὐτό τό πρόσχημα, ὁμως, ὑπάρχει ἡ πρόθεση τῆς ὑποταγῆς στόν πάπα. Μέ τόν ὑποτιμητικό καί

ἀρνητικά χρωματισμένο ὄρο «Οὐνία» ἐννοεῖται ἀπό τήν πλευρά τῆς Ὁρθοδοξίας «τό θρησκευτικό καί πολιτικό σχῆμα, πού δημιουργήθηκε ἀπό τούς ἰθύνοντες τοῦ Παπισμοῦ γιά τόν ἐκδυτικισμό τῆς μή λατινικῆς Ανατολῆς, τήν πνευματική καί πολιτική δηλαδή ὑποταγή της στήν ἐξουσία τοῦ Πάπα. Ἡ Οὐνία θεωρεῖται ἐπικίνδυνη καί αἰρετική γιά τήν Ὁρθοδοξία. Οἱ κληρικοί ἔχουν ἀμφίεση Ὁρθόδοξου κληρικοῦ. Φοροῦν ράσο, καλυμμαῦχι. Ἐχουν γένια. Τέλεια ἐμφάνιση ὀρθόδοξου κληρικοῦ. Οἱ “ἐκκλησίες” τους εἶναι καθ’ ὅλα ὀρθόδοξες. Λεῖπουν ἐκεῖνα τά ψυχρά ἀγάλματα, πού δίνουν τήν εἰκόνα καί τήν αἴσθηση εἰδωλολατρικοῦ ναοῦ. Ἀντί γιά ἀγάλματα ἔχουν ἀγιογραφίες. Καί ἡ ὅλη δομή τοῦ ναοῦ, ἐσωτερικά καί ἐξωτερικά, ὀρθόδοξη. Ἡ “Θεῖα Λειτουργία” τελεῖται στή γλώσσα κάθε ἔθνους, στό ὅποιο δρᾶ πάντα προσηλυτιστικά ἡ Οὐνία. Κανείς ἀπλός χριστιανός ὀρθόδοξος δέν θά μπορούσε νά ὑποπτευτεῖ τίποτε τό ξένο πρός τήν Ὁρθοδοξία. Ἔτσι, θά μπορούσαν ἀπλοί χριστιανοί νά συμβουλευόνται οὐνίτες ἱερεῖς καί νά ἐκκλησιάζονται ἀκόμα σέ οὐνιτικές ἐκκλησίες. Εἶναι, ὅπως τούς ὀνομάζει σέ ἐγκύκλιό του ὁ Πατριάρχης Ἰωακείμ Γ’, “λύκοι ἐν σχήματι προβάτων”. Ἡ σαφής προώθησή τους καί ἡ ἱστορική σύνδεσή τους μέ τό ἰησουϊτικό παρελθόν σας, Ἐκλαμπρότατε, δέν εἶναι τυχαῖα γεγονότα. Τά πρῶτα δείγματα ἀπό τήν ἐνθρόνισή σας δείχνουν ὅτι τούς ἐτοιμάζετε ἀναβαθμισμένο ρόλο, κάτι πού μπορεῖ νά φέρει σοβαρά προβλήματα στό μέλλον. Ἡ πιό βαθιά ἀνάλυση τῶν (κατά τά ἄλλα) θετικῶν πρώτων δειγμάτων, πού δώσατε ὁδηγεῖ στό συμπέρασμα ὅτι χρειάζεται μεγάλη προσοχή στίς πρόωρες θριαμβολογίες»¹.

Εἶναι ἡλίου φαεινότερον ὅτι ἡ Οὐνία καταδικάζεται μέν διά τῶν λόγων ὡς μέθοδος ἐνώσεως, ἐπιβάλλεται ὅμως ἀπό τούς Παπικούς ὡς μοναδική ὁδός πραγματώσεως τῆς ἐνώσεως, συμφώνως πρός τίς ἀρχές τῆς Β' Βατικανείου, καί γίνεται ἀνεκτή ἀπό τούς Ὁρθόδοξους. Ἀπόδειξη εἶναι ἡ μετά τήν διακοπή τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου Ὁρθόδοξων καί Παπικῶν, λόγω τοῦ προβλήματος τῆς Οὐνίας (Ἡ' Συνέλευση, Βαλτιμόρη 2000), ἐπανεναρξη τοῦ Διαλόγου χωρίς νά λυθῇ τό πρόβλημα τῆς Οὐνίας καί μάλιστα μέ τήν συμμετοχή τῶν Οὐνιτῶν στόν Διάλογο ὡς νομίμων συνομιλητῶν τῶν Ὁρθόδοξων. Ἀνεξαρτήτως δέ τῶν συμφωνουμένων στόν Διάλογο οἱ «πάπες» ὑποστηρίζετε τήν Οὐνία. Εἶναι γνωστή ἡ σκανδαλώδης ὑπέρ τῆς Οὐνίας παπική παρέμβαση στό ἔργο τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Διαλόγου, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας ναυάγησε ὁ Διάλογος στήν Βαλτιμόρη. Ὁ πρόην ἐκλαμπρότατος κ. Βενέδικτος ΙΣΤ' μέ ἐπιστολή του πρός τόν Οὐνίτη «Ἀρχιεπί-

1. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ, «Ὁ “ἐπικοινωνιακός” Πάπας καί ἡ παγίς μέ τούς Οὐνίτας», ἐφημερίδα *Δημοκρατία* 30-3-2013 καί *Ὁρθόδοξος Τύπος* 12-4-2013.

σκοπο» τῆς Οὐκρανίας Λιουμπομίρ Χούζαο ἐγκωμίασε τούς ἀγῶνες τῶν Οὐνιτῶν γιά τήν διατήρηση τῆς ἰδιοπροσωπίας τους καί πρόσθεσε ὑπέρ τῆς Οὐνίας τά ἑξῆς: «Μέσα στήν κοινωνία μέ τούς Διαδόχους τῶν Αποστόλων, τῶν ὁποίων τήν ὄρατή ἐνότητα τήν ἐγγυᾶται ὁ Διάδοχος τοῦ Αποστόλου Πέτρου, ἡ Οὐκρανική Καθολική Κοινότητα, κατόρθωσε νά διατηρήσει ζωντανή τήν Ἱερή Παράδοση, στήν ἀκεραιότητά της. Γιά νά παραμείνει ἄθικτη σέ ὅλο της τόν πλοῦτο ἢ πολύτιμη αὐτή κληρονομιά τῆς “Παραδόσεως” ἐπιβάλλεται νά ἐξασφαλίσουμε τήν παρουσία καί τῶν δύο μεγάλων φορέων τῆς μοναδικῆς Παραδόσεως τοῦ (λατινικοῦ καί τοῦ ἀνατολικοῦ)... Διπλή εἶναι ἡ ἀποστολή, πού ἔχει ἀνατεθεῖ στήν Ἑλληνοκαθολική Ἐκκλησία, πού βρίσκεται σέ πλήρη κοινωνία μέ τόν διάδοχο τοῦ Αποστόλου Πέτρου· ἀπό τή μία πλευρά νά διατηρήσει ὄρατή μέσα στήν Καθολική Ἐκκλησία τήν ἀνατολική παράδοση· ἀπό τήν ἄλλη πλευρά νά εὐνοήσει τή σύγκλιση τῶν δύο παραδόσεων, μαρτυρώντας ὅτι αὐτές ὄχι μόνο συνδυάζονται μεταξύ τους, ἀλλά καί ἀποτελοῦν μία βαθιά ἐνότητα μέσα στήν ποικιλία τους»¹. Ὁ ἴδιος ὁ ἐκλαμπρότατος κ. Βενέδικτος δέχθηκε τόν ἐν Ἑλλάδι Οὐνίτη «ἐπίσκοπο» Γρατιανουπόλεως, μέ τήν ομάδα τῶν παπικῶν Ἑλλήνων ἐπισκόπων, ὁ ὁποῖος φωτογραφήθηκε μαζί τους μέ ἐμφάνιση Ὁρθόδοξου «ἀρχιερέως»². Ἐπίσης, ἀπό τήν Ἔφεσο, κατά τήν ἐπίσκεψη τοῦ κ. Βενεδίκτου τό 2006 στήν Τουρκία καί τό Φανάρι, ὑποστήριξε τήν Οὐνία, λέγοντας ὅτι: «κατ’ αὐτόν ὁ καλύτερος τρόπος διά τήν ἐνότητα εἰς τήν Ἐκκλησίαν εἶναι αὐτός τῆς Οὐνίας»³. Οἱ Ὁρθόδοξοι στήν Γ’ Πανορθόδοξο Σύνοδο δήλωσαν ὅτι «Οὐνία καί Διάλογος εἶναι ἀσυμβίβαστα ταυτοχρόνως»⁴.

Ἡ ἐπιμονή τοῦ Παπισμοῦ ὄχι μόνο νά διατηρεῖ τήν Οὐνία, ἀλλά καί νά τήν δραστηριοποιεῖ ἐν μέσαις Ἀθήναις μέσω τῆς Οὐνιτικῆς ἐνορίας τῆς Ἁγίας Τριάδος ὑπό τήν ἡγεσία Οὐνίτου «ἐπισκόπου» (σά νά μήν ἔφθανε ὁ Λατῖνος «ἐπίσκοπος» Ἀθηνῶν καί ὁ νούντσιος τοῦ πάπα) ἀποτελεῖ σκάνδαλο γιά τούς Ὁρθόδοξους, ὄχι μικρότερης σημασίας ἀπό τό σκάνδαλο τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως καί τῆς συνυπάρξεως κοσμικῆς καί ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας στό πρόσωπό σας, Ἐκλαμπρότατε, παρὰ τήν ρητή ἐντολή τοῦ Κυρίου «ἀπόδοτε οὖν τά καίσαρος καίσαρι καί τά τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ»⁵. Τό γεγονός ὅτι ὁ Παπισμός ἐγκατέστησε οὐνιτικές «ἐκκλησίες» καί μεταξύ ὄλων τῶν ἀρχαίων ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς (Κοπτῶν, Ἀρμενίων, Μελχι-

1. Ἐφημερίδα *Καθολική*, φ. 3046/18-4-2006.

2. Ἐνθ’ ἄνωτ., φ. 3060/14-11-2006.

3. Ὁρθόδοξος Τυπος, 8-12-2006.

4. ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΜΠΗΣ, *Ὁρθοδοξία καί Ρωμαιοκαθολικισμός*, τόμ. II, «Δήλωση τῆς Ὁρθόδοξου ἀντιπροσωπείας στήν Γ’ Πανορθόδοξο Διάσκεψη», Αθήναι 1965, σ. 38.

5. Μρκ. 12, 17.

τῶν, Συροϊακωβιτῶν, Ἀβησυνῶν) ἀποδεικνύει, πέραν τῆς δολιότητος τῶν ἰδρυσάντων καί διατηρούντων τὴν Οὐνία, καί τὴν πρόθεση τοῦ Παπισμοῦ νά διατηρήσῃ τὴν Οὐνία ὡς μέθοδο, πρότυπο «ένώσεως» καί ἐπανόδου τῶν Ὁρθοδόξων καί τῶν λοιπῶν ἀνατολικῶν Χριστιανῶν στήν Ρώμη¹.

Στό μήνυμά σας, Ἐκλαμπρότατε, στήν Διαθρησκευτική Ἡμερίδα στίς 17-5-2013 στήν Κωνσταντινούπολη μέ θέμα «Ἡ θρησκευτική ἐλευθερία σήμερα», μέ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐπετείου συμπληρώσεως 1700 ἐτῶν ἀπό τὴν ἔκδοση τοῦ Διατάγματος τῶν Μεδιολάνων, εἶπατε: «Ἐλπίζω νά δῶ σύντομα τὴν ἡμέρα, πού οἱ διαιρέσεις τῆς δεύτερης χιλιετίας θά εἶναι μόνιμα παρελθόν»².

Στὴν ἀντιπροσωπεΐα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου (Σεβ. Μητροπολίτης Περγάμου κ. Ἰωάννης, Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Σινώπης κ. Ἀθηναγόρας, καί Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Πρόδρομος Ξενάκης), πού ἔφτασε στό Βατικανό, γιά νά συμμετάσχει στίς ἐορταστικές ἐκδηλώσεις τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου, μεταξύ ἄλλων τονίσατε: «Εἶναι σημαντικό γεγονός τό ὅτι σήμερα εἴμαστε σέ θέση νά προβληματιστοῦμε ἀπό κοινῶν, χωρίς νά ἀποσιωποῦμε αὐτά πού μᾶς χωρίζουν». «Ἡ ἀλληλοκατανόηση τῶν ἐκατέρωθεν παραδόσεων, μᾶς βοηθᾷ νά μαθαίνουμε καί γινόμαστε σοφότεροι», προσθέσατε. Σέ ἄλλο σημεῖο ἀναφερθήκατε στήν ἐνότητα, ὑπογραμμίζοντας ὅτι «γνωρίζουμε πολύ καλά πῶς ἡ ἐνότητα εἶναι δῶρο Θεοῦ». «Πρέπει νά προσευχόμεστε συνεχῶς γιά τὴν πραγματοποίηση τῆς ἐνότητος», ἀναφέρατε χαρακτηριστικά. Ἐπίσης, τονίσατε ὅτι «ἡ ἐνότητα μεταξύ τῶν Χριστιανῶν εἶναι μία ἀνάγκη, πού δέν μπορεῖ νά ἀγνοηθεῖ». «Μία βασική συμβολή στήν ἀναζήτηση τῆς πλήρους κοινωνίας μεταξύ Καθολικῶν καί Ὁρθοδόξων προσφέρεται ἀπό τὴν Μικτή Ἐπιτροπή τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου, ὑπό τὴν προεδρία τοῦ Σεβασμιωτάτου, Μητροπολίτη Ἰωάννη, καθὼς καί ἀπό τόν σεβασμιο ἀδελφό μου Καρδινάλιο Kurt Koch», ἀναφέρατε ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐξέλιξη τοῦ διαλόγου. Ἐπίσης, προσθέσατε: «Σᾶς εὐχαριστῶ θερμά γιά τὴν πολύτιμη καί ἀκούραστη ἀφοσίωσή σας. Ἡ Ἐπιτροπή ἔχει ἤδη πολλά κοινά κείμενα καί μελετᾷ τώρα τό εὐαίσθητο θέμα, θεολογικά καί ἐκκλησιολογικά, τὴν σχέση μεταξύ τοῦ πρωτείου καί τῆς συνοδικότητος στή ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας». «Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἡ προσπάθεια τοῦ ἀπό κοινῶν προβληματισμοῦ, εἶναι τόσο πολύπλοκη καί ἐπίπονη, καί εὐχόμαι νά ἀποδώσει καρπούς στό μέλλον», ὑπογραμμίσατε. Τέλος, τονίσατε ὅτι «δέν πρόκειται γιά συμβιβασμό τῶν

1. Ἀρχιμ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΨΑΝΗΣ, Ἀνησυχία γιά τὴν προετοιμαζομένη ἀπό τό Βατικανό ἔνωση Ὁρθοδόξων-Ρωμαιοκαθολικῶν <http://www.orthodoxnet.gr/print.php?sid=155>

2. http://aktines.blogspot.gr/2013/05/blog-post_1447.html#more

δύο Ἐκκλησιῶν μέσω ἑνός θεολογικοῦ μινιμαλισμοῦ, ἀλλά στήν ἀποδοχή τῆς κοινῆς ἀληθείας τοῦ ζῶντος Χριστοῦ»¹.

Θά πρέπει νά γνωρίζετε, Ἐκλαμπρότατε, ὅτι γιά τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δέν ὑπάρχουν πολλά μοντέλα καί σχήματα ἐπανενώσεως, οὔτε ἰσχύει ἡ ἔνωση τύπου Οὐνίας (οὐνιτική ἔνωση), πού θέλετε νά ἐπιβάλετε, σύμφωνα μέ τήν ὁποία κάθε «ὁμολογία» θά κρατήση τά ὅποια δικά της ἐκκλησιαστικά ἤθη καί ἔθιμα, δέν θά ἀλλάξη τίποτα, μόνο πού θά πρέπει νά ἀναγνωρίση τό οἰκουμενικό-παγκόσμιο πρωτεῖο ἐξουσίας Σας καί νά Σᾶς μνημονεύει στά δίπτυχα καί τίς ἀκολουθίες. Γιά τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὑφίσταται μονάχα ἓνα καί ἀποκλειστικό μοντέλο καί σχῆμα ἐπανενώσεώς σας μέ τήν Καθολική Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία, τό ὁποῖο δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τήν μετάνοιά σας, τήν ἐπίσημη ἀποκήρυξη τῶν αἰρέσεων καί τῶν πλανῶν σας, τήν δημόσια ὁμολογία τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καθ' ὁλοκληρίαν καί τήν ἐπιστροφή σας στήν Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία².

Μελετώντας κάποιος προσεκτικά τά στάδια, πού ἀκολουθοῦνται στίς σχέσεις Ὁρθοδόξων καί παπικῶν διακρίνει ὅτι ὑπάρχει σχέδιο τοῦ Βατικανοῦ, τό ὁποῖο σταδιακά ἐφαρμόζεται μέχρι νά πραγματοποιηθῆ ἡ «ἔνωση». Γιά σχέδιο τοῦ Βατικανοῦ πρός προώθηση ἐνώσεως Ὁρθοδόξων καί παπικῶν ἔγραφε ὁ μακαριστός καθηγητής Ἰωάννης Καρμίρης: «Ὁ πάπας Παῦλος ΣΤ' καί οἱ περί αὐτόν παπικοί θεολόγοι ἐξεπόνησαν ἓν καλῶς μελετηθέν εὐρύτατον πρόγραμμα ρωμαιοκεντρικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, σύμφωνον πρός τήν Λατινικήν Ἐκκλησιολογίαν»³. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Περιστερίου κ. Χρυσόστομος διευκρινίζει τό εἶδος τῆς σχεδιαζομένης ἐνώσεως: «οἱ παπικοί ἐμμέσως ἢ ἀμέσως ἀφήνουσι νά νοηθῆ, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία δύναται νά ἐνωθῆ μετά τῆς παπικῆς δι' ἑνός εἴδους ἐνώσεως ὁμοίου ἢ παραλλήλου πρός ἐκεῖνο, τό ὁποῖον ὑφίσταται μεταξύ αὐτῆς καί τῶν ἐκκλησιαστικῶν ομάδων τῶν Οὐνιτῶν»⁴. Ἀλλά καί ὁ μακαριστός π. Ἰωάννης Ρωμανίδης εἶχε ἀποκαλύψει ὅτι παπικός «ἐπίσκοπος» τοῦ εἶχε ἐκμυστηρευθῆ ὅτι, κατά τό σχέδιο τοῦ Βατικανοῦ, ἡ ἔνωση δέν θά γίνῃ ἐκ τῶν ἄνω, δηλαδή τῶν ἐπισκόπων, τῶν θεολόγων καί τῶν

1. «Πάπας Φραγκίσκος: Πρέπει νά προσευχόμαστε γιά τήν ἐνότητα», <http://www.romfea.gr/epikairoτητα/17714-2013-06-28-13-54-40>, http://aktines.blogspot.gr/2013/06/blog-post_4423.html

2. http://anavaseis.blogspot.gr/2013/06/blog-post_9159.html

3. ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΜΙΡΗΣ, *Ὁρθοδοξία καί Ρωμαιοκαθολικισμός*, τόμ. II, Ἀθῆναι 1965, σ. 170.

4. Σεβ. Μητρο. Περιστερίου κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, «Ὁρθοδοξία καί Ρωμαιοκαθολικισμός. Ὁ ἀρξάμενος Θεολογικός Διάλογος. Γεγονότα καί σκέψεις», ἐν περιοδ. *Θεολογία*, τ. 53 (1982), σ. 77.

διαλόγων, αλλά μάλλον μέσω του λεγομένου λαϊκού Οικουμενισμού, δηλαδή των άμοιβαίων επαφών και της σταδιακής εφαρμογής της μυστηριακής διακοινωνίας (intercommunio), ή όποια από την Ρώμη και τους όρθοδόξους οικουμενιστές ήδη εφαρμόζεται¹.

Συμφώνως προς τό πρόγραμμα του παπικού Οικουμενισμού έγιναν ήδη τά ακόλουθα βήματα:

α) Ἡ άντικανονική άρση των άναθεμάτων του 1054 από τον Οικουμενικό Πατριάρχη κυρό Αθηναγόρα και τον Πάπα Παύλο ΣΤ', χωρίς νά έχουν άρθή οί δογματικές διαφορές.

β) Ἡ άνταλλαγή έπισκέψεων των Προκαθημένων και ή παραχώρηση εκ μέρους του Βατικανού άγίων Λειψάνων. Ἐτσι δίνεται ή έντύπωση ότι τό Βατικανό διάκειται φιλικώς έναντι των Ὁρθοδόξων.

γ) Ἡ έναρξη του Θεολογικού Διαλόγου από τά ένούντα. Μέ τον τρόπο αυτό ή Μικτή Θεολογική Ἐπιτροπή του Διαλόγου, διά σειράς κοινών κειμένων, τά όποια περιείχαν τότε σπέρματα άμοιβαίας άναγνωρίσεως της αυτής πίστεως, των αυτών εισαγωγικών μυστηρίων, της αυτής ίερωσύνης και της άποστολικής διαδοχής μεταξύ των Ὁρθοδόξων και των Παπικών, έν γενει της άναγνωρίσεως των δύο Ἐκκλησιών ως «άδελφών εκκλησιών», έφθασε έν τέλει μέ κάθε έπισημότητα, στό συμφωνηθέν κείμενο της Ζ' Συνελεύσεως, τό «Κείμενο του Balamand» (23-6-1993), νά διακηρύξη την εκκλησιολογική τους ταυτότητα ως εξής: «Από της έναρξεως των Πανορθοδόξων Διασκέψεων και της Β' Συνόδου του Βατικανού, ή εκ νέου ανακάλυψη και αξιοποίηση, τόσο από τους Ὁρθοδόξους όσο και από τους Καθολικούς, της Ἐκκλησίας ως κοινωνίας, άλλαξαν ριζικώς οί προϋποθέσεις και, άρα, και οί θεμελιώδεις στάσεις. Και από τίς δύο πλευρές άναγνωρίζεται ότι αυτό πού ό Χριστός ένεπιστεύθη στην Ἐκκλησία Του -όμολογία της άποστολικής πίστεως, συμμετοχή στά ίδια μυστήρια, πρό πάντων στη μοναδική Ιερωσύνη πού τελεί τή μοναδική θυσία του Χριστού, άποστολική διαδοχή των επισκόπων- δέν δύναται νά θεωρηται ως ή ιδιοκτησία της μίας μόνον από τίς Ἐκκλησίες μας. Στά πλαίσια αυτά, είναι προφανές ότι κάθε είδους άναβαπτισμός αποκλείεται»². Και όλο αυτό, δηλαδή ή υπό των Ὁρθοδόξων άναγνώριση του Παπισμού ως πλήρους και άληθούς «Ἐκκλησίας», έγινε παρά την έπιμελή διατήρηση των δογματικών διαφοροποιήσεών της από την πίστη της Ὁρθοδόξου Μιάς, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Ἐκκλησίας!

1. Αρχιμ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΨΑΝΗΣ, *Η κρίσις Θεολογίας και Οικουμενισμού έν Η.Π.Α.*, Αθήναι 1968, σσ. 17-20.

2. *Επίσκεψις*, τ. 496/1993.

Ἡ ἔνωση, πού ἐπιχειρεῖται, ἔστω καί ἐάν καλῶς προετοιμάζεται ἐδῶ καί ἀρκετές δεκαετίες ἀπό τό Βατικανό, δέν θά γίνη ἀποδεκτή ἀπό πολλούς Ὁρθοδόξους καί θά συντελέσῃ στήν διάσπαση τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐπειδή θά γίνη χωρίς νά ἐπιλυθοῦν οὐσιαστικά οἱ δογματικές διαφορές, χωρίς οἱ παπικοί νά ἀπαρνηθῆτε τά αίρετικά δόγματα (Filioque, πρωτεῖο, κτιστή Χάρις κ.λπ), ἀλλά μέ ἐπανερμηνεῖα τους κατά τρόπο ἀνώδυνο γιά τό Βατικανό καί ἀποδεκτό ἀπό τούς Ὁρθοδόξους. Βέβαια ἡ ἐκκοσμικευμένη κοινωνία μας, πού γαλουχεῖται μέ τά συνθήματα τῆς παγκοσμιοποιήσεως καί τῆς Νέας Ἐποχῆς, δέν ἔχει τήν δογματική εὐαισθησία τῶν Ὁρθοδόξων, πού κάποτε ἀποδοκίμασαν τίς ἀποφάσεις τῆς «ἐνωτικῆς» Συνόδου Φεράρας-Φλωρεντίας. Ὑπάρχει ἐν τούτοις καί σήμερα ὁ λαός τοῦ Θεοῦ, τό προφητικόν λείμμα τῶν συνειδητῶν Ὁρθοδόξων, οἱ ὅποιοι θά ἀντισταθοῦν σέ κάθε μορφή ἐνώσεως, ἡ ὁποία δέν θά γίνη ἐν τῇ ἀληθείᾳ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως. Ἡ ἀνησυχία πολλῶν Ὁρθοδόξων γιά ὅσα συνέβησαν τελευταῖα, ἀποδεικνύει ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος συνείδησις λειτουργεῖ¹. Καί ξέρετε ὅτι αὐτοί οἱ ὀλίγοι θά εἶναι πάντοτε ἡ πλειοψηφία, διότι στήν Ἐκκλησία ἡ πλειοψηφία δέν ἀποτελεῖ μέγεθος ἀριθμητικῆς ὑπεροχῆς ἀλλά κοινωνίας μέ τήν Ἀλήθεια πού δέν εἶναι ἰδέα ἢ ἄποψη ἀλλά πρόσωπο, ὁ ἐνσαρκωθεῖς Λόγος πού διεκήρυξε: «ἐγώ εἰμί ἡ ὁδός, ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή» καί οὕτω «ἡ Ἀλήθεια» (Χριστός) καί ὁ εἶς εἶναι ἡ πλειοψηφία.

14. Πρωτεῖο καί Συνοδικότητα

Ἀπό τίς ἀποφάσεις τῆς Β' Βατικανείου Συνόδου διαπιστώνουμε ὅτι, ἐκτός ἀπό κάποια ἀνώδυνα καί ἐπιφανειακά ἀνοίγματα τοῦ Βατικανοῦ πρὸς τούς Ὁρθοδόξους, τό πρωτεῖο καί τό ἀλάθητο ὄχι μόνο δέν περιορίζονται ἢ τουλάχιστον ἀποσιωποῦνται, ἀλλά ἐνισχύονται ἔναντι τῆς Α' Βατικανείου «Συνόδου». «Ἡ Β' Βατικανεῖος "Σύνοδος"... δέν παρέλειψε νά ἐξάρῃ καί ἐνισχύσῃ ἀκόμη περισσότερο καί τό παπικόν ἀξίωμα, μέχρι τοῦ σημείου μάλιστα ὥστε ὑπό τινῶν ὑμνητῶν αὐτοῦ ἐν τῇ "Συνόδῳ" ἐδημιουργήθῃ ἡ ὑπόνοια ὅτι κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι πλέον ὁ Χριστός, ἀλλ' ὁ

1. Ἀρχιμ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΨΑΝΗΣ, Ἀνησυχία γιά τήν προετοιμαζομένη ἀπό τό Βατικανό ἔνωση Ὁρθοδόξων - Ρωμαιοκαθολικῶν <http://www.orthodoxnet.gr/print.php?sid=155> καί «Ἡ ἔνωσις τῶν "Ἐκκλησιῶν"», ἐν *Θέματα Ἐκκλησιολογίας καί Ποιμαντικῆς*, ἐκδ. Ἰ. Μ. Ὀσίου Γρηγορίου, Ἁγίου Ὄρους 1999, σσ. 53-60 καί Αρχιμ. ΦΙΛΟΘΕΟΣ ΖΕΡΒΑΚΟΣ, «Περί ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν», ἐν ὁ *Γέρων Φιλόθεος Ζερβάκος (ὁ οὐρανοδρόμος ὁδοιπόρος) 1884-1980*, τ. Ι, ἐκδ. Ὁρθόδοξος Κυψέλη, Θεσ/κη 1980, σσ. 282-299.

Πέτρος καί μέσω αὐτοῦ ὁ Πάπας»¹. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἀνοίγματα της, «πρόκειται περί μεταβολῆς τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς καί ἐμφανίσεως τῆς Ἑκκλησίας» τῆς Ρώμης, οὐχί δέ περί ἐσωτερικῆς μεταβολῆς ἐν τῇ διδασκαλίᾳ αὐτῆς»². Τὴν ἀμετακίνητη ἐμμονή τοῦ Παπισμοῦ στὰ δόγματα του βεβαιώνουν κατά καιροὺς οἱ «πάπες» τῆς Ρώμης. Ὁ πρωτεργάτης καί ἐμπνευστής τῆς Β' Βατικανείου «Συνόδου» «πάπας» Ἰωάννης ΚΓ' στήν Ἐγκύκλιο Ἐπιστολή του «Ad Petri Cathedram» δίνει τόν σκοπό τῆς «Συνόδου» καί λέει: «Ἀσφαλῶς θά ἀποτελέσει θαυμαστήν μαρτυρίαν ἀληθείας, ἐνότητος καί ἀγάπης, ὡς ἐλπίζομεν, διὰ ὅσους διατελοῦν ἐν διαστάσει μετά τῆς Ἀποστολικῆς Ἑδρας, τῆς Ρώμης, καί θά εἶναι εὐχάριστος ἢ πρόσκλησις πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἐνότητος ὑπὲρ τῆς ὁποίας ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἀπέτεινε θερμὴν εὐχὴν πρὸς τόν Οὐράνιον του Πατέρα»³. Ὁ «πάπας» Παῦλος ΣΤ' μέ τὴν πρώτη, μετά τὴν ἐκλογή του, ἐγκύκλιο «Ecclesiam suam» (6-8-1965) διαρκούσης τῆς Β' Βατικανείου δήλωνε: «ἀπατῶνται ὅσοι πιστεύουσιν, ὅτι ἡμεῖς θά ἀποστῶμεν τῶν προνομίων ἡμῶν, τὰ ὁποῖα θεόθεν ἐδόθησαν διὰ τοῦ ἀποστόλου Πέτρου»⁴. Καί ὁ «πάπας» Ἰωάννης Παῦλος Β' μέ τὴν ἐγκύκλιό του «Lumen Orientalis» (25-3-1995) κινεῖται στήν ἴδια γραμμὴ, ὅπως σχολιάζει ὁ μακαριστός καθηγητής Ἰωάννης Παναγόπουλος: «Ἡ ἐγκύκλιος ἐπανερχεται μέ ἀδιαλλαξία καί ἀκαμψία στίς διακηρύξεις περί Οἰκουμενισμοῦ τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου... Κάθε συζήτηση γιὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἐνότητα προϋποθέτει τὴν ἄνευ ὄρων ἀποδοχὴ τοῦ παπικοῦ πρωτείου, τὸ ὁποῖο ὁ Θεός ἵδρυσεν ὡς παντοτεινὴ καί ὄρατὴ ἀρχὴ καί θεμέλιο ἐνότητας»⁵. Παρόμοιες θέσεις διατυπώνονται καί στήν παπικὴ ἐγκύκλιο «Ut Unum Sint» (Ἰνα ὦσιν ἓν).

Στὴ σημασία τοῦ διαλόγου μέ τούς Ὁρθοδόξους, ἀλλὰ καί στό πῶς μπορεῖτε, ἐσεῖς, οἱ Παπικοί, νά "διδασθῆτε" ἀπὸ τόν τρόπο, πού λειτουργεῖ τὸ συνοδικὸ σύστημα στίς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, ἀναφερθήκατε σέ συνέντευξή Σας στό ἔγκριτο περιοδικό «La Civiltà Cattolica» στίς 22-9-2013. Στὴ σχεδόν τριάντα σελίδων συνέντευξή Σας στό τελευταῖο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ⁶ ἀναφερθήκατε, μεταξύ ἄλλων, καί στὴ σημασία τοῦ διαλόγου

1. ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΜΙΡΗΣ, Ὁρθοδοξία καί Ρωμαιοκαθολικισμός, τόμ. Ι, Ἀθῆναι 1964, σ. 25.

2. Ἐνθ' ἄνωτ., τόμ. ΙΙ, Ἀθῆναι 1965, σ. 170.

3. ΠΑΠΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΓ', Ἐγκύκλιος Ἐπιστολή «AD PETRI CATHEDRAM», 29.6.59, Acta Ap. Sedis, Vol. LI, 22.7.1959, σσ. 497-531.

4. ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΜΙΡΗΣ, ἔνθ' ἄνωτ., σ. 171.

5. ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ, «Τὸ Βατικανὸ καί ἡ Ἑνωσις τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν», ἐφημ. ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, 30-7-1995. Ἀρχιμ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΨΑΝΗΣ, Ἀνησυχία γιὰ τὴν προετοιμαζομένη ἀπὸ τὸ Βατικανὸ Ἑνωσις Ὁρθοδόξων - Ρωμαιοκαθολικῶν <http://www.orthodoxnet.gr/print.php?sid=155>

6. Περιοδικό «La Civiltà Cattolica» 3918/19-9-2013, σσ. 449-477.

τῶν Ὁρθοδόξων μέ τούς Παπικούς. «Πρέπει νά κινηθοῦμε μαζί, οἱ ἄνθρωποι, οἱ ἐπίσκοποι καί ὁ πάπας. Ἡ συνοδικότητα ἐκφράζεται σέ διάφορα επίπεδα», τονίσατε. «Ἴσως εἶναι ὁ χρόνος νά ἀλλάξουμε τή μεθοδολογία τῆς Συνόδου, γιατί ἡ σημερινή κατάσταση μοῦ φαίνεται στάσιμη», συμπληρώσατε, λέγοντας πώς «αὐτό θά μπορούσε νά ἔχει καί μία οἰκουμενική ἀξία, ἰδιαίτερα μέ τούς ἀδελφούς μας Ὁρθοδόξους».

Ὑπογραμμίσατε πώς ἀπό τούς Ὁρθοδόξους «θά μπορούσατε νά μάθετε περισσότερα γιά τήν Ἐπισκοπική Συνέλευση καί μέ βάση τήν παράδοση τῆς συνοδικότητος». Τονίσατε πώς «ἡ προσπάθεια ἑνός κοινῶν προβληματισμοῦ, ὑπό τό πρῖσμα τοῦ τρόπου, μέ τόν ὁποῖο διοικεῖτο ἡ Ἐκκλησία τούς πρώτους αἰῶνες, πρῖν ἀπό τή διάσπαση Ἀνατολῆς καί Δύσης, θά δώσει καρπούς στό σήμερα. Μέσα ἀπό τίς οἰκουμενικές σχέσεις τό σημαντικό εἶναι ὄχι μόνο νά γνωριστεῖς καλύτερα, ἀλλά καί νά ἀναγνωρίσεις ὅτι τό Ἅγιο Πνεῦμα λειτουργεῖ καί στούς ἄλλους ὡς μία δωρεά, ὅπως ἄλλωστε καί σέ ἐμᾶς».

Σημειώσατε πώς ἐπιθυμεῖτε «νά συνεχιστεῖ ὁ προβληματισμός αὐτός, γιά τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο λειτουργεῖ τό πετρίνιο πρωτεῖο, μία συζήτηση ἡ ὁποία ἔχει ἀρχίσει ἤδη ἀπό τό 2007 ἀπό τή Μικτή Ἐπιτροπή, ἡ ὁποία ἔχει φθάσει στήν ὑπογραφή τοῦ κειμένου τῆς Ραβέννας». «Εἶναι ἀνάγκη», ὑπογραμμίσατε, «νά συνεχιστεῖ σέ αὐτήν τήν πορεία ὁ διάλογος»¹.

Ἀναφερόμενος στούς θεολογικούς Διαλόγους μετά τῶν Παπικῶν ὑποστηρίξατε: «Τό μεγαλύτερο πρόβλημα παραμένει τό θέμα τοῦ πρωτείου. Ὑπῆρχε καί ὑπάρχει πρωτεῖο στήν Ἐκκλησία, ἀλλά εἶναι θέμα ἐρμηνείας καί ἐφαρμογῆς αὐτοῦ τοῦ πρωτείου»².

Ἡ ἐφημερίδα τῆς Ρώμης «Λά Ρεπούμπλικα», τῆς 7-4-2013, ἀνέφερε ὅτι εἰσήλθατε γιά πρώτη φορά στήν βασιλική ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Λατερανοῦ, στήν Αἰώνια Πόλη, γιά νά ἀναλάβετε ἐπισήμως καί τά καθήκοντα τοῦ «ἐπισκόπου» τῆς ἰταλικῆς πρωτεύουσας καί σέ μία κίνηση ἐπαναπροσέγγισης μέ τούς Ὁρθοδόξους, δέν χαρακτηρισθήκατε «ιδιοκτήτης τοῦ ἀμπελώνα πού ἐποπτεύει, ἀπό ψηλά, τό κτῆμα του», ὅπως εἶχε γίνει μέ τόν πρῶην ἐκλαμπρότατο κ. Βενέδικτο. Τό νέο κείμενο, πού διαβάστηκε, ἀνέφερε ὅτι ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, «προΐστασθε μέ ἀδελφοσύνη ὅλων τῶν ἐκκλησιῶν καί μέ σταθερή γλυκύτητα ὀδηγεῖτε ὅλους πρός τίς ὁδοῦς τῆς ἀγιότητος». Σύμφωνα μέ τήν ἐφημερίδα, ὁ κύριος στόχος μέ τόν τρόπο αὐτό εἶναι, ἀπό τήν μία νά ὑπογραμμισθεῖ ὅτι ἐσεῖς «διαθέτετε

1. Πάπας Φραγκίσκος: Θά μπορούσαμε νά διδαχθοῦμε πολλά ἀπό τούς ἀδελφούς Ὁρθοδόξους, <http://www.romfea.gr/diafora-ekklisiastika/19250-2013-09-22-11-38-26>

2. «Οἰκουμενικός Πατριάρχης: Ο Πάπας εἰς τό Φανάριον τόν Νοέμβριον τοῦ 2014», Ὁρθόδοξος Τύπος (27-9-2013) 1.

πρωτεῖο, πού πρέπει νά ἀσκεῖται, ὅμως, μέ πνεῦμα ἀδελφοσύνης καί ἐλέους. Ἀπό τήν ἄλλη, νά δοθεῖ μία ὠθηση γιά ὀμαδικότερη διακυβέρνηση τοῦ παπισμοῦ, μέ ἕνα νέο εἶδος ἐσωτερικῆς, ὀριζόντιας διοίκησης». Ὅπως παρατηρήθηκε, ἀπό τίς πρῶτες κιόλας ἡμέρες μετά τήν ἐκλογή σας, Ἐκλαμπρότατε, προτιμᾶτε νά σᾶς ἀποκαλοῦν «ἐπίσκοπο Ρώμης» παρά «ποντίφικα» καί ὑποδεικνύετε τήν ἐπιστροφή σ' ἕνα πρωτεῖο, πού ἀσκεῖται στά πλαίσια τῆς πίστεως καί τοῦ ἐλέους καί ὄχι ὡς ἀπεριόριστη, γενική δικαιοδοσία. Τέλος, ὁ ἀναπληρωτής «ἐπίσκοπος τῆς Ρώμης» κ. Ἀγκοστίνο Βαλίνι διάβασε ἐνώπιόν σας εὐχή «γιά νά μπορέσει νά σχηματισθεῖ, ἀπό τό ἕνα ἄκρο μέχρι τό ἄλλο, στήν γῆ, ἕνα μόνο ποιμνιο, μέ ἕνα μοναδικό ποιμένα»¹.

Ἡ προετοιμασία, προβολή καί ὑποστήριξη καινοφανῶν θεωριῶν, μέ τίς ὁποῖες τό Filioque, τό πρωτεῖο καί τό ἀλάθητο ἐρμηνεύονται ἀπό τούς παπικούς, κατά τρόπο πού νά γίνουν ἀποδεκτά ἀπό τούς Ὁρθοδόξους, εἶναι ἐμφανής². Ὁ γνωστός παπικός «κληρικός» καί στέλεχος τοῦ Βατικανοῦ Πιέρ Ντυπρέ εἶχε πει: «Τό Πρωτεῖο θά τό διατυπώσουμε μέ τέτοιο τρόπο, ὥστε θά τό δεχθεῖτε».

Ἡ χαραχθεῖσα ἀπό τό Βατικανό γραμμή ἀκολουθεῖται μέ πιστότητα. Τονίζόταν μέχρι καί σήμερα καί ἀπό Ὁρθοδόξους θεολόγους ὅτι ὑπάρχουν δογματικές διαφορές μεταξύ Ὁρθοδόξων καί Παπικῶν, χωρίς τήν ἐπίλυση τῶν ὁποίων δέν ἠμπορεῖ νά γίνη ἡ ἔνωση. Τώρα τονίζεται καί ἀπό Ὁρθοδόξους οἰκουμενιστές ὅτι δῆθεν ἔχουμε κοινή πίστη, κοινή παράδοση, καί ὅτι ὑπό ὀρισμένες προϋποθέσεις θά μποροῦμε νά δεχθοῦμε τό πρωτεῖο: «Ἐχουμε τήν ἴδια πίστη καί τήν ἴδια παράδοση. Τό κύριο πρόβλημα πού πρέπει νά λύσουμε, εἶναι τό πρωτεῖο τοῦ “ἐπισκόπου» Ρώμης, δηλαδή ὁ ρόλος τοῦ “πάπα”, δήλωσε ὁ οἰκουμενιστής Σεβ. Μητροπολίτης Περγάμου κ. Ἰωάννης. «Πιστεύω ὅτι μποροῦμε νά βροῦμε μία λύση. Πρόκειται περί τοῦ ἐπακριβοῦς καθορισμοῦ τῆς θέσεως τοῦ “ἐπισκόπου” Ρώμης στήν δομή τῆς παγκοσμίου Ἐκκλησίας. Οἱ Ὁρθόδοξοι εἶναι ἔτοιμοι νά δεχθoῦν τήν ἰδέα ἑνός παγκοσμίου πρωτείου καί, κατά τούς κανόνες τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, ὁ “ἐπίσκοπος” Ρώμης ἦταν ὁ “primus” [...] Ἡ ἀσυμφωνία ἐμφανίζεται σέ ἕνα θεμελιῶδες θέμα· Μπορεῖ ὁ “ἐπίσκοπος” Ρώμης νά παρεμβαίνει στήν ζωή τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν»; δήλωσε ἐπιπλέον καί πρόσθεσε: «Δέν μπορεῖ νά παρεμβαίνει χωρίς ἀπόφαση εἰλημένη ἀπό κοινῶν μέ τούς ἄλλους

1. «Ὁ Πάπας τείνει τό χέρι πρὸς τούς ὀρθόδοξους», ΑΜΠΕ http://www.kathimerini.gr/4dcgi/_w_articles_kathremote_1_07/04/2013_492324 <http://www.amen.gr/article13233>

2. Ἀρχιμ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΨΑΝΗΣ, «Καινοφανεῖς θεολογικές ἀπόψεις ἐν ὄψει τῶν διαλόγων», περιοδ. *Παρακαταθήκη*, τ. 43/2005. Ἐπίσης βλ. Ἱερομ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΤΗΣ, «Ἡ Ρωμαιοκαθολική Clarification (Διασάφηση) ἐπαναβεβαιώνει τό Filioque», περιοδ. *Παρακαταθήκη*, τ. 52/2007.

ἐπισκόπους. Μέ λίγα λόγια, ὁ “ἐπίσκοπος” Ρώμης πρέπει πάντοτε νά ἐνεργεῖ ἐν συμφωνία μετὰ τῆς συνόδου»¹. Θά θέλαμε κατ’ ἀρχὴν ἐδῶ νά παρατηρήσουμε ὅτι ἡ συνείδηση τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας οὐδέποτε ἀποδέχθηκε ὅτι μετὰ τό σχίσμα Ὁρθόδοξοι καί Παπικοί ἔχουμε κοινή πίστη καί κοινή παράδοση. Μάρτυρες τῆς συνειδήσεως αὐτῆς εἶναι μεγάλοι ἱεράρχες καί θεοφόροι Πατέρες, ὅπως ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὁ Ἅγιος Μάρκος Ἐφέσου, ὁ Ἅγιος Μελέτιος ὁ Πηγᾶς, ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἄγιορείτης, ὁ Ἅγιος Νεκτᾶριος Πενταπόλεως, ὁ Δοσίθεος Ἱεροσολύμων, καί ἄλλοι πολλοί, καθὼς καί οἱ Συνοδικές ἀποφάνσεις τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν κατὰ τὰ ἔτη 1848, 1868, 1895. Ἀλλά καί ὁ ἀπλὸς Ὁρθόδοξος λαός, παρὰ τὰ δεινὰ τῆς Τουρκοκρατίας καί παρὰ τὴν συστηματικὴ λατινικὴ προπαγάνδα καί τίς πιέσεις, πού κατὰ καιροὺς ὑπέστη ἀπὸ τὴν Οὐνία, δέν ἐξώμοσε -ἐκτός ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων- ἀλλὰ ἔμεινε πιστὸς στὰ δόγματα καί τὴν πίστη τῆς Ἐκκλησίας του².

Καλέσατε, Ἐκλαμπρότατε, τοὺς «ἐπισκόπους» τοῦ Βατικανοῦ (ἀνά τὸν κόσμον) νά μελετήσουν τό Συνοδικό Σύστημα Λειτουργίας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, διότι ἀπὸ τὴν μελέτη μπορεῖ νά ἐξαχθοῦν χρήσιμα συμπεράσματα. Πρόκειται γιὰ πραγματικὴ «στροφή» τοῦ Βατικανοῦ ἢ γιὰ μίαν θεατρικὴ παράσταση μὲ σκοπὸ τὴν ἐξαπάτηση τῶν Ὁρθοδόξων; Ἐάν ἡ στροφή εἶναι πραγματικὴ, τότε ἐτοιμάζεστε νά παραιτηθεῖτε ἀπὸ ὅλα τὰ προνόμιά σας, τό πρωτεῖο καί το ἀλάθητο (μὲ τό τελευταῖο καθίστασθε ἐπίγειος Θεός, ἀφοῦ μόνον ὁ Θεός εἶναι ἀλάθητος), κάτι το ὁποῖο εἶναι ἀδιανόητο, διότι ἕως σήμερα ὁ Παπισμὸς δέν ἔχει παραιτηθῆ ἀπὸ τίς αἱρέσεις του καί τίς κακοδοξίες. Ἐάν εἶναι θεατρικὴ κίνηση, τότε αὐτὴ ὑπηρετεῖ τὰ σχέδια ἐξαπατήσεως τῶν Ὁρθοδόξων μὲ σκοπὸ τὴν διευκόλυνση τῶν σχεδίων γιὰ τὴν ψευδοένωση Ὁρθοδόξων καί αἰρετικῶν χριστιανῶν ἄνευ παραιτήσεως τῶν τελευταίων ἀπὸ τίς κακοδοξίες καί τίς αἱρέσεις τους³.

Ἡ προσέγγιση τῶν Ὁρθοδόξων ἐκ μέρους τοῦ Βατικανοῦ ἀποτελεῖ κατευθυντήρια ὁδὸ τῆς Β' Βατικάνειας «Συνόδου» μέσω τῆς διακηρύξεως «*Dominus Iesus*». Ὁ καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Στυλιανὸς Τσομπανίδης, ἀναφέρει: «*Μετὰ τὴ Β' Βατικανὴ ἡ προώθηση τοῦ οἰκουμενικοῦ πνεύματος καί διαλόγου, καθὼς καί ἡ συνεργασία μὲ ἄλλες Ἐκκλησίες ἔγινε βασικὸ μέλημα τῶν*

1. Περιοδ. S.O.P. 318/2007.

2. Ἀρχιμ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΨΑΝΗΣ, Ἀνησυχία γιὰ τὴν προετοιμαζομένη ἀπὸ τό Βατικανὸ ἐνωση Ὁρθοδόξων - Ρωμαιοκαθολικῶν <http://www.orthodoxnet.gr/print.php?sid=155>

3. «Νέον ἐπικοινωνιακὸν «κόλπο» τοῦ Πάπα»; Ὁρθόδοξος Τύπος (27-9-2013) 5

τοπικῶν παπικῶν "Ἐκκλησιῶν" σέ πολλά μέρη τοῦ κόσμου. Παράλληλα ἄρχισαν διμερεῖς διάλογοι μέ τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, τόν Ἀγγλικανισμό καί τόν Προτεσταντισμό¹. Ἐπίσης, τό διάταγμα «Unitatis Redintegratio» ἀνοίγει τίς πόρτες στή συνεργασία καί στό διάλογο μέ τίς ἄλλες χριστιανικές «Ἐκκλησίες», ἀνατρέποντας συγκρούσεις αἰῶνων.

Στίς 14-4-2013 τά τηλεοπτικά δίκτυα μετέδωσαν εἰδήσεις γιά τήν ἐνδυματολογική ἀπλότητά σας, Ἐκλαμπρότατε, τονίζοντας ὅτι διαφέρετε καί ὡς πρός τήν συμπεριφορά, ἀλλά καί ὡς προς τόν τρόπο ζωῆς ἀπό τούς προκατόχους σας. Τά ρεπορτάζ συμπληρώνουν ὅτι συστήσατε ἐπιτροπή, γιά νά ἀλλάξετε τόν τρόπο διοικήσεως τοῦ Βατικανοῦ καί τῶν «Ἐκκλησιῶν» του σέ ὁλόκληρο τον κόσμο, προσθέτοντας ὅτι ἐπιθυμία σας εἶναι νά προσεγγίσετε τόν ὀρθόδοξο τρόπο διοικήσεως καί λήψεως ἀποφάσεων (Συνοδικόν σύστημα). Προσευχόμαστε εἰλικρινῶς νά τό πράξετε. Ἀλλά, ἐάν πραγματικῶς θέλατε νά προσεγγίσετε τό ὀρθόδοξο πολίτευμα, θά μπορούσατε νά ἀποκηρύξετε τό «πρωτεῖο» ἢ το «ἀλάθητο», τό ὁποῖο σᾶς καθιστᾶ ἡμίθεο. Οὔτε τό ἕνα κάνετε οὔτε τό ἄλλο, ἐνῶ δέν ἀφήνετε κάποιον ὑπονοούμενο ὅτι μελλοντικῶς θά ἀποκηρύξετε τήν μεγαλύτερη αἵρεση τοῦ Παπισμοῦ, τό Φιλιόκβε, γιά νά ἐπιστρέψετε στήν Ὁρθοδοξία καί νά ἀναγνωρισθῆτε ὡς πραγματικός πατριάρχης ἐπίσκοπος τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης. Ἀρκεῖστε σέ ἐπικοινωνιακά τρῦκ, γιά νά ἀλλάξετε τήν εἰκόνα τοῦ Βατικανοῦ καί νά παρασύρετε ἀμυήτους στά Ἐκκλησιαστικά καί δογματικά θέματα, Ὁρθόδοξους Χριστιανούς πρός τόν Παπισμό².

Ἐκλαμπρότατε, ὁμιλεῖτε γιά τήν «εἰς βάθος ἀλληλογνωριμία τῶν παραδόσεων τῶν δύο Ἐκκλησιῶν», τίς ὁποῖες καί ὁ τελευταῖος πρωτοετής φοιτητής τῆς Θεολογίας τίς γνωρίζει! Ἐδῶ καί ἕνα σχεδόν αἰῶνα διαλόγων οἱ «ἰθύνοντες» δέν τίς ἔμαθαν, καί πότε θά τίς μάθουν; Ἐπίσης, τόν «τρόπο ἀντίληψης τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας γιά τήν ἔννοια τῆς Ἐπισκοπικῆς συνύπαρξης καί τῆς παράδοσης τῆς Συνοδικότητος» τή γνωρίζουμε πολύ καλά, ἀφοῦ εἶναι σαφέστατοι οἱ «ὄροι πίστεως» τῶν δύο τελευταίων Βατικάνειων «Συνόδων» τοῦ Παπισμοῦ, καί ἀπό τόν τρόπο, πού ἀσκεῖτε τήν ἐξουσία σας³.

Ἡ δήλωσή σας, Ἐκλαμπρότατε, πῶς «μέσα ἀπό τίς οἰκουμενικές σχέσεις τό σημαντικό εἶναι ὄχι μόνο νά γνωριστεῖς καλύτερα, ἀλλά καί νά ἀναγνωρίσεις ὅτι τό Ἅγιο Πνεῦμα λειτουργεῖ καί στούς ἄλλους ὡς μία

1. ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΤΣΟΜΠΑΝΙΔΗΣ, «Ἡ διακήρυξη "Dominus Iesus" καί ἡ οἰκουμενική σημασία της», ἐκδ. Π. Πουρναράς, Θεσ/κη 2008, σ. 77

2. «Νέα ἐπικοινωνιακά τρῦκ ὑπό τοῦ Παπισμοῦ», Ὁρθόδοξος Τύπος 19-4-2013.

3. «Αἱ ἀπίστευται ἀερολογίαι τοῦ Πάπα Φραγκίσκου», Ὁρθόδοξος Τύπος (27-9-2013) 2.

δωρεά, ὅπως ἄλλωστε καί σέ ἐμᾶς», ἀποτελεῖ κι αὐτή πιστή ἐφαρμογή τῶν ἀποφάσεων τῆς Β' Βατικανῆς «Συνόδου» καί ἰδίως τοῦ «Διατάγματος περὶ Οἰκουμενισμοῦ», σύμφωνα μέ τό ὅποιο τό Ἅγιον Πνεῦμα λειτουργεῖ καί ἐκτός Ἐκκλησίας. Ἡ Β' Βατικανή ἐπεξέτεινε τήν ἔννοια τῆς Ἐκκλησίας καί δημιούργησε μία «νέα Ἐκκλησία», ἡ ὁποία συμπεριλαμβάνει καί αὐτούς τούς ἰδίους τούς αἰρετικούς καί τούς σχισματικούς. Κατ' αὐτόν τόν τρόπο, λέγεται ἀπό σᾶς ὅτι τό Ἅγιον Πνεῦμα ἐνεργεῖ μέσα στό πλαίσιο τῆς «νέας Ἐκκλησίας», ἄρα καί στούς αἰρετικούς καί σχισματικούς. Αὐτό σημαίνει ὅτι ἔχετε ἀλλάξει τά κριτήρια, πού χρησιμοποιεῖτε γιά τήν ἀναγνώριση τῆς «νέας Ἐκκλησίας». Ἡ «νέα Ἐκκλησία» ὡς μυστηριακή ἐνότητα δέν βρίσκεται στήν ταυτότητα, πού στηρίζεται πάνω στή ἐνότητα τῆς πίστεως, τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς, τῆς ἱερωσύνης καί τῶν μυστηρίων. Ἡ νέα, ὅμως, αὐτή ἐκκλησιολογία σας, τῶν παπικῶν, ἔρχεται σέ σφοδρή σύγκρουση μέ τήν Ἀγιοπατερική Ὁμοφωνία (consensus patrum), σύμφωνα μέ τήν ὁποία δέν ὑπάρχει Ἅγιον Πνεῦμα καί μυστηριακή Χάρις (καθαρτική, φωτιστική καί ἁγιαστική ἐνέργεια) ἐκτός τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, καί ἄρα δέν ὑπάρχει Ἅγιον Πνεῦμα στούς αἰρετικούς καί σχισματικούς.

Σέ πρόσφατη συνέντευξή σας, Ἐκλαμπρότατε, στό ἰταλικό περιοδικό «La Civiltà Cattolica», χωρίς ἴσως νά τό θέλετε, σᾶς «ξέφυγε» πῶς ὁ τρόπος διοίκησης τῆς παπικῆς παρασυναγωγῆς χρειάζεται ἀλλαγὴ! «Ἴσως εἶναι ὁ χρόνος νά ἀλλάξουμε τή μεθοδολογία τῆς Συνόδου, γιατί ἡ σημερινή κατάσταση μοῦ φαίνεται στάσιμη», τονίσατε. Βλέπετε ὅτι ἡ ἀπολυταρχία τοῦ παπικοῦ θεσμοῦ «δέν τραβάει» πιά καί ψάχνετε τρόπους, γιά νά σώσετε τήν παπική παρασυναγωγή, ἡ ὁποία βουλιάζει συνεχῶς στόν ἀπίστευτο βουρκο τῶν σκανδάλων, τά ὁποία ἀγγίζουν ἀκόμα καί αὐτά τά παπικά δώματα. Εἶναι ὀλοφάνερο πῶς δέν μπορεῖτε πιά νά ἐλέγξετε τίς ἰσχυρές φυγόκεντρες τάσεις τῶν καρδιναλίων, οἱ ὁποῖοι ἔπαψαν ἀπό καιρό νά σᾶς ὑπολογίζουν. Τά ἠθικά καί οἰκονομικά σκάνδαλα γίνονται πιά «κάτω ἀπό τή μύτη» σας! Ὡς καί ἰσχυρό «γκεῖ λόμπυ» δημιουργήθηκε στά ἄδυτα τοῦ Βατικανοῦ! Ἀλλά, τό πιό «νόστιμο», πού εἶπατε, εἶναι τό ἐξῆς: «Ἡ προσπάθεια ἑνός κοινοῦ προβληματισμοῦ, ὑπό τό πρῖσμα τοῦ τρόπου, μέ τόν ὅποιο διοικεῖτο ἡ Ἐκκλησία τούς πρώτους αἰῶνες, πρὶν ἀπό τή διάσπαση Ἀνατολῆς καί Δύσης, θά δώσει καρπούς στό σήμερον». Ἀλλά, πρέπει «νά συνεχιστεῖ ὁ προβληματισμός αὐτός γιά τόν τρόπο, μέ τόν ὅποιο λειτουργεῖ τό πετρίνιο πρωτεῖο»! Βλέπετε τήν κατρακύλα τῆς αἰρέσεώς σας, βλέπετε καί τή λύση της, τήν ἐπιστροφή στήν Ὁρθοδοξία, ἀλλά σᾶς προβληματίζει τό «πετρίνιο πρωτεῖο»! Μέ ἄλλα λόγια, ἀφοῦ δέν

προτίθεστε νά ἐγκαταλείψετε «κοτζάμ πετρίνιο πρωτεῖο», ἢ κατάρρευση τοῦ σαθροῦ καί ἀμαρτωλοῦ παπικοῦ οἰκοδομήματος εἶναι προδιαγεγραμμένα.

Ἡ Οἰκουμενική Σύνοδος εἶναι τό ἀνώτερο κριτήριο τῆς ἐκκλησιαστικότητος. Γιά μᾶς τούς Ὁρθοδόξους ὑψίστη μορφή ἐκκλησιαστικοῦ πολιτεύματος εἶναι ἡ Οἰκουμενική Σύνοδος. Κορυφή μας δέν εἶναι ἕνας ἄνθρωπος, ἕνας πάπας. Ἐδῶ εἶναι οὐσιαστική ἡ διαφορά μας μέ τόν Παπισμό. Οἱ προτεστάντες τά κατήργησαν ὅλα, καί εἶναι πιό ἔντιμοι ἀπό σᾶς, τούς παπικούς. Εἶναι πιό ἔντιμοι, γιατί δέ θέλησαν νά κρατήσουν τίποτε ἀπό τήν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας καί νά τό διαστρεβλώνουν. Ὁ Παπισμός, ὅμως, ὑποκατέστησε τήν Οἰκουμενική Σύνοδο μέ τόν «πάπα» καί τήν ἔκανε ὄργανο τοῦ Παπισμοῦ, θεραπαινίδα τῶν παπικῶν σχεδίων. Στήν Ὁρθοδοξία ὑπάρχει καί θά ὑπάρχει μέχρι τέλους τῆς ἱστορίας, ὡς ὑψιστος θεσμός στή ζωὴν τῆς, ἡ Οἰκουμενική Σύνοδος. Οἰκουμενική σημαίνει Σύνοδος ὅλου τοῦ κόσμου. Κατά τόν ὄρο τοῦ Ξενοφῶντος καί στό Ἑλληνικό Βυζάντιο, στήν Ἑλληνική, δηλαδή, Ρωμανία, ἡ λέξη Οἰκουμένη σημαίνει κατ' οὐσίαν τόν κόσμο, οἰκουμενικός διδάσκαλος, οἰκουμενικοί πατέρες κ.ο.κ. Ἡ Οἰκουμενική Σύνοδος, λοιπόν, εἶναι ἡ Σύνοδος ὅλου τοῦ κόσμου καί ἀντιμετωπίζει τά μεγάλα προβλήματα τῆς πίστεως καί τάξεως τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ Οἰκουμενικές Σύνοδοι προϋποθέτουν κρίσεις στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, πού σημαίνει ὅτι ἀπειλεῖται ἡ σωτηρία. Καί τότε ἔρχεται ὡς στόμα τῆς Ἐκκλησίας ἡ Οἰκουμενική Σύνοδος, γιά νά διακηρύξει, σέ κάθε περίπτωση, τήν σώζουσα Ἀλήθεια, σύμφωνα μέ τούς Ἁγίους Προφῆτες, τούς Ἁγίους Ἀποστόλους, τούς Ἁγίους Πατέρες καί τίς Ἁγίες Μητέρες ὅλων τῶν αἰώνων¹.

Ὅπως τονίσθηκε στήν Θεολογική καί ἐπιστημονική ἡμερίδα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μέ θέμα «"Πρωτεῖο", Συνοδικότης καί Ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας», στό Στάδιο Εἰρήνης καί Φιλίας στίς 28-4-2010, «Τό παπικό "πρωτεῖο" δέν ἔχει θεολογική βάση οὔτε ἀγιοπνευματική καί ἐκκλησιολογική νομιμοποίηση. Στηρίζεται σαφῶς σέ κοσμικοῦ χαρακτήρος νοοτροπία ἐξουσίας. Ἡ ἐνότητα ἀνήκει στή φύση τῆς Ἐκκλησίας ὡς σώματος Χριστοῦ καί ἐν Χριστῶ κοινωνίας. Ἡ ἀληθής Ἐκκλησία εἶναι μία. Ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας σέ ὅλες τίς ἐκδοχές τῆς -θεσμικές ἢ χαρισματικές- ἔχει σαφῶς ἀγιοπνευματική βάση. Παρέχεται μυστηριακῶς, συντηρεῖται, ὅμως, καλλιεργεῖται καί ἐκφαίνεται κατεξοχήν εὐχαριστιακῶς. Σύμφωνα μέ τήν «Ὁμολογία Πίστεως» τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Συνόδου τοῦ 1727

1. Πρωτοπρεσβ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΣ, Ὁ ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς Πατέρας τῆς Ὁ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἔκδ. Ἰ. Μ. Μεγάλου Μετεώρου, Ἁγία Μετέωρα 2009, σσ. 13-14.

«οὐδεμίαν ἄλλην ἡντιναοῦν κεφαλὴν ἀποδέχεται ἐν αὐτῇ τῇ Ανατολικῇ Ἐκκλησίᾳ, εἰμὴ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν μόνον παρὰ τοῦ Πατρὸς δοθέντα κατὰ πάντα τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ θεμέλιον τὸν αὐτόν». Κατὰ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησιολογία δὲν νοεῖται «πρῶτος» γενικά καὶ ἀόριστα χωρὶς τὴν παρουσία τῆς συγκεκριμένης συνόδου μιᾶς ἐπαρχίας. Ὁ θεσμὸς τῶν πρεσβείων τιμῆς (αὐτὸς εἶναι ὁ ὅρος, πού χρησιμοποιεῖ ἡ ὀρθόδοξη ἐκκλησιαστικὴ παράδοση σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν μεταγενέστερο ὅρο «πρωτεῖο» πού χρησιμοποιεῖτε οἱ παπικοί) ἐκφράζει καὶ διασφαλίζει τὴν ἐνότητα καὶ τὴν συνοδικότητα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ πενταρχία τῶν πατριαρχικῶν θρόνων εἶναι ἡ μορφή, στὴν ὁποία ἡ Ἐκκλησία ἔδωσε τὸν θεσμό τῶν πρεσβείων τιμῆς κατὰ τὴν πρώτη χιλιετία. Ἡ ἐξουσία τοῦ «πρώτου», ἡ ὁποία ἀπορρέει ἀπὸ τὰ πρεσβεῖα τιμῆς, εἶναι καρπὸς τῆς συνοδικότητος, ἐνῶ ἡ ἐξουσία, πού ἀρχίσατε νὰ οἰκειοποιεῖστε ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, ἤδη ἀπὸ τὴν πρώτη χιλιετία εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς καταλύσεως τοῦ συνοδικοῦ πολιτεύματος τῆς Ἐκκλησίας. Στὴν Ἐκκλησία τῆς πρώτης χιλιετίας δὲν ὑφίστατο «θεῖω δικαίω» παπικὸ πρωτεῖο δικαιοδοσίας καὶ ἐξουσίας ἐφ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἀποφασίζῃ τὰ τῆς διοικήσεως τῆς καὶ χωρὶς ἐσᾶς, τὸν «πάπα» καὶ ἀκόμα περισσότερο καὶ παρὰ τὴ δική σας ἔντονη ἀντίθεση, καὶ οἱ ἀποφάσεις τῆς αὐτῆς εἶχαν καθολικὴ ἰσχὺ. Μετὰ τὸ σχίσμα τὸ 1054 ἡ αὐξανόμενη ἀξίωση τῶν παπῶν γιὰ πρωτεῖο ἐξουσίας ἐφ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας ἀνατρέπει πλήρως τὴν ἀγιοπνευματικὴν δομὴν τοῦ μυστηριακοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, σχετικοποιεῖ καὶ πρακτικῶς καταργεῖ τὴν συνοδικότητα ὡς ἀγιοπνευματικὴ λειτουργία τοῦ σώματος αὐτοῦ καὶ εἰσάγει τὸ κοσμικὸ φρόνημα σ' αὐτὴν, ἀκυρῶνει τὴν ἰσοτιμία τῶν ἐπισκόπων, ἰδιοποιεῖται τὴν ἀπόλυτην διοικητικὴν ἐξουσίαν ἐφ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, παραμερίζοντας οὐσιαστικὰ τὸν Θεάνθρωπο καὶ τοποθετώντας ὡς ὄρατὴν κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας ἕναν ἄνθρωπο. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἐπαναλαμβάνει θεσμικὰ πλέον τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα. Ἡ ἀληθινὴ ἐνότητα ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴν ἐνότητα στὴν πίστη, στὴ λατρεία καὶ τὴν διοίκηση. Αὐτὸ εἶναι τὸ πρότυπο ἐνότητος στὴν ἀρχαία Ἐκκλησία, τὴν ὁποία συνεχίζει ἀπαράλλακτα καὶ καθολικὰ ἡ Ὁρθόδοξη Καθολικὴ Ἐκκλησία. Ἡ μέθοδος τῆς Οὐνίας εἰσάγει ψεύτικη ἐνότητα καὶ στηρίζεται σὲ αἰρετικὴ ἐκκλησιολογία, διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐπιτρέπει πολυμορφία στὴν πίστη καὶ τὴν λατρεία, ἐξαρτᾷ τὴν ἐνότητα ἀπὸ τὴν ἀναγνώριση τοῦ πρωτείου τοῦ πάπα, πού εἶναι θεσμὸς ἀνθρωπίνου δικαίου, καὶ ἀνατρέπει τὸ συνοδικὸ πολίτευμα διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, πού εἶναι θεσμὸς θεοῦ δικαίου. Ἡ πολυμορφία γίνεται δεκτὴ μόνο σὲ δευτερεύοντα θέματα τοπικῶν

παραδόσεων και ἐθίμων. Μετά τήν Α' Βατικανή «Σύνοδο» (1870) και κυρίως τήν Β' (1962-1964) τό παπικό πρωτεῖο δέν ἀποτελεῖ μία ἀπλή διοικητική διεκδίκηση, ἀλλά οὐσιώδες δόγμα πίστεως ἀπολύτως ὑποχρεωτικό γιά τή σωτηρία τῶν πιστῶν. Ἡ ἄρνησή του ἐπισύρει τό ἀνάθεμα τῆς Α' Βατικανῆς «Συνόδου», ἡ ἰσχὺς τοῦ ὁποῖου παραμένει και μετά τή Β' Βατικανή. «Διά τῆς αἰρετικῆς και βλασφῆμον δοξασίας τοῦ πρωτείου ἐξουσίας τοῦ "ἐπισκόπου" Ρώμης και τῶν ἐξ αὐτῆς προελθόντων πνευματικῶν ἐπακολούθων (ὡς τό "ἀλάθητο" τοῦ πάπα και ὁ ἀπολυταρχικός - μοναρχικός δεσποτισμός του ἐφ' ὀλοκλήρου του σώματος τῆς ὑπ' αὐτόν θρησκευτικῆς κοινωνίας, πού ἀπεσχίσθη ἐκ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας), ὁ Παπισμός ἐξελίχθηκε σέ ἀπολυταρχικό - μοναρχικό σύστημα μυστικιστικῆς κοσμοθεωρίας και διαστροφῆς αὐτῆς ταύτης τῆς ἐννοίας τῆς Ἐκκλησίας, προσέβαλε δηλ. και διέστρεψε τήν Ἐκκλησιολογία Αὐτῆς... Ἀποδείχθηκε νέος Ρωμαϊκός ἐθνισμός (raganism) ὑπό πνευματική μεταμφίεση, ὁ ὁποῖος δηλητηρίασε αὐτήν ταύτην τήν καρδιά τῆς Ἐκκλησίας, ἀφαίρεσε τήν μυστική ἐλευθερία ἐν Χριστῶ ἐκάστου μέλους αὐτῆς και ἀπέβη τό ἀναπόφευκτο και μοιραῖο αἴτιο τῆς σέ ἑκατοντάδες διαφόρων αἱρέσεων (τῆς διαμαρτυρήσεως, τοῦ παλαιοκαθολικισμοῦ κ.λπ.) ἐκπτώσεως ἐκ τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς και Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ὅπως και τό ἀνυπέβλητο ἐμπόδιο τῆς δυνατότητας ἀνθρωπίνως ἐπιστροφῆς αὐτῶν εἰς Αὐτήν»¹. Κατά τήν ἐκτίμηση τῶν συνέδρων, ἡ προσπάθεια τοῦ συγχρόνου θεολογικοῦ Διαλόγου Ὁρθόδοξων και Παπικῶν γιά τήν ἀποκατάσταση τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας πρέπει ὅπωςδήποτε, πέραν τῆς ἀποβολῆς τῶν αἰρετικῶν διδασκαλιῶν τῆς Ρώμης (Φιλιόκβε, κτιστῆς Χάριτος, ἀλαθήτου, καθαρτηρίου κ.λπ.), νά στοχεύη και στήν ὀριστική ἀποβολή τοῦ παπικοῦ πρωτείου και ὄχι σέ κάποια κοινῶς ἀποδεκτὴ ἐπανερμηνεῖα του. Τέλος, κρίνεται ἀπαράδεκτο και δέν γίνεται ἀποδεκτό ὡς «πρότυπο γιά τήν ἀποκατάσταση τῆς πλήρους κοινωνίας» τό συγκρητιστικό πλαίσιο τῆς «ἐνότητος ἐν τῇ ποικιλίᾳ»².

Σχετικά μέ τό ἐπαίσχυντο κείμενο τῆς Ραβέννας, στό ὁποῖο ἀναφερθήκατε, ὁ ἅγιος Καθηγούμενος τῆς Ἱ. Μ. Ὁσίου Γρηγορίου Ἁγίου Ὁρους πανοσιολογιώτατος ἀρχιμανδρίτης π. Γεώργιος Καψάνης ἀναφέρει ὅτι «ἡ συμ-

1. Ἡμετέρα εἰσήγηση, «Ὁ Παπισμός ὡς ἐκκλησιολογικό πρόβλημα (μέ ἀναφορά στό συνοδικό σύστημα τῆς Ἐκκλησίας)», Πρακτικά Θεολογικῆς Ἡμερίδος μέ θέμα, «Πρωτεῖον», Συνοδικότης και Ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας, Ἱερά Μητρόπολις Πειραιῶς, Πειραιεύς 2011, σ. 43.

2. Πορίσματα Θεολογικῆς Ἡμερίδος μέ θέμα «Πρωτεῖον», Συνοδικότης και Ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας, Ἱερά Μητρόπολις Πειραιῶς, Πειραιεύς 2011, σσ. 197-201. <http://www.imp.gr/Nea.htm>, <http://www.impantokratoros.gr/porismata-hmerida.el.aspx>

φωνία τῆς Ραβέννας περί συνοδικότητος καί αὐθεντίας δέν πληροῖ τά Ὀρθόδοξα ἐκκλησιολογικά κριτήρια, ὥστε νά ἀποτελέσει ἀσφαλῆ βάση περαιτέρω συζητήσεως περί τοῦ παπικοῦ πρωτείου. Ἐν τούτοις, ἂν ἀκολουθήσει συζήτηση περί τοῦ πῶς ἐρμηνεύθηκε τό παπικό πρωτεῖο κατά τήν δευτέρα χιλιετία καί ἀπό τίς Α' καί Β' Βατικάνειες Συνόδους, αὐτή ὀφείλει νά γίνῃ ἐκ μέρους τῶν Ὀρθοδόξων ἀντιπροσώπων μέ γνώμονα τήν Ὀρθοδοξία τῶν Ἁγίων Πατέρων καί ὄχι τήν συμβιβαστική νοοτροπία τῶν καιρῶν ἢ τήν ἡγεμονική διάθεση τοῦ Βατικανοῦ. Ἡ ἀναγνώριση κάποιου ἀπό τά ἀνωτέρω “προνόμια” τοῦ πάπα ἢ ἡ συμφωνία σέ κάποιο παρόμοιο, πού ἀντίκειται στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησιολογία, ἀναμφίβολα σημαίνει οὐνιτική ἔνωση, μέ τήν ὁποία δέν θά συμφωνήσουμε. Καί αὐτό ἐπειδή ὀφείλουμε νά διαφυλάξουμε τόν ἑαυτό μας καί τόν Ὀρθόδοξο λαό ἀπό ἕνα σύγχρονης μορφῆς ἐξουντισμό, πού πέραν τῶν ἄλλων συνεπειῶν εἶναι διακινδύνευση τῆς αἰωνίου σωτηρίας μας. Καί ἐπειδή ὀφείλουμε παραλλήλως νά βοηθήσουμε, ἂν εἶναι δυνατόν, καί ἐσᾶς, τούς ἄρχοντες τῆς δυτικῆς “Ἐκκλησίας”, νά ἔλθωσιν εἰς αἴσθησιν», ὅπως ἔλεγε ὁ ἀοίδιμος πατριάρχης Ἱεροσολύμων Χρῦσανθος, καί νά ἀποβάλουν τόν παπισμό τους ἐπί σωτηρία τῶν ἰδίων καί τοῦ λαοῦ των, ὁ ὁποῖος ἀγνοεῖ τήν Ὀρθοδοξία»¹. Ὁ δέ καθηγητής τῆς Δογματικῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Δημήτριος Τσελεγγίδης ὑπογραμμίζει ὅτι «στό κοινό Κείμενο (τῆς Ραβέννας) ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησιολογία ἐπεκτείνεται καί ἐφαρμόζεται ἀνεπίτρεπτα καί στούς ἑτεροδόξους. Αὐτό γίνεται ἀπροϋπόθετα, χωρίς δηλαδή νά λαμβάνονται ὑπόψιν οἱ ὑφιστάμενες δογματικές διαφορές, πράγμα πού νομιμοποιεῖ ἐκκλησιολογικά τήν ἑτεροδοξία καί τήν ἐξισώνει μέ τήν Ὀρθοδοξία. Ὁ ἐκκλησιολογικός αὐτός νεωτερισμός διαποτίζει ὅλο τό κοινό Κείμενο καί ἐκβάλλει σέ ἐπιμέρους ἐκκλησιολογικές παραδοξότητες², οἱ ὁποῖες ἀλλοιώνουν τήν ἕως τώρα αὐτοσυνειδησία τῆς Ὀρθοδοξίας. Τό κοινό Κείμενο δηλαδή φαίνεται νά προϋποθέτει σαφῶς ὅτι Ὀρθόδοξοι καί παπικοί ἀνήκουν στή “Μία Ἐκκλησία” καί ὅτι οἱ παπικοί ἔχουν κοινή μέ μᾶς ἀποστολική πίστη, παρά τήν ταύτιση οὐσίας καί ἐνέργειας στό Θεό, παρά τό *Filioque*, παρά τήν ἐσφαλμένη δογματική διδασκαλία τους γιά τόν κτιστό χαρακτήρα τῆς ἀκτί-

1. Ἀρχιμ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΨΑΝΗΣ, «Τό κείμενο τῆς Ραβέννας καί τό πρωτεῖο τοῦ Πάπα», Ἅγιον Ὅρος 30-12-2007, Ἐν Συνειδήσει. Οἰκουμενισμός. Ἱστορική καί κριτική προσέγγιση, ἐκδ. Ἰ. Μ. Μ. Μετεώρου, Ἅγια Μετέωρα, Ἰούνιος 2009, σσ. 90-99, http://aktines.blogspot.gr/2013/08/blog-post_663.html

2. Λ.Χ. συνοδικότητα μέ ὀρθοδόξους καί ἑτεροδόξους ἰσότημα - ταυτότητα μυστηρίων Ὀρθοδόξων καί ἑτεροδόξων -ἐπέκταση τῆς δογματικῆς συνειδήσεως στούς ἑτεροδόξους - «τραυματισμός» τῆς καθολικότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἐξαιτίας διακοπῆς τῆς εὐχαριστιακῆς κοινωνίας - ἀποστολική διαδοχή - διηρημένη ἢ Μία Ἐκκλησία.

στον καὶ θεοποιοῦ Χάριτος. Ὅλα τὰ παραπάνω, στὰ ὁποῖα παραμένουν σταθερά μέχρι σήμερα οἱ παπικοί, ἀκυρώνουν στήν πράξη τό χαρακτήρα τῆς Ἐκκλησίας ὡς “κοινωνίας θεώσεως”¹, μέ τήν ὄντολογική σημασία τοῦ ὄρου, πραγματική δηλαδή καί ὄχι συμβολική μετοχή τοῦ ἀνθρώπου στή θεία ζωή. Ἀκυρώνουν, ὁμως, ταυτόχρονα καί τόν οὐσιαστικό χαρακτήρα τῶν μυστηρίων της. Στηριζόμενοι στή διατύπωση τοῦ κοινῶν κειμένου - καί χωρίς νά ἐπεκταθοῦμε στίς ἄλλες δογματικές διαφοροποιήσεις τῶν παπικῶν, οἱ ὁποῖες ἀναφέρονται στό πρωτεῖο, τό ἀλάθητο, τό καθαρτήριο πῦρ, τήν ἄσπιλη σύλληψη κ.λπ. - μπορούμε ἀσφαλῶς νά ὑποστηρίξουμε ὅτι ἡ βάση τοῦ διαλόγου, θεολογικῶς κρινόμενη, εἶναι, δυστυχῶς, τελείως ἐσφαλμένη. Καί τοῦτο, γιατί παραμερίστηκαν θεμελιώδεις βιβλικές καί πατερικές προδιαγραφές-προϋποθέσεις. Γι’ αὐτό καί ἡ οὐσιαστική ἀποτυχία τοῦ πραγματικοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου εἶναι προδικασμένη. Ὁ Θεολογικός Διάλογος ὁδήγησε ἤδη τή Μικτή Διεθνή Ἐπιτροπή σέ κατάθεση δέκα κοινῶν κειμένων χωρίς τίς παραπάνω προϋποθέσεις, ἀφοῦ σέ κανένα κοινό κείμενο δέν γίνεται λόγος γιά σαφῆ καταδίκη τῶν καινοφανῶν δογμάτων τοῦ παπισμοῦ, ὅπως λ.χ. τοῦ *Filioque*. Τήν πρακτική αὐτή βλέποντας μέ ἔκδηλη πνευματική ἀνησυχία ὁ μακαριστός Γέροντας π. Παῖσιος ὁ Ἁγιορείτης, παρατήρησε εὐστοχα καί προφητικά: “Γιά ἄλλοῦ ξεκινήσαμε καί ἄλλοῦ πηγαίνουμε, χωρίς νά τό καταλαβαίνουμε, ὅταν δέν ἀκολουθοῦμε τά χνάρια τῶν Ἁγίων Πατέρων”. Ἀπό τίς ἀρχές τοῦ 20οῦ αἰῶνα, μέ τή γνωστή Πατριαρχική Ἐγκύκλιο τοῦ 1920, ἄρχισε νά παραμερίζεται οὐσιαστικά ἡ σύσταση τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ πρὸς τοὺς παπικούς, ὅτι ὁ θεολογικός διάλογος μέ τοὺς παπικούς μπορεί νά γίνει μόνο μετά τήν ἀφαίρεση τοῦ κακῶς προστεθέντος στό Σύμβολο τῆς Πίστεως *Filioque*², καί νά υἱοθετοῦνται ἄλλες προϋποθέσεις γιά τό Θεολογικό Διάλογο μέ τοὺς ἑτεροδόξους. Ἐτσι, ἐγκαινιάστηκε μιᾶ ἄλλη μὴ Πατερική πορεία, μέ ἀναπόφευκτη συνέπεια τώρα “νά πηγαίνουμε ἄλλοῦ, χωρίς (ἱ-

1. Γιά τοὺς Ὁρθόδοξους Ἐκκλησία εἶναι τό μυστηριακό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, πού τό συνιστοῦν ὁ λαός τοῦ Θεοῦ μέ τήν ἡγεσία του ὡς «κοινωνία θεώσεως». Ἡ Ἐκκλησία, ὅταν παύει νά λειτουργεῖ ὡς «κοινωνία θεώσεως», παύει νά ὑπάρχει καί ὡς Ἐκκλησία. Ὁ ἄνθρωπος σώζεται, ὅταν ἐλευθερώνεται ἀπό τή φθορά καί τό θάνατο. Καί αὐτό πραγματοποιεῖται μόνο μέ τήν προσωπική μετοχή στήν ἄκτιστη θεία ζωή, πού παρέχεται μόνο στήν Ἐκκλησία ὡς «κοινωνίας θεώσεως». Σχ. βλ. Γ. ΜΑΝΤΖΑΡΙΔΗΣ, «Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶ στήν ἱστορία καί τό παρόν», στό συλλογικό τόμο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βατοπαιδίου, Πρακτικά Διεθνῶν Ἐπιστημονικῶν Συνεδρίων Ἀθηνῶν καί Λεμεσοῦ, Ἅγιον Ὄρος 2000, σ. 59.

2. ΑΓΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΛΑΜΑΣ, *Περί τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος*, Λόγος Α', 4, 27-31, Π. Χρήστου, τ. Α', σ. 31: «Ἦν οὖν ἄρα τῶν δικαιωμάτων μηδέ λόγον ἀξιοῦν ὑμᾶς, εἰ μή τοῦ προστιθέναι τῷ ἱερῷ συμβόλῳ παύσησθε, τῆς δέ παρ' ὑμῶν προσθήκης παρ' ὑμῶν ἐκβεβλημένης πρότερον, ἔπειτα ζητεῖν, εἰ καί ἐκ τοῦ υἱοῦ ἢ οὐχί καί ἐκ τοῦ υἱοῦ τό πνεῦμα τό ἅγιον, καί τό ἀναφανέν τοῖς θεοφόροις συνδοκοῦν κυροῦν».

σως) νά τό καταλαβαίνουμε". Τό κείμενο τῆς Ραβέννας παρουσιάζει εὐγλωττα τίς ἀρνητικές συνέπειες τῶν ἐσφαλμένων προϋποθέσεων τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου καί προδιαγράφει τό ποιόν, ἐκτός καί ἂν στό μεταξύ ἀλλάξουν οἱ προϋποθέσεις τοῦ Διαλόγου»¹.

Ἐπιπροσθέτως, ταπεινῶς ἐπαγόμεθα τά κάτωθι:

Ὁ Απόστολος Πέτρος κανένα «πρωτεῖο» διοικήσεως ἢ ἐξουσίας ἐπί τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων καί τῆς ὅλης Ἐκκλησίας δέν ἔλαβε ἀπό τόν Κύριο (κατά τήν σύμφωνη περί τῆς ἀληθινῆς ἔννοιας τῶν γραφικῶν χωρίων γνώμη τῶν μεγάλων πατέρων τῆς Ἐκκλησίας), ὥστε να μπορῆ νά μεταδώσῃ τέτοια ἐξουσία σέ ὅποιονδήποτε πνευματικό διάδοχό του (παρόλο πού οἱ Ἀπόστολοι δέν εἶχαν προσωπικούς πνευματικούς διαδόχους, ὡς ἰδρυτές πολλῶν Ἐκκλησιῶν). Ἀκόμη καί τήν τρισσή ἐρώτηση «Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγαπᾶς με, φιλεῖς με;», διά τῆς ὁποίας ἀποκατεστάθη ὁ ἀρνητής μαθητής στό Ἀποστολικό ἀξίωμα, τήν ἔχετε στρεβλώσει σέ δῆθεν ἐπιχείρημα ἐγκαθιδρύσεως τοῦ ψευδοῦς καί ἀνυπάρκτου «Πετρινείου πρωτείου» ἀλλά ἀτυχήσατε, διότι ὁ Εὐαγγελιστής σημειώνει χαρακτηριστικά ὅτι «ἐλυπήθη ὁ Πέτρος ὅτι εἶπεν αὐτῷ» (Ἰω. κα' 15-19) τό τρισσόν φιλεῖς με, ἐλυπήθη καί δέν ἐχάρη, διότι ἀνεμνήσθη τῆς τρισσῆς ἀρνήσεώς του.

Στή συνοδική διοίκηση τῆς πρώτης Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, τήν ὁποία ἀπέτελεσαν ἰσοτίμως οἱ δώδεκα Ἀπόστολοι (μετά τήν συνοδική καί πάλι ἐκλογή τοῦ Ματθίου) εἶχε μέν ὁ Ἀπ. Πέτρος κάποια τιμητική διάκριση, εἰσηγούμενος τά ὑπό συζήτηση θέματα ἢ ὁμιλῶντας πρῶτος, δέν εἶχε ὅμως οὔτε τήν ἡγεσία τῆς διοικήσεως, οὔτε τήν τιμητική της ἀπλῶς προεδρία, διότι καί αὐτή κατεῖχεν ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος (ὁ Ἀδελφόθεος).

Θά παραθέσουμε δέ τώρα συνοπτικῶς τίς σαφεῖς ὡσαύτως μαρτυρίες τῆς Γραφῆς, ἀλλά καί τῆς ἱστορίας, ἀπό τίς ὁποῖες πλήρως, καί καθ' ἡμᾶς, ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Ἀπόστολος Πέτρος οὔτε ἰδρυτής ὑπῆρξε τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, οὔτε στήν πόλη αὐτή μαρτύρησε· οὔτε κἄν μετέβη σ' αὐτήν.

Μεταξύ τῶν μαρτυριῶν αὐτῶν, οἱ περισσότερες ἀπό τίς ὁποῖες ἐκτενέστερα ἀναπτύσσονται στήν περισπούδαση ἱστορική μελέτη τοῦ ἁγίου Νεκταρίου ἐπισκόπου Πενταπόλεως, σσ. 12-40, θά προτάξουμε καί ἐμεῖς τήν Α' Καθολική ἐπιστολή τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου «πρός τοὺς ἐκλεκτοὺς παρεπιδήμους διασπορᾶς Πόντου, Γαλατίας, Καπαδοκίας, Ἀσίας, καί

1 ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΕΛΕΓΓΙΑΗΣ, Ὁρθόδοξοι προβληματισμοί μέ ἀφορμή τό κείμενο τῆς Ραβέννας, Θεσ/κη 20-5-2009, Ἐν Συνειδήσει. Οἰκουμενισμός. Ἱστορική καί κριτική προσέγγιση, ἐκδ. Ἰ. Μ. Μ. Μετέωρου, Ἁγία Μετέωρα, Ἰούνιος 2009, σσ. 100-111, http://thriskeftika.blogspot.gr/2009/06/blog-post_5339.html

Βιθυνίας...», ή όποία γράφτηκε περίπου τό 62 μ.Χ. Στήν έπιστολή αυτή, παρόλο που εΐναι καθολική, άποσιωπάται τό όνομα τής Ρώμης, ή διότι αυτή γράφτηκε άπό τή Ρώμη, ή διότι μέχρι τής συγγραφής της δέν δίδαξε Αύτός σ' αυτή.

Η πρώτη, όμως, έκδοχή άποκλείεται άπό αυτή τήν έπιστολή, έφόσον άναφέρεται ρητώς σ' αυτήν ότι γράφτηκε στή Βαβυλώνα, πρόκειται δέ προφανώς για τήν Βαβυλώνα τής Αιγύπτου, (έφόσον κατά τίς σαφείς μαρτυρίες τής Ίστορίας άποκλείεται ή άρχαία) νότια τής Ήλιουπόλεως, όπου ύπήρχε καί μεγάλη Ίουδαϊκή κοινότητα καί ναός Ίουδαϊκός, στον όποιο σωζόταν καί ό τάφος του προφήτου Ίερεμίου. Καί αυτό ένισχύεται καί άπό τήν άξίωση τών Χριστιανών τής Αιγύπτου ότι ίδρυτής τής Έκκλησίας τής Αλεξανδρείας εΐναι ό Απ. Πέτρος, ό όποίος έμπιστεύθηκε τήν Έκκλησία στον άκόλουθό του Εύαγγελιστή Μάρκο.

Συνάγεται, λοιπόν, άπ' αυτά ότι μέχρι τής συγγραφής τής Α' καθολικής έπιστολής του, δηλ. μέχρι τό 62 περίπου μ.Χ., ό Απόστολος Πέτρος δέν εΐχε μεταβή στή Ρώμη.

Ότι δέ καί μετά τήν συγγραφή τής πρώτης έπιστολής του δέν μετέβη ό Απόστολος Πέτρος στήν Ρώμη μαρτυρεί ή δευτέρα καθολική έπιστολή του, έφόσον μάλιστα αυτή γράφτηκε προφανώς για τούς έξ έθνών χριστιανούς, ένω ή πρώτη γράφτηκε για τούς έξ Έβραίων.

Διότι καί σ' αυτή καθόλου δέν άναφέρεται τό όνομα τής Ρώμης. Καί τέλος, ότι καί περί τά τέλη του βίου του δέν μετέβη ό Απόστολος Πέτρος στήν Ρώμη, βεβαιώνεται άπό τήν Β' προς Τιμόθεον έπιστολή του Αποστόλου Παύλου, στήν όποία ρητώς αυτός γράφει : «...έν τῇ πρώτῃ μου άπολογία οὐδείς μοι συμπαραγένετο, αλλά πάντες μέ έγκατέλιπον· ό δέ Κύριος μοι παρέστη καί ένεδυνάμωσε μέ, ίνα δι' έμοῦ τό κήρυγμα πληροφορηθῆ καί άκούση πάντα τά έθνη»¹.

Από τήν έπιστολή αυτή του Αποστόλου Παύλου, πού γράφτηκε περί τά τέλη του βίου του, βεβαιώνεται σαφώς, ότι, κατά τήν συγγραφή της, ό Απόστολος Πέτρος δέν ήταν στήν Ρώμη, άλλιώς ό Απόστολος Παῦλος θά τον μνημόνευε άναγκαίως.

Αποδεικνύεται, όμως, προσέτι, ότι καί πρό τής συγγραφής τής έπιστολής αυτής καθόλου δέν εΐχε μεταβή ό Απόστολος Πέτρος στήν Ρώμη, διότι δέν ήταν δυνατόν νά γράψη ό Απόστολος Παῦλος, ότι «καί έν Ρώμῃ δι' αυτού έπληροφορήθησαν καί ήκουσαν τό κήρυγμα τά έθνη», εάν προηγουμένως ό Απόστολος Πέτρος εΐχε διδάξει εκεί.

1. Β' Τιμ. 4, 16-17.

Όταν στίς μαρτυρίες αυτές τῆς Γραφῆς προστεθοῦν τά ὅσα ἀναφέρονται στίς Πράξεις¹ περί τῆς πρώτης στήν Ρώμη μεταβάσεως τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τά ὅποια θά ἀναπτύξουμε στή συνέχεια, σέ συνδυασμό πρός τήν πρός Ρωμαίους ἐπιστολή του, συνάγεται τό ἀναμφισβήτητο συμπέρασμα ὅτι πρό τῆς μεταβάσεως τοῦ ἀποστόλου Παύλου στή Ρώμη, ἀλλά καί πρό τῆς συγγραφῆς τῆς Β' πρός Τιμόθεον ἐπιστολῆς του, ὁ Ἀπόστολος Πέτρος δέν μετέβη στήν Ρώμη.

Ἀποκλείεται, ὁμως, ὡσαύτως τό ἐνδεχόμενο τῆς ἐκεῖ μεταβάσεώς του καί μετά τήν συγγραφή τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς, ἢ ὅποια γράφτηκε, ὅπως προείπαμε, στήν Ρώμη λίγο χρόνο πρὶν τόν θάνατο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, διότι καί λόγος πλέον δέν ὑπῆρχε, ἐφόσον ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης, ἢ ὅποια ἰδρύθηκε ἀπό τόν Ἀπόστολο Παῦλο, ἀριθμοῦσε ἤδη πλήθος μαρτύρων, ἀλλά καί χρόνος ὁμοίως, λόγω τοῦ ὅτι μετά ἀπό λίγο κινήθηκε ὁ μέγας διωγμός ἐπί Νέρωνος, κατά τον ὅποιο πιθανῶς μαρτύρησαν ἀμφότεροι οἱ ἀπόστολοι, ὄχι ὁμως στήν Ρώμη.

Διότι καί περὶ αὐτοῦ καμμία σοβαρή ἱστορική μαρτυρία ὑπάρχει. Ὅλες οἱ σχετικές, ὅπως θά ἀποδειχθῇ στά ἐπόμενα, στηρίχθηκαν καλῆ τῆ πίστει στήν ἀρχαία παράδοση, αὐτή ὁμως βασίσθηκε σέ ἀπόκρυφα βιβλία καί ἀναληθεῖς πηγές.

Ἐκτός αὐτοῦ, ἀναμφισβήτητες ἱστορικές μαρτυρίες βεβαιώνουν τά ἀντίθετα. Μεταξύ δέ τῶν μαρτυριῶν αὐτῶν ἡ μαρτυρία τοῦ ἁγίου Κλήμεντος Ρώμης (88-97 μ.Χ.) ἔχει ὡς ἑξῆς :

«Ἄλλ' ἵνα τῶν ἀρχαίων ὑποδειγμάτων πανσώμεθα, ἔλθωμεν ἐπὶ τοὺς ἔγγιστα γενομένους ἀθλητάς. Λάβωμεν τῆς γενεᾶς ἡμῶν τά γενναῖα ὑποδείγματα. Διὰ ζῆλον καί φθόνον οἱ μέγιστοι καί δικαιοτάτοι στύλοι ἐδιώχθησαν καί ἕως θανάτου ἤθλησαν. Λάβωμεν πρό ὀφθαλμῶν ἡμῶν τοὺς πρώτους ἀποστόλους. Πέτρος διὰ ζῆλον ἄδικον οὐχ ἓνα οὐδέ δύο, ἀλλά πλείονας ὑπήνεγκε πόνους καί οὕτω μαρτυρήσας ἐπορεύθη εἰς τόν ὀφειλόμενον τόπον τῆς δόξης. Διὰ ζῆλον καί ὁ Παῦλος ὑπομονῆς βραβεῖον ὑπέσχε, ἑπτὰ δεσμά φορέσας, φυγαδευθεῖς, λιθασθεῖς, κῆρυξ γενόμενος ἐν τε τῇ Ἀνατολῇ καί τῇ Δύσει, τό γενναῖον τῆς πίστεως κλέος ἔλαβε· δικαιοσύνην διδάξας ὅλον τόν κόσμον καί ἐπὶ τό τέρμα τῆς Δύσεως ἐλθὼν καί μαρτυρήσας ἐπὶ τῶν ἡγουμένων, οὕτως ἀπηλλάγη τοῦ κόσμου»².

Ἀπό τοὺς λόγους αὐτοὺς τοῦ ἁγίου πατρὸς συνάγεται τό βέβαιο συμπέρασμα ὅτι ἀμφότεροι οἱ κορυφαῖοι δέν πέθαναν στήν Ρώμη, γιατί ἀλλιῶς αὐτός θά μνημόνευε αὐτό τό γεγονός, ὅτι δέν πέθαναν ὡσαύτως

1. Πράξ. 28, 14-31.

2. ΚΛΗΜΕΝΤΟΣ ΡΩΜΗΣ, Ἐπιστολή πρὸς Κορινθίους Α', 5, PG 1, 217-220.

γιά τήν κατηγορία τοῦ ἐμπρησμοῦ τῆς Ρώμης..., ἀλλά ἐξαιτίας ζήλου καί φθόνου· καί τέλος, ὅτι μόνο ὁ Απόστολος Παῦλος ἔγινε κήρυκας στή Δύσει, «ἐπί τό τέρμα τῆς Δύσεως ἐλθών».

Βεβαιώνεται δηλ. ἐπιπροσθέτως ὅτι ὁ Απόστολος Παῦλος μετέβη καί στήν Ἰσπανία (ή ὅποια ἀποτελεῖ τό τέρμα τῆς Δύσεως), ὅπως ἔγραφε στήν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολή: «... ἐπιποθίαν δέ ἔχων ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς ἀπό πολλῶν ἐτῶν, ὡς ἐάν πορεύομαι εἰς τήν Σπανίαν, ἐλεύσομαι πρὸς ὑμᾶς· ἐλπίζω γάρ διαπορευόμενος θεάσασθαι ὑμᾶς καί ὑφ' ὑμῶν προπεμφθῆναι ἐκεῖ...»¹. Καί ὅτι προφανῶς μαρτύρησε ἐκεῖ, «...ἐπί τό τέρμα τῆς Δύσεως», καί κατά τόν Ἅγιο Κλήμεντα, «ἐλθών».

Ἀσχέτως, ὅμως, τοῦ τόπου καί τοῦ χρόνου τοῦ θανάτου τῶν «κορυφαίων», ἡ σοβαρότερη γιά ἡμᾶς μαρτυρία τῆς μή μεταβάσεως τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου στήν Ρώμη πρὶν τόν Ἀπόστολο Παῦλο καί συνεπῶς τῆς μή ιδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης ἀπ' αὐτόν, ἐξάγεται ἀπό τόν παραλληλισμό τῆς πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολῆς, μέ ὅσα ἀναφέρονται στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων² περὶ τῆς πρώτης μεταβάσεως τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στήν Ρώμη.

Οἱ Χριστιανοί τῆς Ρώμης (πρὸς τοὺς ὁποίους γράφτηκε ἡ πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολή) προέρχονταν προφανῶς ἀπό ἐθνικούς ἀπό Συρία, Μακεδονία καί Ἑλλάδα, οἱ ὁποῖοι μαθήτευσαν προηγουμένως κοντά στόν Ἀπόστολο Παῦλο, προφανῶς δέ καί ἀπό κάποιους Ἰουδαίους, ἀπό τήν πολυάριθμο τότε Ἰουδαϊκή κοινότητα στήν Ρώμη. Χωρίς νά ἀποτελοῦν αὐτοί ὀργανωμένη Ἐκκλησία, συνέρχονταν προφανῶς καί διδάσκονταν σέ διαφόρους οἴκους, ὅπως στήν οἰκία τοῦ Ἀκύλα καί τῆς Πρισκίλλης³.

Αὐτά συνάγονται ἀπό τά ἀναφερόμενα στό κεφ. Α' 6 καί 15, τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς (ὅπου ὁ Απόστολος τονίζει ὅτι εἶναι «ἀπόστολος ἐθνῶν» καί... «εἶναι πρόθυμος νά εὐαγγελισθῆ καί τοῖς ἐν Ρώμῃ...»), καί ἀπό τά ἀναφερόμενα στό κεφ. ΙΑ' 13 τῆς ἰδίας ἐπιστολῆς «...ὕμῖν γάρ λέγω τοῖς ἔθνεσι...».

Γράφοντας, λοιπόν, ὁ Απόστολος Παῦλος ἀπό τήν Κόρινθο, κατά τό 58 μ.Χ., πρὸς τοὺς χριστιανούς τῆς Ρώμης τονίζει : «...ὥστε με ἀπό Ἱερουσαλήμ καί κύκλω μέχρις Ἰλλυρικοῦ πεπληρωκέναι τό Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, οὕτω δέ φιλοτιμούμενον εὐαγγελίζεσθαι, οὐχ ὅπου ὠνομάσθη Χριστός, ἵνα μή ἐπ' ἀλλότριον θεμέλιον οἰκοδομῶ»⁴.

1. Ρωμ. 15, 23-24.

2. Πράξ. 28, 14-31.

3. Ρωμ. 16, 3-4.

4. Ρωμ. 15, 19-20.

Καί προσθέτει: «...Διό και ἐνεκοπτόμην τά πολλά τοῦ ἐλθεῖν πρός ὑμᾶς... ἐπιποθίαν δέ ἔχων τοῦ ἐλθεῖν πρός ὑμᾶς ἀπό πολλῶν ἐτῶν, ὡς ἐάν πορεύωμαι εἰς τήν Σπανίαν ἐλεύσομαι πρός ὑμᾶς»¹. Μήπως και μόνον αὐτά δέν εἶναι ἰκανή μαρτυρία ὅτι γράφοντας ὁ Απόστολος Παῦλος πρός τούς Χριστιανούς τῆς Ρώμης, γνώριζε καλά ὅτι πρίν ἀπ' αὐτόν «παρ' ἄλλου δέν ὠνομάσθη εἰς αὐτούς Χριστός» και ὅτι, «οὐδεὶς ἄλλος πρό αὐτοῦ θεμέλιον παρ' αὐτοῖς τέθεικε», γι' αὐτό και φιλοτιμούμενος εἶχε ἐπιθυμία νά τούς ἐπισκεφθεῖ;

Δέν εἶχε συνεπῶς ὁ Απόστολος Πέτρος μεταβῆ στήν Ρώμη πρίν τήν συγγραφή τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς, δηλ. πρίν τό 58 μ.Χ. Μήπως, ὁμως, μετέβη κατά τό διετές περίπου χρονικό διάστημα, πού μεσολάβησε ἀπό τήν συγγραφή τῆς ἐπιστολῆς και μέχρι τῆς πρώτης μεταβάσεως τοῦ Αποστόλου Παύλου στήν Ρώμη; Γιά μᾶς και μόνο αὐτά, πού ἀναφέρονται στίς Πράξεις² περί τῆς πρώτης μεταβάσεως στήν Ρώμη και τῆς ἐκεῖ ἐπί διετία παραμονῆς τοῦ Αποστόλου Παύλου, τό ἀποκλείουν ἀπολύτως. Ἔχουν δέ αὐτά ἐν συνόψει ὡς ἐξῆς:

Τόν Απόστολο Παῦλο και τούς μετ' αὐτοῦ ὑποδέχονται, «ἐξελθόντες μέχρις Ἀππίου φόρου...»³, οἱ Χριστιανοί ἀδελφοί τῆς Ρώμης, γνωστοί, προφανῶς, κατά τά προεκτεθέντα, στόν Απόστολο Παῦλο, ἀπό τό ὁποῖο γεγονός και αὐτός, ἀφοῦ τούς εἶδε, «ἔλαβε θάρσος». Ἀλλά, στούς ἀδελφούς αὐτούς δέν ὑπάρχει προδήλως «ἐπίσκοπος» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης ἢ πρεσβύτερος, ἀλλιῶς θά γίνονταν εἰδική μνεία αὐτοῦ, ὅπως ἔγινε γιά τούς πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐφέσου⁴.

Λαμβάνοντας ἀκολουθῶς ἄδεια ὁ Απόστολος Παῦλος νά μείνη «ἐν ἰδίῳ μισθώματι»⁵, (ὅπου και ἔμεινε ἐπί διετία), καλεῖ τρεῖς ἡμέρες, μετά τήν ἀφιξή του στήν Ρώμη, τούς «ὄντας τῶν Ἰουδαίων...»⁶ και ὁμιλεῖ σ' αὐτούς περί τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, «...τῆς ἐλπίδος τοῦ Ἰσραήλ, δι' ἣν τήν ἄλυσιν περιεβάλλετο»⁷. Αὐτοί ἀπαντῶντας ὅτι δέν ἔλαβαν γράμματα γι' αὐτόν και δηλώνοντας ὡς Ἰουδαῖοι –και μάλιστα ὡς πρόκριτοι τῶν ἐν Ρώμῃ– ὅτι κανένας ἄλλος ἀπό τούς ἀδελφούς τους Ἰουδαίους προηγουμένως δέν ἀπήγγειλε ἢ ἐλάλησε κάτι γι' αὐτόν πονηρό, ἀξιῶνουν νά ἀκούσουν ἀπό τόν ἴδιο τά τῆς διδασκαλίας του, τήν ὁποία ἀποκαλοῦν

1. Ρωμ. 15, 22-24.

2. Πράξ. 28, 14-31.

3. Πράξ. 28, 15.

4. Πράξ. 28, 17 ἐξ.

5. Πράξ. 28, 30.

6. Πράξ. 28, 17.

7. Πράξ. 28, 20.

αίρεσι, γνωστοῦ ὄντος σ' αὐτούς, ὅτι «πανταχοῦ ἀντιλέγεται». Αφοῦ ὀρίσθηκε ἡ ἡμέρα, ἄρχισε τὴν διδασκαλία «πείθων» κάποιους ἀπ' αὐτούς..., ἐνῶ ἄλλοι «ἠπίστουν»¹.

Απὸ αὐτοῦς πού πείσθηκαν, προδήλως δέ καί ἀπὸ τοὺς ὑπολοίπους προϋπάρχοντες ἀδελφούς Χριστιανούς, πρὸς τοὺς ὁποίους ἔγραψε τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολή του, ἰδρύει τὴν Ἐκκλησία τῆς Ῥώμης, τῆς ὁποίας ἐπίσκοπο χειροτονεῖ τὸν μαθητὴ του Λίνον. Πῶς, λοιπόν, ἦταν δυνατόν στὴν λεπτομερέστατη αὐτὴ περιγραφή τῆς πρώτης μεταβάσεως τοῦ ἀποστόλου Παύλου στὴν Ῥώμη καί τῆς ἐπὶ διετία ἐκεῖ παραμονῆς του, νὰ μὴ γίνῃ καί ἡ ἐλάχιστη νύξη περὶ τυχόν προηγουμένης ἐκεῖ μεταβάσεως τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου καί τῆς ὑπάρξεως στὴν Ῥώμη ὀργανωμένης Ἐκκλησίας, πού ἰδρύθηκε ἀπ' αὐτόν, ὅπως καί τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐπισκόπου τῆς;

Πῶς δέ καί οἱ «ὄντες», οἱ πρόκριτοι τῶν Ἰουδαίων στὴν Ῥώμη, ἀποσιωποῦν τὴν ἐκεῖ προηγούμενη μετάβαση τοῦ «ἀδελφοῦ» καί «διδασκάλου» τῶν Ἰουδαίων Ἀποστόλου Πέτρου, ὅπως δ' ἀντιθέτως δηλώνοντας, ὅτι «οὐδεὶς τῶν ἀδελφῶν παρεγένετο» μέχρι τότε πρὸς αὐτούς, ἀξιῶνουν ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο νὰ ἀκούσουν τὰ τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας; Ἐάν ὁ Ἀπόστολος Πέτρος μετέβαινε προηγουμένως στὴν Ῥώμη καί δίδασκε καί ἴδρυνε Ἐκκλησία, ἦταν δυνατόν νὰ μὴν το γνωρίζουν αὐτό οἱ «ὄντες» τῶν ἐκεῖ Ἰουδαίων; Καί ἦταν δυνατό νὰ μὴ γίνῃ καί νύξη καὶ περὶ αὐτῆς καί τοῦ ἐπισκόπου τῆς στίς μεταξύ αὐτῶν καί τοῦ Ἀπ. Παύλου συζητήσεις;

Ἀλλὰ καί οἱ πρὸς Φιλιππησίους, πρὸς Κολοσσαεῖς καί πρὸς Τίτον ἐπιστολές τοῦ Ἀπ. Παύλου, οἱ ὁποῖες ἀναμφισβητήτως γράφτηκαν στὴν Ῥώμη, κατὰ τὸ διετές διάστημα τῆς ἐκεῖ παραμονῆς του, στίς ὁποῖες καμμία νύξη δέν γίνεται γιὰ τὸν Ἀπόστολο Πέτρο, ἐνῶ, καί δὴ στὴν πρὸς Κολοσσαεῖς, γίνεται ὀνομαστικὴ μνεία τῶν ἄλλων, ἀποτελοῦν ἀδιαφιλονίκητη μαρτυρία, ὅτι πρὸ τοῦ Ἀπ. Παύλου δέν μετέβη στὴν Ῥώμη ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, οὔτε δέ καί μετὰ ἀπ' αὐτόν καί καθ' ὅσον χρόνον αὐτὸς παρέμεινε ἐκεῖ. Ἀπὸ δέ τῆς Β' πρὸς Τιμόθεον, γραφείσης, ὅπως προανεπτύξαμε, στὴν Ῥώμη λίγο πρὶν τὸν θάνατο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (64-67 μ.Χ.), προσεπιβεβαιώνεται ὅτι δέν μετέβη αὐτὸς στὴν Ῥώμη.

Καί ἄλλα ὅμως ἐξακριβωμένα ἱστορικά γεγονότα, σέ συνδυασμὸ πρὸς τίς μνησθεῖσες μαρτυρίες τῆς Γραφῆς, ἀποδεικνύουν ὡς τελειῶς ἀναληθεῖς τοὺς ἰσχυρισμούς τῶν θεολόγων τῆς παπικῆς κοινότητος ὅτι ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, ἀφοῦ μετέβη στὴν Ῥώμη τὸ 41 μ.Χ.!, παρέμεινε ἐκεῖ συνεχῶς! μέχρι τὸ 66 μ.Χ., ὅταν καί ἐπὶ Νέρωνος μαρτύρησε.

1. Πράξ. 28, 24.

Ἔτσι, εἶναι βεβαιωμένο ὅτι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μεταστράφηκε τό 37 μ.Χ., «μετά τρία δέ ἔτη ἀνήλθεν εἰς Ἱεροσόλυμα ἱστορήσαι Πέτρον καί ἐπέμεινε παρ' αὐτῶ ἡμέρας δέκα πέντε»¹. Ἡ πρώτη, λοιπόν, συνάντηση τῶν δύο Ἀποστόλων ἔγινε στά Ἱεροσόλυμα τό 39 μ.Χ. Συνεχίζοντας ὁ Ἀπ. Παῦλος στήν ἴδια ἐπιστολή², βεβαιώνει, ὅτι ἀνέβηκε γιά δεύτερη φορά στά Ἱεροσόλυμα «μετά δέκα τέσσαρα ἔτη», μέ τούς Ἀποστόλους Βαρνάβα καί Τίτο, κατά τήν δεύτερη δέ αὐτή μετάβασή του ἔγινε καί ἡ πρώτη στά Ἱεροσόλυμα Ἀποστολική Σύνοδος γιά τόν τρόπο τῆς εἰσδοχῆς στήν Ἐκκλησία τῶν ἐξ ἐθνῶν προσερχομένων³.

Ὡστε καί μετά ἀπό δέκα τέσσαρα (14) ἔτη ἀπό τό 39 μ.Χ., δηλ. τό 53 μ.Χ., ὁ Ἀπ. Πέτρος βρίσκεται στά Ἱεροσόλυμα καί λαμβάνει μέρος στήν Α' Ἀποστολική Σύνοδο, κατά τόν ἴδιο δέ προδήλως χρόνο δίνει στούς Ἀποστόλους Παῦλο καί Βαρνάβα –μαζί μέ τόν Ἰωάννη– «δεξιᾶς κοινωνίας» καί ἀκολουθῶς ἐλέγχεται ἀπό τόν Ἀπόστολο Παῦλο στήν Ἀντιόχεια.

Τό 58, ὅπως προείπαμε, γράφεται ἀπό τήν Κόρινθο ἡ πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολή, στήν ὁποία ὁ Ἀπ. Παῦλος φέρεται καλῶς νά γνωρίζη ὅτι κανένας ἄλλος ἀπόστολος δέν εἶχε μεταβῆ μέχρι τότε στήν Ρώμη, καί τό 60 μ.Χ. ἀνεβαίνει αὐτός γιά τελευταία φορά στά Ἱεροσόλυμα⁴, ὅπου προφανῶς δέν βρίσκεται ὁ Ἀπ. Πέτρος, διότι ἐπισκέπτεται μόνο τόν Ἰάκωβο, παρὰ τῶ ὁποίῳ «παραγίνονται πάντες οἱ πρεσβύτεροι». Αὐοῦ συλλαμβάνεται στά Ἱεροσόλυμα, μεταφέρεται στήν Καισάρεια, ὅπου παραμένει δέσμιος ἐπί διετία⁵ καί ὅπου προδήλως γράφει τήν πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολή καί ἀπό ἐκεῖ μεταγεται τό πρῶτον στήν Ρώμη, κατά τό 62 μ.Χ.

Ὅταν, λοιπόν, ληφθῆ ὑπ' ὄψιν: α. ὅτι ὁ Ἀπόστολος Πέτρος γράφοντας τήν Α' Καθολική ἐπιστολή του πρὸς τούς στήν διασπορά ἐξ Ἰουδαίων χριστιανούς «Πόντου, Γαλατίας κλπ.» εἶχε γνώση τῆς πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἡ ὁποία γράφτηκε περί τό 62 μ.Χ. β. ὅτι λίγο πρὶν τήν συγγραφή τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς –κατά τήν τελευταία μετάβαση τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στά Ἱεροσόλυμα– δέν βρισκόταν ἐκεῖ. καί γ. ὅτι ἀπό τήν συγγραφή τῆς πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολῆς (58 μ.Χ.) καί ἀκολουθῶς τῆς πρὸς Ἐφεσίους (60-62 μ.Χ.) μέχρι τῆς πρώτης μέ συνοδεία μεταγωγῆς δεσμίου τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στήν Ρώμη, δέν εἶχε καθόλου μεταβῆ στήν Ρώμη (ὅπως αὐτό ἀποδεικνύεται ἀπό τήν σίς Πράξεις λεπτομερῆ περιγραφή τῆς πρώτης ἐκεῖ μεταβάσεως τοῦ Ἀποστόλου

1. Γαλ. 1, 18.

2. Γαλ. 2, 1.

3. Πράξ. 15, 5-30.

4. Πράξ. 21, 17.

5. Πράξ. 24, 27.

Παύλου, τήν ὁποία προαναπτύξαμε), δέν καθίσταται ἀναμφισβήτητο ὅτι, ἀπουσιάζοντας ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἀπό τὰ Ἱεροσόλυμα, κατά τήν τελευταία ἐκεῖ μετάβαση τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, βρισκόταν ὄντως κατά τόν ἴδιο χρόνο στήν Βαβυλῶνα τῆς Αἰγύπτου, ὅπου καί ἔγραψε τήν Α' Καθολικήν ἐπιστολήν του, στήν ὁποία καθόλου δέν ἀνέφερε τήν Ρώμη, ἀκριβῶς διότι δέν εἶχε καθόλου μέχρι τότε μεταβῆ ἐκεῖ;

Ἀπό τόν συνδυασμό, λοιπόν, ὅλων αὐτῶν τῶν μαρτυριῶν συνάγεται τό ἀμάχητο πλέον συμπέρασμα ὅτι πρῖν ἀπό τόν Ἀπόστολο Παῦλο δέν μετέβη στήν Ρώμη ὁ Ἀπόστολος Πέτρος.

Ἀπό τόν συνδυασμό, ἐπίσης, τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρὸς Φιλιππησίους, Κολοσσαεῖς καί Τίτο, οἱ ὁποῖες ἀναντιρρήτως γράφτηκαν στήν Ρώμη κατά τό πολυετές διάστημα τῆς ἐκεῖ παραμονῆς του (καί στίς ὁποῖες καμμία νύξη δέν γίνεται γιά τόν Ἀπόστολο Πέτρο, παρόλο που γίνεται ὀνομαστική μνεία τῶν ἄλλων στήν πρὸς Κολοσσαεῖς) συνάγεται ὡσαύτως τό ἀναμφισβήτητο συμπέρασμα ὅτι οὔτε κατά τό διάστημα τῆς παραμονῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στήν Ρώμη μετέβη ἐκεῖ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, ἐφ' ὅσον ἄλλωστε, ὅπως προείπαμε, κανένας πλέον δέν ὑπῆρχε πρὸς αὐτό λόγος, ἀφοῦ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης, πού ἰδρύθηκε ἀπό τόν Ἀπόστολο Παῦλο, ἄκμαζε, ἠγέρθη δέ μετὰ ἀπό λίγο καί ὁ μέγας ἐπί Νέρωνος διωγμός. Τέλος, ἀπό τήν Β' πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολή τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἡ ὁποία γράφτηκε στήν Ρώμη λίγο πρῖν τόν θάνατό του, προσεπιβεβαιώνεται, κατά τὰ προαναπτυχθέντα, ὅτι ποτέ δέν μετέβη ὁ Ἀπόστολος Πέτρος στήν Ρώμη.

Καί ἀποδεικνύονται ἔτσι ὅλως ἀβάσιμοι καί ἀναληθεῖς οἱ περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμοί τῶν θεολόγων τῆς παπικῆς κοινότητος, ὅπως καί οἱ σχετικές πληροφορίες τοῦ Εὐσεβίου, τοῦ Εἰρηναίου (Λουγδούνου), τοῦ Διονυσίου Κορίνθου καί τοῦ πρεσβυτέρου Γαῖου, τίς ὁποῖες αὐτοί ἐπικαλοῦνται· διότι καί οἱ πληροφορίες αὐτέ προδήλως στηρίχθηκαν σέ ἀπόκρυφα βιβλία καί ἀναληθεῖς πηγές.

Γιά τίς πληροφορίες δέ αὐτές ἀπό τῆς ἰδίας «...Μελέτης» τοῦ ἁγίου Νεκταρίου (σελ. 32-40) μεταφέρουμε τά ἑξῆς :

«Εἶδαμε ὅτι καί μέχρι τό τέλος τοῦ 66 μ.Χ. ὁ Παῦλος ἦταν στήν Ρώμη ἐλεύθερος καί ζωντανός. Ἐπειδή δέ πουθενά δέν ἀναφέρεται ὁ Πέτρος, ἄρα ὁ Πέτρος δέν ἦταν στήν Ρώμη...

Ἀλλ' ὁ Πέτρος καί μετὰ ἀπό αὐτά δέν μετέβη στήν Ρώμη, τοῦλάχιστον μέχρι τό 81^ο ἔτος, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τὰ ἱστορούμενα ἀπό τόν Εὐσέβιο, ὁ ὁποῖος ἀναιρεῖ τόν ἑαυτό του.

Ὁ Εὐσέβιος στό βιβλίο III κεφ. α', β', καί στό βιβλίο IV α' καί ἄλλοῦ

λέει για τόν Πέτρο ότι μετέβη στην Ρώμη και ότι χειροτόνησε ἐκεῖ τόν Λίνον ὡς πρῶτο ἐπίσκοπο Ρώμης, καί στό βιβλίο II κε', ότι θανατώθηκε ἐπί Νέρωνος στην Ρώμη... Ἀλλά ὁ ἴδιος στό III βιβλ., κεφ. ιγ', λέει: «Κατά τό δεύτερον ἔτος τῆς βασιλείας Τίτου, Λίνος ἐπίσκοπος τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας δύο καί δέκα ἐνιαυτοῖς τήν λειτουργίαν κατασχών, Ἀνεγκλήτω ταύτην παραδέδωκεν».

Ἄς δοῦμε ἤδη σέ ποιό ἔτος ἀντιστοιχεῖ τό δεύτερο ἔτος τῆς βασιλείας Τίτου, κατά τό ὁποῖο παρέλαβε τό θρόνο ὁ Ἀνέγκλητος.

Ὁ Κλαύδιος βασίλευσε ἀπό τό 40 μέχρι τό 54. Ὁ Νέρων ἀπό τό 54 μέχρι τό 68. Ὁ Οὐεσπεσιανός ἀπό τό 69 μέχρι τό 79. Ὁ Τίτος ἀπό τό 79 μέχρι τό 81 καί πλέον 1/3 τοῦ ἔτους. Ὡστε ἀπό τό 81^ο ἔτος, ἂν ἀφαιρέσουμε τά 12 ἔτη τῆς ἐπισκοπῆς Λίνου, μένουν 81-12=69· ὥστε κατά τό 69-70 μ.Χ. χειροτονήθηκε ὁ Λίνος κατά τήν ἀκριβῆ χρονολογία καί τήν μαρτυρία τοῦ Εὐσεβίου.

Ἦδη ρωτᾶμε· πῶς χειροτονήθηκε ἀπό τόν Πέτρο, ὁ ὁποῖος μαρτύρησε κατά τό 66, κατά τούς Παπικούς; Πῶς δέ στό τρίτο βιβλίο, κεφ. Δ', λέει τά ἀντιφατικά αὐτά «Λίνος δέ οὐ μέμνηται συνόντος ἐπί Ρώμης αὐτῶ (τῶ Παύλῳ) πρῶτος μετά Πέτρον τῆς Ρωμαίων Ἐκκλησίας τήν ἐπισκοπήν ἤδη πρότερον κληρωθεῖς δεδήλωται»; Πῶς συμβιβάζεται «τό πρότερον κληρωθεῖς μετά Πέτρον», μέ τήν εἶδηση, τήν ὁποία μᾶς δίνει μέ τά ἑννέα μόνο κεφάλαια τοῦ αὐτοῦ βιβλίου του; Πῶς αὐτός, ὁ ὁποῖος κληρώθηκε πρῶτον ἀπό τόν Πέτρο, χειροτονεῖται ἐπίσκοπος Ρώμης κατά τό 69 ἔτος;

Ὡστε ὀρθῶς ὑποστηρίξαμε, ὅτι τό «μετά Πέτρον» ἦταν «μετά Παῦλον». Ἡ πληροφορία αὐτή τῆς χειροτονίας τοῦ Λίνου κατά τό 69-70 μ.Χ. βεβαιώνει τήν δεύτερη στην Ρώμη ἐπιδημία τοῦ Ἀπ. Παύλου, ἴσως μετά τήν μετάβασή του στην Ἰσπανία· προσέτι τόν μαρτυρεῖ ἀκόμη ζωντανό· τά δέ περὶ μαρτυρίου του μετά τοῦ Ἀπ. Πέτρου κατά τό 66^ο ἐπί Νέρωνος, ἐλέγχονται ὡς ἀνακριβῆ. Ὅτι ὁ Παῦλος ἦταν καί ὄχι ὁ Πέτρος, μαρτυρεῖται καί ἀπό τίς διαταγές τῶν Ἀποστόλων, Βιβλίο Ξ' κεφ. ΜΕ', στίς ὁποῖες μόνο περὶ τοῦ Ἀπ. Παύλου γίνεται λόγος, περὶ δέ τοῦ Ἀπ. Πέτρου κανένας.

Ὁ Ἀνέγκλητος, κατά τόν Εὐσέβιο, ἐπισκόπευσε 12 ἔτη¹. «Δωδεκάτω δέ ἔτει τῆς αὐτῆς ἡγεμονίας (Δομιτιανοῦ) τῆς Ρωμαίων Ἐκκλησίας· Ἀνέγκλητον ἔτεσιν ἐπισκοπεύσαντα δέκα δύο διαδέχεται Κλήμης».

Κατά τήν ἀκριβῆ χρονολογία ὁ Τίτος πέθανε, ὅπως εἶδαμε, τό 81 μ.Χ. καί παρέλαβε τήν ἡγεμονία Δομιτιανός... ὥστε ἂν προσθέσουμε 12 στά 81 ἔχουμε 93, τό ἔτος κατά τό ὁποῖο χειροτονήθηκε ὁ Κλήμης τρίτος διάδοχος

1. ΕΥΣΕΒΙΟΣ, Βιβλίο III, ιε'.

τοῦ Ρωμαϊκοῦ ἐπισκοπικοῦ θρόνου, καί ὅμως στούς Παπικούς φέρεται, ὅτι καί αὐτός ἀπό τόν Πέτρο χαιρετονήθηκε!!!

Στόν Εὐσέβιο φέρεται τό ἐξῆς ἀπόσπασμα τοῦ Εἰρηναίου: «Θεμελιώσαντες οὖν καί οἰκοδομήσαντες οἱ μακάριοι ἀπόστολοι τήν Ἐκκλησίαν, Λίνω τήν τῆς ἐπισκοπῆς λειτουργίαν ἐνεχείρισαν»¹. Ἐπίσης, στό κεφ. Η' τοῦ ἰδίου Βιβλίου φέρεται ἄλλο ἀπόσπασμα τοῦ Εἰρηναίου, τό ἐξῆς: «Ὁ μὲν δὴ Ματθαῖος ἐν τοῖς Ἑβραίοις τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ αὐτῶν καί γραφῇ ἐξήνεγκεν Εὐαγγέλιον, τοῦ Πέτρου καί τοῦ Παύλου ἐν Ρώμῃ εὐαγγελιζομένων καί θεμελιούντων τήν Ἐκκλησίαν. Μετά δέ τήν τούτων ἔξοδον Μάρκος, ὁ μαθητής καί ἐρμηνευτής Πέτρου, καί αὐτός τά ὑπό τοῦ Πέτρου κηρυσσόμενα ἐγγράφως ἡμῖν παρέδωκε».

Σύμφωνα μέ τά δύο αὐτά ἀποσπάσματα ἀπό τήν ἱστορία τοῦ Εἰρηναίου, μαθαίνουμε ἑπτὰ πράγματα: i. «Ὅτι ὁ Πέτρος καί ὁ Παῦλος συνθεμελίωσαν καί οἰκοδόμησαν τήν Ἐκκλησία τῆς Ρώμης»· ii. ὅτι ἀμφότεροι ἐνεχείρισαν τήν λειτουργίαν τῆς ἐπισκοπῆς Ρώμης στόν Λίνο· iii. ὅτι ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος στήν Ἑβραϊκή διάλεκτο συνέγραψε τό Εὐαγγέλιό του· iv. ὅτι ἔγραφε, καθ' ὅσο χρόνο ὁ Πέτρος καί ὁ Παῦλος εὐαγγελίζονταν καί οἰκοδομοῦσαν τήν Ἐκκλησία τῆς Ρώμης· v. ὅτι ὁ Πέτρος καί ὁ Παῦλος εἶχαν σύγχρονον τήν ἔξοδο· vi. ὅτι ὁ Μάρκος ἔγινε ἐρμηνευτής τοῦ Πέτρου στήν Ρώμη καί vii. ὅτι ὁ Μάρκος συνέγραψε μετά τήν ἔξοδο τῶν Ἀποστόλων τό κατ' αὐτόν I. Εὐαγγέλιον.

Ἄς δοῦμε, ἐάν αὐτά ἔχουν ἔτσι.

Πρῶτον, ὁ Εἰρηναῖος λέει, ὅτι ὁ Πέτρος καί Παῦλος συνθεμελίωσαν τήν Ἐκκλησία τῆς Ρώμης· ὁ Εἰρηναῖος ἤκμασε κατά τόν δεύτερο αἰῶνα (140-202 μ.Χ.). Τήν πληροφορία του αὐτή τήν ἔλαβε στήν Ρώμη, ἐπειδή πίστεψε σάν ἀληθινή ἱστορία τόν μῦθο γιά τόν Σίμωνα τόν Μάγο, διότι γράφει, ὅτι ὄντως στήν Ρώμη, πρὸς τιμὴν τοῦ Σίμωνος Μάγου, ἀνεγέρθηκε ἀνδριάντας γιά τήν μαγική του τέχνη... Ἡ παραδοχή τοῦ μύθου ὡς ἱστορικῆς ἀλήθειας, ἐξηγεῖ τήν παραδοχή τῆς μεταβάσεως τοῦ Πέτρου στήν Ρώμη ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος, διότι στόν μῦθο αὐτόν ἱστορεῖται ὅλη ἡ ἐνέργεια τοῦ Πέτρου καί Παύλου κατά τοῦ Σίμωνος μάγου καί ἡ μετάβαση τοῦ Πέτρου στήν Ρώμη.

Πρὶν τόν Εἰρηναῖο, ὁ Ἰουστῖνος ὁ φιλόσοφος καί μάρτυς, πού ἤκμασε κατά τό ἡμισυ τοῦ δευτέρου αἰῶνα, πίστεψε τόν μῦθο, ἀφοῦ πείσθηκε στίς διαβεβαιώσεις τῶν χριστιανῶν στήν Ρώμη. Να, οἱ λόγοι τοῦ Ἰουστίνου. «Σίμωνα μὲν τινα Σαμαρέα τόν ἀπό κώμης λεγομένης Τιττῶν, ὃς ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος διὰ τῆς τῶν ἐνεργούντων δαιμόνων τέχνης δυνάμεις

1. ΕΥΣΕΒΙΟΣ, Βιβλίο V στ'.

ποιήσας μαγικάς ἐν τῇ πόλει ἡμῶν Βασιλίδι Ρώμη Θεός ὠνομάσθη καί ἀνδριάντι παρ' ἡμῶν ὡς Θεός τετίμηται· ὃς ἀνδριάς ἀνεγήγερται ἐν τῷ ποταμῷ Τίβερι μεταξύ δύο γεφυρῶν ἔχων ἐπιγραφὴν Ρωμαϊκὴν ταύτην «*Simoni deo sancto*».

Σύμφωνα μέ τά Ψευδοκλημένεια, ὁ Σίμων ὁ Μάγος προεῖπε ὅτι ἐπρόκειτο νά τιμηθῇ στήν Ρώμη ὡς Θεός, καί γιά χάρη του ἐπρόκειτο νά στηθῇ ἀνδριάντας σ' αὐτήν. Τά Ψευδοκλημένεια, παρόλο πού φάνηκαν κατά τήν ἐποχή αὐτή, ὁ μῦθος ὅμως τοῦ Σίμωνος Μάγου καί τῶν διωγμῶν του ἀπό τόν Πέτρο εἶναι πολύ προγενέστερος, φάνηκε ἀπό τίς ἀρχές τοῦ δεύτερου αἰώνα.

Οἱ Πράξεις τῶν Αποστόλων Πέτρου καί Παύλου καί τό ἀπολεσθέν κήρυγμα τοῦ Πέτρου εἶναι ἔργα, τά ὁποῖα ἔχουν τήν ἀρχήν σ' αὐτόν τόν πρῶτο αἰώνα, ἔγιναν δέ ἀπό τούς ἐξ Ἰουδαίων Χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι δέν ἀποσπᾶσθησαν ἀπό τήν νομική λατρεία, οἱ ὁποῖοι πολεμοῦσαν τόν Παῦλο γιά τίς ἐναντίον τῆς νομικῆς λατρείας διδασκαλίες του, οἱ ὁποῖοι ἐξαιτίας τῆς προσήλωσής τους στήν Ἰουδαϊκή λατρεία ἀπέτελεσαν τίς αἰρέσεις τῶν Ἐβιωναίων καί Ἑσσαίων· ὥστε καμμία ἀμφιβολία δέν ὑπολείπεται γιά τήν πηγή, ἀπό τήν ὁποία ἀντλησαν ἀμφότεροι, ὁ Ἰουστίνος καί ὁ Εἰρηναῖος· ἄρα ἡ πληροφορία τοῦ Εἰρηναίου γιά τήν θεμελίωση καί οἰκοδόμηση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης ἀπό τόν Πέτρο καί τόν Παῦλο στερεῖται ἱστορικοῦ κύρους.

Ἄς ἐξετάσουμε τήν ἱστορική ἀλήθεια καί τῆς δεύτερης εἵδησης.

Στήν δεύτερη εἵδηση λέγεται, ὅτι ἀμφότεροι οἱ ἀπόστολοι Πέτρος καί Παῦλος ἐνεχείρισαν τήν λειτουργία τῆς ἐπισκοπῆς Ρώμης στόν Λίνο (ἐνῶ στό Βιβλ. ΙΙΙ δ', λέει ἀπό τόν Πέτρο μόνο κατεστάθη ὁ Λίνος ἐπίσκοπος).

Ἡ εἵδηση αὐτή μπορεῖ νά διακριθῇ σέ δύο μέρη· σέ πόρισμα ἐσφαλμένο, πού ἐξάχθηκε ἀπό ἐσφαλμένη παράδοση, καί σέ ἱστορική ἀλήθεια. Τό πόρισμα ἐξάχθηκε ἀπό τήν ψευδή παράδοση τοῦ μύθου· ἡ δέ ἐγχείριση τῆς ἐπισκοπῆς στόν Λίνο ἀπό τόν Παῦλο εἶναι ἱστορική ἀλήθεια.

Ἡ τρίτη εἵδηση, ὅτι ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος συνέγραψε στήν Ἑβραϊκή διάλεκτο, κατά τόσο μᾶς εἶναι χρήσιμη, ὅσο συνδέεται μέ τήν τέταρτη εἵδηση. Σ' αὐτή λέει, ὅτι ἔγραψε ὁ Ματθαῖος, καθ' ὅσο χρόνο ὁ Πέτρος καί ὁ Παῦλος εὐαγγελίζονταν καί οἰκοδομοῦσαν τήν Ἐκκλησία τῆς Ρώμης.

Εἶδαμε ἤδη, ὅτι ὁ Εἰρηναῖος καλῇ τῇ πίστει δέχεται τόν μῦθο τοῦ Σίμωνος Μάγου ὡς ἱστορική ἀλήθεια· ἐντεῦθεν δέ καί ἡ ὁμόχρονη συνεργασία τοῦ Πέτρου μέ τόν Παῦλο στήν Ρώμη, τό ὁποῖο ἤδη ἀποδείξαμε ὅτι εἶναι ἐστερημένο κύρους ἱστορικοῦ. Ἀλλά, καί τό σύγχρονο τῆς συγγραφῆς τοῦ κατά Ματθαῖον Εὐαγγελίου ἀπό ποῦ εἶναι φανερό; Πῶς εἶναι σύγχρονα

δύο πράγματα, από τα οποία τό ένα δέν εἶχε χρόνο;

Τήν μαρτυρία τοῦ Εἰρηναίου ἐλέγχει ὡς ἀνακριβῆ αὐτό τό κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιο, τό ὁποῖο μαρτυρεῖ, ὅτι γράφτηκε κατά τήν ἀρχή τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου, ὅπως δηλώνεται ἀπό τό 24 κεφ., στίχ. 15, δηλ. τό 67 μ.Χ., γί' αὐτό μετά τό μαρτύριο τῶν Ἀποστόλων (Πέτρου καί Παύλου). Αὐτό μαρτυρεῖ, ὅτι ἡ εἶδηση τοῦ Εἰρηναίου εἶναι ἀνακριβής, διότι ὁ κριτικός ἔλεγχος ἀποδεικνύει αὐτήν τοιαύτην, καί ὅτι δέν μποροῦμε νά στηριχθοῦμε ἐπί τῆς μαρτυρίας αὐτῆς τοῦ Εἰρηναίου, ὁ ὁποῖος καλῆ τῆ πίστει τήν παρέλαβε.

Ἡ δέ πέμπτη εἶδηση, ὅτι ὁ Πέτρος καί ὁ Παῦλος σύγχρονη εἶχαν τήν ἔξοδο (στήν Ρώμη), ἀπό πουθενά ἄλλοῦ δέν μαρτυρεῖται παρά ἀπό ἀπόκρυφες πηγές, πού στεροῦνται κύρους· διότι καί ἡ μαρτυρία τοῦ Διονυσίου Κορίνθου, πού ἤκμασε κατά τό 170 σ.ἔ., ὁ ὁποῖος γράφοντας πρὸς τόν ἐπίσκοπο Ρώμης, «ὅτι τήν ὑπό Πέτρου καί Παύλου φυτεῖαν γεννηθεῖσαν Ρωμαίων τε καί Κορινθίων συνεκεράσατε· καί γάρ ἄμφω καί εἰς τήν ἡμετέραν Κόρινθον φυτεύσαντες ἡμᾶς ὁμοίως ἐδίδαξαν, ὁμοίως δέ καί εἰς τήν Ἰταλίαν ὁμόσε διδάξαντες ἐμαρτύρησαν κατά τόν αὐτόν καιρόν» στερεῖται κύρους· διότι ἀντλήθηκε ἀπό τίς ἴδιες πηγές. Ἐάν αὐτή ἡ εἶδηση ἔχη κάποια ἀλήθεια, αὐτή βρίσκεται στήν πληροφορία, ὅτι ὁ Πέτρος ὅπως καί ὁ Παῦλος, κήρυξαν στήν Κόρινθο, τό ὁποῖο μαρτυρεῖται καί ἀπό τήν πρὸς Κορινθίους Α' ἐπιστολή τοῦ Παύλου, ὁ ὁποῖος ἐλέγχει τοὺς Κορινθίους γιά τίς ἔριδες μεταξύ τους, ὅτι καθένας ἔλεγε «ἐγὼ μὲν εἶμι Παύλου, ἐγὼ δέ Ἀπολλῶ, ἐγὼ δέ Κηφᾶ»¹. Γιά τό κήρυγμα, ὅμως, τοῦ Πέτρου στήν Ρώμη τίποτα δέν προσθέτει· ἀλλ' ἐάν οἱ θεολόγοι τῆς Ρώμης φρονοῦν τά ἀντίθετα, τότε ἄς ἀποδώσουν τά πρωτεῖα καί τά πρεσβεῖα στήν Ἐκκλησία τῆς Κορίνθου· διότι θά εἶναι ἄπορο ἢ μὲν πρεσβυτέρα νά στερηῖται, ἢ δέ νεωτέρα νά κατακαυχᾶται.

Ἐπίσης καί ἡ μαρτυρία τοῦ πρεσβυτέρου Γαῖου, πού ἤκμασε κατά τό σ.ἔ. 200², καί ἔγραψε πρὸς τόν Πρόκλον γιά τά τρόπαια, δηλ. τοὺς τάφους τῶν ἀποστόλων στήν Ρώμη, ἡ ὁποῖα ἔρχεται μετά τήν μαρτυρία τοῦ Εἰρηναίου καί τοῦ Ἰουστίνου, χωρίς νά ἱστορῆ γιά τά τρόπαια, καί μετά τήν συγγραφή τῶν Ψευδοκλημεντείων, πού συντάχθηκαν πρὸς ὑποστήριξη τῶν φιλοδόξων ἀρχῶν τῶν παπῶν, δέν μπορεῖ νά ἔχη κῦρος· διότι αὐτοί, πού ἔγραψαν τά Ψευδοκλημέντεια, θά μποροῦσαν νά ἰδρῦσουν καί τρόπαια τῶν Ἀποστόλων· ἄλλωστε ὑπῆρχαν τά τρόπαια τοῦ Παύλου (οἱ ἀλυσίδες), τά ὁποῖα μποροῦσαν νά ἀποδοθοῦν καί στοὺς δύο Ἀποστόλους·

1. Α' Κορ. 1, 12.

2. ΕΥΣΕΒΙΟΣ, β' 25.

ὥστε τίποτα δέν προσθέτει ἡ μαρτυρία τοῦ Γαΐου μέ τήν ἐπίδειξη τῶν τροπαίων τῶν Αποστόλων.

Λέγοντας ὁ Γάϊος γιά τά τρόπαια αὐτῶν πού ἴδρυσαν τήν Ἐκκλησία τῆς Ρώμης, ἀπό ποῦ γίνεται φανερό ὅτι ἐννοεῖ τό Πέτρο; Αὐτό εἶναι, πού ἀποκαλεῖται στή λογική *petitio principii*. Ανάγκη νά ἦταν ἤδη ἀποδεδειγμένο, ὅτι ἀπό τούς θεμελιωτές τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης ὑπῆρξε καί ὁ Πέτρος, γιά νά παραδεχθοῦμε, ὅτι ὁ Γάϊος μνημονεύει τήν ὑπαρξη τροπαίου στήν Ρώμη, δηλ. τάφου τοῦ Πέτρου.

Ποιούς, λοιπόν, ἐννοεῖ θεμελιωτές τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης; Τόν Παῦλο καί τούς μαθητές του. Διότι ἀπόστολοι δέν καλοῦνταν μόνο οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί οἱ συνεργάτες καί οἱ μαθητές τους. Ἔτσι ὁ Λουκάς καλεῖ τόν Βαρνάβα ἀπόστολο· ὁ Παῦλος καλεῖ πολλάκις ἀποστόλους τόν Τίτο, τόν Τιμόθεο, τόν Σίλαν· ὁ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς καλεῖ ἀπόστολο Κλήμεντα τόν Ρώμης, σύγχρονο τοῦ Γαΐου.

Ἀλλά, τό σπουδαῖο ἐπιχείρημα κατά τῆς γνώμης τῶν ἀντιφρονούντων εἶναι τά λεγόμενα ἀπό τόν Γάϊο γιά τά τρόπαια τῶν ἀποστόλων στήν Ρώμη, τά ὁποῖα εἶναι ἀδύνατον νά εἶναι ἀληθῆ, διότι ἀντικρου ἀντιμάχονται πρὸς τά πράγματα.

Ὁ Γάϊος μνημονεύει «τρόπαια ἀποστόλων», τά ὁποῖα μπορεῖ ὁ καθένας νά δῆ στό Βατικανό ἢ στήν Ὠστία ὁδό, δηλ. σέ τόπους περιφανεῖς. Ἀλλά ἦταν αὐτό δυνατόν, καθ' ὅσον χρόνο οἱ Χριστιανοί, γιά νά σωθοῦν, ἔπρεπε νά εἶναι κρυμμένοι;

Ἐάν ὑπῆρχαν τῷ ὄντι οἱ τάφοι, ὅπως μνημονεύει ὁ Γάϊος, θά κατασκευάσθηκαν τόν δεύτερο αἰῶνα, δηλ. ἐπὶ Τραϊνοῦ ἢ ἐπὶ Ἀδριανοῦ, διότι μόνο τότε οἱ Χριστιανοί ἀπήλαυσαν κάποιας ἐλευθερίας. Ἀλλά τότε γιατί ὁ Παῦλος ὁ Σαμοσατεύς, ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας, πού ἔγραψε περὶ τό 260, δέν ἀναφέρει τίποτε περὶ τοῦ πράγματος; Διατί ὁ Ἀμμώνιος ὁ Ἀλεξανδρεὺς, πού συνέγραψε τήν ἐρμηνεία τῶν Εὐαγγελίων περὶ τό 250, δέν μνημονεύει τίποτα; Διατί ὁ Μινούκιος (213) ὁ Φῆλιξ στόν περὶ θρησκείας διάλογό του δέν ἔγραψε τίποτα;

Ὁμοίως, ὁ Λουκιανός, ὁ πρεσβύτερος στήν Ἀντιόχεια, καί Διονύσιος, ὁ ἐπίσκοπος Ἀντιοχείας, οἱ ὁποῖοι ἔγραψαν περὶ τό 240, δέν μνημονεύουν τίποτα;

Ἡ μαρτυρία τοῦ Ὠριγένους γιά τόν θάνατο τοῦ Παύλου στήν Ρώμη ἐπὶ Νέρωνος ἀναιρεῖται ἀπό τόν Κλήμεντα Ρώμης, πού ἱστορεῖ, ὅτι ὁ Παῦλος «ἐπὶ τό τέρμα τῆς Δύσεως ἐλθὼν καί μαρτυρήσας ἐπὶ τῶν ἡγουμένων ἀπηλλάγη», τό ὁποῖο καί ὡς ἀόριστο ἐάν νοηθεῖ καί μὴ ἀκριβῶς δηλώνοντας ὡς

τόπο μαρτυρίου τήν Ἰσπανία, δέν ἐννοεῖ ὅμως καί τήν Ρώμη γιά τήν ἀοριστία.

Οὐτε ἡ μαρτυρία τοῦ Εὐσεβίου, πού ἱστορεῖ, σύμφωνα μέ ὅσα ἀναπτύχθηκαν προηγουμένως, τόν θάνατο τῶν δύο Ἀποστόλων στήν Ρώμη, ἔχει κάποιο κῶρος, διότι καί αὐτός, ὅπως προλέχθηκε, σέ πολλά ἀντιφάσκει καί τίς εἰδήσεις ἀντλησε ἀπό θολωμένες πηγές. Ἀπόδειξη, ὅτι ἀναφέρει ὡς ἱστορική ἀλήθεια τόν μῦθο τοῦ Σίμωνος Μάγου, ἐνῶ ἀναφέρει καί τήν εἶδηση γιά τόν θάνατο τῶν δύο Ἀποστόλων, καί ἀβασανίστως δέχεται κάθε παράδοση ἢ εἶδηση ὡς ἱστορική ἀλήθεια...

Ἡ ἕκτη εἶδηση, ὅτι ὁ Μᾶρκος ἔγινε ὁ ἐρμηνευτής τοῦ Πέτρου στήν Ρώμη, ἀναιρεῖται ἀπό αὐτές τίς ἅγιες Γραφές. Ὁ Μᾶρκος ἦταν δυνατόν νά ὑπῆρξε ἐρμηνευτής τοῦ Πέτρου, ἀλλ' ὄχι στήν Ρώμη· πολύ πιθανόν στήν Αἴγυπτο, διότι στήν Αἴγυπτο μιλοῦνταν ἡ Κοπτική, ἡ Ἑλληνική καί ἡ Λατινική γλῶσσα.

Στήν Ρώμη δέν ἦταν δυνατόν, α) διότι ὁ Πέτρος δέν μετέβη στήν Ρώμη, καί β) διότι, ὅπως εἶδαμε, ὁ Μᾶρκος μέχρι μέν τό 62 πρὸς 63 ἦταν στήν Αἴγυπτο μέ τόν Πέτρο, ἀπό δέ τόν χρόνο αὐτό ἀναφέρεται στίς ἐπιστολές τοῦ Παύλου, ὅπως εἶδαμε, ὡς συνεργός του, στίς ὁποῖες καμμία μνεῖα δέν γίνεται τοῦ ὀνόματος τοῦ Πέτρου· ὥστε καί αὐτή ἡ εἶδηση τοῦ Εἰρηναίου στερεῖται τοῦ κύρους, τοῦ ἀπό τίς μαρτυρίες τῶν Γραφῶν, καί, ἐπειδή ἀθετεῖται ἀπ' αὐτές, πίπτει. Ἡ εἶδηση αὐτή ἔνα φαίνεται ὅτι ἐνέχει τό ἀληθινό· ὅτι ὁ Μᾶρκος ἔγινε ἐρμηνευτής τοῦ Πέτρου. Ἐπειδή δέ δέν ἔγινε στήν Ρώμη, εἶναι πιθανόν ὅτι ἔγινε στήν Αἴγυπτο, καί τότε ὑποστηρίζεται ἡ γνώμη μας γιά τόν τόπο τῆς συγγραφῆς τῆς Α' Καθολικῆς ἐπιστολῆς.

Ἡ δέ ἕβδομη εἶδηση, ὅτι μετὰ τήν ἔξοδο τῶν Ἀποστόλων ὁ Μᾶρκος μετέδωσε τό κατ' αὐτόν Εὐαγγέλιο γραπτῶς, καθόλου δέν ὑποστηρίζει τήν εἶδηση καί ὅτι ἔγραψε στήν Ρώμη καί ὅτι μάλιστα «ἐκύρωσε τήν γραφήν ὁ Ἀπ. Πέτρος», ὅπως ἱστορεῖ ὁ Εὐσέβιος στό βιβλίον II κεφ. ιε', ἀλλά καί αὐτά στεροῦνται κύρους, διότι ἡ κριτική ἐρευνα ἐξελέγχει αὐτά ὡς ἀνακριβῆ καί πρὸς τήν ἀλήθειαν ἀντιμαχόμενα· Ἰδού δέ ἡ ἀπόδειξη:

Τό κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιο μεταφράσθηκε στήν Ἑλληνική, ἀπό δέ τῆς σύγκρισης τῶν τριῶν Εὐαγγελίων, δηλ. τῆς μετάφρασης τοῦ κατὰ Ματθαῖον, τοῦ κατὰ Λουκᾶν καί τοῦ κατὰ Μᾶρκον, ἀποδεικνύεται, ὅτι καί ὁ Λουκᾶς καί ὁ Μᾶρκος γράφοντας εἶχαν αὐτήν τήν μετάφραση ὑπ' ὄψιν· διότι 42 περικοπές τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Μάρκου καί τοῦ Λουκᾶ εἶναι καθ' ὅλα ὅμοιες πρὸς αὐτές τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ματθαίου· ἐπομένως ὁ Μᾶρκος ἔγραψε πολύ πιό ὕστερα.

Πολύ πιθανόν, καί ἴσως βέβαιον εἶναι, ὅτι ἔγραψε στήν Ἀλεξάνδρεια,

όπου ως έρμηνευτής του Πέτρου έ χρημάτισε και παρέδωσε αυτά, πού κήρυττε, έγγραφως σ' αυτούς πού πίστεψαν· ώστε ή μαρτυρία του Ειρηναίου, τόσα τρωτά έχοντας, δέν μπορεί νά χρησιμεύσει ως θεμέλιο για νά οικοδομηθή τό πρωτείο του Πάπα. Τό ίδιο κύρος έχουν όλες οί μαρτυρίες, πού προμνημονεύθηκαν.

Όστε ο Απόστολος Πέτρος πουθενά δέν αποδεικνύεται ότι μετέβη στην Ρώμη, ή ότι κήρυξε στην Ρώμη, ή ότι πέθανε στην Ρώμη. Μάλιστα όλα τά αντίθετα μαρτυρούνται από την Ίερά Γραφή και την Εκκλησιαστική Ιστορία.

Από την λεπτομερή και αναλυτική αυτή κριτική των πληροφοριών του Ειρηναίου (Λουγδούνου), του Διονυσίου Κορίνθου, του πρεσβυτέρου Γαΐου, του Ωριγένους και έν συνεχεία του Ευσεβίου για την μετάβαση και του Αποστόλου Πέτρου στην Ρώμη και της ίδρύσεως απ' αυτόν, σέ συνεργασία μέ τον Απόστολο Παύλο, της Εκκλησίας της Ρώμης, αποδεικνύεται, φρονούμε, πλήρως ότι όντως οί πληροφορίες αυτές στηρίχθηκαν σέ αναληθείς παραδόσεις και πηγές, προδήλως άλλωστε αντικείμενες προς τίς σαφείς αντίθετες μαρτυρίες της Γραφής και της Ιστορίας.

Τίς αναληθείς αυτές πηγές και παραδόσεις πολύ έγκαίρως, προφανώς, όπως συνάγεται από τά «Ψευδοκλημένεια» (μέ τά οποία και στή συνέχεια θά ασχοληθούμε), επινόησε και κατά τά τέλη του Β' αιώνα έθεσε σέ κυκλοφορία ο Παπισμός, από τότε διανοηθείς νά υποκαταστήσει τό κοσμικό «imperium» και τό «Pontifex maximus» των Ρωμαίων αυτοκρατόρων μέ τά πνευματικά αντίστοιχα ως δήθεν χριστιανικά.

Και ήταν όλως φυσικό, υπό τό κράτος των έν γένει πνευματικών συνθηκών της εποχής εκείνης, των δυσχερειών της πνευματικής επικοινωνίας μεταξύ των μεγάλων και απομακρυσμένων πόλεων και της έλλείψεως μέσων έλέγχου της γνησιότητας των συγγραμμάτων, πού κυκλοφορούσαν τότε σέ περγαμηνές, νά μήν είναι δυνατός ο προσήκων άμεσος έλεγχος των σχετικών παραδόσεων και πηγών.

Αλλά και άν, παρ' όλ' αυτά, γινόταν δεκτό ότι μετά τον Απόστολο Παύλο ή και πριν απ' αυτόν ακόμη μετέβη και ο Απόστολος Πέτρος στην Ρώμη (παρόλο πού ή δεύτερη έκδοχή αποκλείεται, σύμφωνα μέ τά προεκτεθέντα) και ότι μαζί μέ τον Απόστολο Παύλο, ή και πριν απ' αυτόν, ίδρυσε την Εκκλησία της Ρώμης, και πάλι ο Παπισμός κανένα επιχείρημα δεν θά μπορούσε νά πορισθή για την δικαιολόγηση και θεμελίωση του «πρωτείου» του επί της όλης Εκκλησίας, διότι, όπως προαπεδείξαμε, κανένα τέτοιο «πρωτείο» δέν είχε ο Απόστολος Πέτρος. Και ή ένδεχομένη όθεν απ' αυτόν ίδρυση της Εκκλησίας της Ρώμης, αλλά και ο τυχόν θάνατός του

στήν Ρώμη, δέν ἦταν δυνατόν νά μεταδώσουν στόν ἐπίσκοπο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης κάποια ιδιαίτερη ἐξουσία ἢ δικαιοδοσία ἐπί τῆς ὅλης Ἐκκλησίας. Πολύ ὀρθῶς δέ καί ὡς πρός τοῦτο ὁ ἀοίδιμος Ἀρχιεπίσκοπος Βουλγαρίας Λέων τονίζει τά ἑξῆς:

«Εἰ ἡ Ρώμη, ὅτι ἐδέξατο τόν κορυφαῖον ἐπίσκοπον, πρώτη, ἡ Ἀντιόχεια μᾶλλον ἔχει τό πρωτεῖον· καί γάρ πρό τῆς Ρώμης ὁ Ἄπ. Πέτρος ἐπεσκόπησεν ἐν Ἀντιοχείᾳ. Ἔτι, εἰ διά τόν κορυφαῖον τῶν Ἀποστόλων ἡ Ρώμη... τόν μαρτυρικό... τελειώσαντα δρόμον, πολλῶ δικαιοτέρον τά Ἱεροσόλυμα τῆς Ρώμης πρωτεύειν.

Ἔτι εἰ ἀπό τῆς προσώπων ποιότητος τό πρωτεῖον τοῖς θρόνοις περίεστι, πῶς οὐ λαμπρῶς κατά πάντων τά Ἱεροσόλυμα τό κράτος ἔξει; Αὐτός γάρ ὁ καί Πέτρον καί ἡμῶν ἀπάντων κοινός πλάστης καί δεσπότης, ὁ πρῶτος καί Μέγας Ἀρχιερεύς, ἡ πηγὴ πάσης ζωῆς καί Ἀρχιερατικῆς τάξεως, ἐν αὐτοῖς... καί τὴν διατριβὴν ἔσχε καί Ἐαυτὸν ὑπὲρ τῆς τοῦ Κόσμου σωτηρίας ἐκὼν ἱεράτευσε. Ἔτι, εἰ διά τόν κορυφαῖον ἡ Ρώμη ζητεῖ τό πρωτεῖον, δι' Ἀνδρέαν τόν πρωτόκλητον καί γενέσει πρότερον ἀδελφόν, τό Βυζάντιον πρῶτον...»¹.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, ἡ πρόσφατη παρουσίαση ἀπό ἐσᾶς τῶν δῆθεν Ἁγίων Λειψάνων τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ἀγνώστων ἐπὶ δύο χιλιετίες, παρουσιάζει ἐκτύπως τὴν τραγικότητα τοῦ θρησκευτικοῦ σας συστήματος!

15. Τό δακτυλίδι τοῦ ἀλιέως

Τό ὅτι δέν ἔχετε καμμία διάθεση, Ἐκλαμπρότατε, νά ἀποβάλετε τό παπικό «πρωτεῖο ἐξουσίας», φαίνεται καί ἀπό τό γεγονός ὅτι στήν «ἐνθρόνισή» σας, σᾶς δόθηκε τό «δακτυλίδι τοῦ ἀλιέως, τοῦ ψαρᾶ», τό ὁποῖο φορᾶτε, ὡς δῆθεν διάδοχος τοῦ δῆθεν «πρίγκηπος» τοῦ κολεγίου τῶν Ἀποστόλων, Ἀποστόλου Πέτρου. Τό δακτυλίδι τοῦ «πάπα» εἶναι ἓνα ἀπό τά κυριότερα σύμβολα τῆς παπικῆς ἰσχύος. Ὀνομάζεται «δακτυλίδι τοῦ ψαρᾶ», εἶναι ὅμως ἓνα χρυσό δακτυλίδι βάρους... 35 γραμμαρίων. Ἀπεικονίζει τόν Ἅγιο Πέτρο νά σηκώνει τά δίχτυά του ἀπό τά νερά, ἐνῶ γύρω του εἶναι γραμμένο τό ὄνομα τοῦ «πάπα». Ὁ κάθε «πάπας» θεωρεῖται διάδοχος τοῦ Ἁγίου Πέτρου, πού ἦταν ψαρᾶς. Ἔτσι, προκύπτει ἡ ὀνομασία τοῦ δακτυλιδιοῦ².

1. Ἡμέτερο βιβλίο, *Αἱ αἰρέσεις τοῦ Παπισμοῦ*, Ἀθῆναι 2009, καί Ἡμέτερο Ἀνακοινωθέν τῆς 19-3-2013, <http://romfea.gr/arthra-apopseis/16085-2013-03-19-12-10-27>

2. Τό “δακτυλίδι τοῦ ψαρᾶ”... γιά τόν ἐκάστοτε Πάπα, <http://gr.euronews.com/2013/>

16. Οί παπικῆς προελεύσεως θρονικές έορτές

Δείγμα τῆς ἀδιαλλαξίας σας στό παπικό πρωτεῖο εἶναι καί οἱ θρονικές έορτές. Κατ'ἀρχήν θά πρέπει νά σημειώσουμε ὅτι τά τελευταῖα χρόνια συχνά ἀκοῦμε γιά «θρονικές έορτές», δηλαδή έορταστικές ἐκδηλώσεις τοπικῶν ἐκκλησιῶν, κάθε φορά πού έορτάζεται ἡ μνήμη Ἀγίων, οἱ ὅποιοι ἴδρυσαν τίς ἐκκλησίες αὐτές. Ἀλλά, ἡ μορφή τῶν έορτῶν εἶναι καινοφανῆς καί ἄγνωστη στήν ἱστορία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Τήν λανσάρατε πρῶτος ἐσεῖς, ὁ Παπισμός, γιά νά «διαλαλεῖτε» κατ' ἔτος, πανταχόθεν, τήν δῆθεν «πέτρειο διαδοχή» σας. Μέ κάτι τέτοια τερτίπια προσπαθεῖτε στόν Παπισμό νά ὑπενθυμίσετε τό ἐπάρατο «πρωτεῖο» καί τό βλάσφημο «ἀλάθητό» σας, τοῦ ἡγεμονίσκου τοῦ «Κράτους τοῦ Θεοῦ», ὁ ὅποιος προβάλλεστε, ἐκτός ἀπό βασιλιάς καί ὡς «ἐπίσκοπος Ρώμης»! Ἀλλά, ὅπως εἶχε πεῖ ὁ Ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς, ἡ νεοπαπιστική νοοτροπία εἰσῆλθε δυστυχῶς καί στήν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολή. Ἐδῶ καί λίγα χρόνια ἄρχισαν νά έορτάζονται καί σέ πολλές Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, ἀνάλογες «θρονικές έορτές», τίς ὁποῖες φροντίζουν κάποιοι νά τίς ἀναγάγουν σέ «μεγάλα γεγονότα». Ὅμως, στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δέν ὑπάρχουν «θρόνοι», τούς ὁποίους ἴδρυσαν κάποιοι ἅγιοι, γιά νά τούς γιορτάζουμε, ἀλλά διακονικές θέσεις, γιά τή διακονία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, βαμμένες μέ αἷμα καί ποτισμένες μέ ἰδρώτα καί δάκρυα. Καί ὡς ἐκ τούτου δέν μπορούμε νά έορτάζουμε γιά τό «θρόνο» κανενός ἐπισκόπου! Οἱ Ἅγιοι Ἐπίσκοποι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας οὐδέποτε έορτασαν τό γεγονός τῆς ἐκλογῆς τους στόν ἐπισκοπικό τους «θρόνο», ἀλλά θεωροῦσαν τή διακονία τους φορτίο ἀσήκωτο, προσωπική κένωση. Ὅσοι ἔχουν ἀντίθετη ἄποψη, ἄς διαβάσουν τό 4^ο κεφάλαιο τῆς Α' Κορινθίους Ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, γιά νά δοῦν τόν πραγματικό «θρόνο» τῶν Ἀποστόλων καί τῶν διαχρονικῶν διαδόχων τους¹.

17. Ἡ ἀφαίρεση τοῦ τίτλου τοῦ Πατριάρχου τῆς Δύσεως

Τό τελευταῖο γεγονός, Ἐκλαμπρότατε, τό ὁποῖο καταδεικνύει ὅτι δέν πρόκειται νά ἀποποιηθῆτε τό «πρωτεῖο ἐξουσίας», εἶναι ὅτι ἀρνηθήκατε

03/13/third-finger-right-hand-that-s-where-they-place-the-papal-band/, <http://www.amen.gr/article12839>

1. Αἱ καινοφανεῖς «θρονικάί έορταί» εἶναι παπικόν κατασκεῦασμα, Ὁρθόδοξος Τύπος 26-7-2013.

τόν τίτλο τοῦ πατριάρχου τῆς Δύσεως.

Σύμφωνα μέ πληροφορίες, «τό Ἐτήσιο Ποντιφικό Ἡμερολόγιο “Anuario Pontificio” περιέχει πληροφορίες καί στοιχεῖα ἀπό ὅλες τίς δραστηριότητες τῶν Παπικῶν. Εἶναι τά Δίπτυχα, ἓνα στατιστικό δελτίο γιά τήν ἐνημέρωση τῆς ἱεραρχικῆς δομῆς τοῦ Βατικανοῦ. Στό ἐπίσημο αὐτό Ἡμερολόγιο ἀναφέρονται, ὅπως εἶναι φυσικό, καί ὁ «πάπας» μέ τούς τίτλους, πού ἔχει. Φέτος, μέ τήν παραίτηση τοῦ πρώην ἐκλαμπροτάτου κ. Βενέδικτου, ἄργησε νά ἐκδοθῆ. Στήν ἐκδοση τοῦ Νέου Ποντιφικοῦ Ἡμερολογίου τοῦ 2013 τονίζεται ὅτι ὁ ἴδιος ἔχετε ἐπιλέξει ἀπό τήν ἡμέρα τῆς ἐκλογῆς σας νά ἀποκαλησθε μέ τόν τίτλο «Ἐπίσκοπος Ρώμης». Συγχρόνως, ἀποκαλεῖται ὁ ἐπίτιμος ἐκλαμπρότατος κ. Βενέδικτος ὡς «ὑπέρτατος Ἐπίτιμος Ποντίφικας». Στό προηγούμενο Ἡμερολόγιο τοῦ 2012 ὁ κ. Βενέδικτος δέν ἀποκαλεῖται μόνο «Ἐπίσκοπος Ρώμης», ἀλλά συμπεριλαμβάνει ὅλους τούς τίτλους, πού τοῦ εἶχαν ἀποδοθῆ καί γιά τούς ὁποίους ὑπῆρξε ἀνέκαθεν ἀπό τούς Ὁρθόδοξους δριμεῖα κριτική, ὡς: «Βικάριος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, Διάδοχος καί πρίγκιπας τῶν Ἀποστόλων, Ἀνώτατος Προκαθήμενος τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, Προκαθήμενος τῆς Ἰταλίας, Ἀρχιεπίσκοπος καί Μητροπολίτης τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐπαρχίας, Ἀρχηγός τῆς Πόλης τοῦ Βατικανοῦ καί Δοῦλος τῶν Δούλων τοῦ Θεοῦ», μέ ἀφαίρεση τοῦ τίτλου «Πατριάρχης τῆς Δύσεως». Φέτος, ὅμως, στό ἴδιο σημεῖο βρίσκεται μόνο μία ἀπλή ἀναφορά: «Φραγκῖσκος – Ἐπίσκοπος Ρώμης». Οἱ ἄλλοι τίτλοι δέν ἐξαφανίστηκαν, ὑπάρχουν μέ ἓνα σύντομο βιογραφικό σημείωμα (συγκεκριμένα στήν σελίδα 24), ἡ ὁποία στό Ἡμερολόγιο τοῦ 2012 ἦταν κενή. Τό ὄνομα τοῦ κ. Βενέδικτου εἶναι γραμμένο στά λατινικά «Benedictus» καί ὄχι στά ἰταλικά, ἐνῶ τό δικό σας εἶναι στά ἰταλικά “Francesco” καί ὄχι στά λατινικά. Ἐπιπλέον, τό ἀρχικό «PP», πού σημαίνει «πάπας» ἐμφανίζεται στό ὄνομα τοῦ κ. Βενέδικτου, ἐνῶ σ’ Ἐσᾶς δέν ὑπάρχει. Ἀπέναντι ἀπό τήν φωτογραφία σας ὑπάρχει ἡ ὑπογραφή σας μέ τό ὄνομά σας στά ἀγγλικά, ἐνῶ στόν κ. Βενέδικτο ὑπάρχει στά λατινικά «Benedictus PP XVI». Ἐκλαμπρότατε, δέν ἔχετε παραιτηθῆ ἀπό ὅποιονδήποτε τίτλο σᾶς ἔχει ἀποδοθῆ στόν παπικό χῶρο, πού οὐδέποτε ἔχουν γίνει ἀποδεκτοί ἀπό τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἀλλά θελήσατε νά τούς βάλετε σέ ἐμφανές σημεῖο στήν ἐπόμενη σελίδα. Δέν θελήσατε νά ἐπαναφέρετε τόν τίτλο «πατριάρχης τῆς Δύσεως», ἀκολουθώντας τόν ἐπίτιμο ἐκλαμπρότατο κ. Βενέδικτο. Βεβαίως, ἐξ ἀπόψεως ὀρθόδοξου, ὁ τίτλος αὐτός, πού σᾶς ἀποδίδεται, θά ἰσχύσει μόνο ὅταν ἐσεῖς θά συγκαταλεχθῆτε μεταξύ τῶν Ὁρθόδοξων Πατριαρχῶν. Μόνο ὅταν θά γίνετε ὀρθόδοξος, θά μπορούμε νά μιλάμε γιά τούς τίτλους, «Ἐπίσκοπος Ρώμης» καί «πατριάρχης τῆς Δύσεως», καί

ὄχι βέβαια γιά ὄλους πού ἀναφέρονται στό Ποντιφικό Ἡμερολόγιο, γιατί αὐτοί οὐδέποτε ἦταν ἀποδεκτοί στήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ τίτλος τοῦ «πατριάρχη τῆς Δύσεως», σύμφωνα μέ τήν προηγούμενη ἀπάντηση τῆς Γραμματείας τοῦ Βατικανοῦ γιά τήν προώθηση τῆς Χριστιανικῆς Ἐνότητας, εἶναι πλέον σέ ἀχρησία. Ἡ ἀφαίρεση καί πάλι τοῦ τίτλου «πατριάρχης τῆς Δύσεως» ἀπό σᾶς ἔχει ὡς στόχο νά ἐπιβεβαιώση γιά δεύτερη φορά τόν ἰσχυρισμό τοῦ Βατικανοῦ γιά Παγκόσμια δικαιοδοσία τοῦ «πάπα» Ρώμης, πού ἀντικατοπτρίζεται στους ἄλλους τίτλους. Δυστυχῶς, κάνετε τά ἀδύνατα δυνατά, προκειμένου νά διαψεύσετε ὄλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι σᾶς «θέλουν ἀνανεωτή»! Ὅχι μόνο δέν προτίθεσθε νά ἀλλάξετε τό παραμικρό στόν παπικό θεσμό, ἀλλά συνεχίζετε ἀκάθεκτος τή σκληρή γραμμή τῶν προκατόχων σας. Δυστυχῶς, ἐπαληθεύμαστε συνεχῶς καί πανηγυρικά ἀπό κάθε ἐνέργειά σας. Ὡς γνήσιος ἰησουΐτης, εἶστε ὀρκισμένος νά ὑπερασπίζεστε τόν παπικό θεσμό καί, συνεπῆς στόν ὄρκο σας, αὐτό θέλετε, νά πραγματοποιήσετε τό «μεγάλο ὄραμα», νά γίνετε πνευματικός κοσμοκράτορας!

18. Ἡ νέα Ἐκκλησιολογία τοῦ Παπισμοῦ

Ἡ βάση τῆς νέας ἐκκλησιολογίας τοῦ Παπισμοῦ βρίσκεται στήν ἐγκύκλιο *Ut Unum Sint* (1995) τοῦ πάπα Ἰωάννου Παύλου II, ὁ ὁποῖος ἐπαναδηλώνει τήν οὐσιαστική διδασκαλία, πού πρωτοδιατυπώθηκε στό Διάταγμα *Unitatis Redintegratio*. «Ἡ ἀναγνώριση τῆς ἀδελφότητάς μας δέν εἶναι ἐπακόλουθο μιᾶς μεγαλόκαρδης φιλανθρωπίας ἢ ἐνός ἀόριστου οἰκογενειακοῦ πνεύματος. Ἐχει τίς ρίζες της στήν ἀναγνώριση τοῦ ἐνός Βαπτίσματος καί στό ἐπακόλουθο καθῆκον πρὸς δοξολογίαν τοῦ Θεοῦ ἐν τοῖς ἔργοις Αὐτοῦ. Ἡ Διεύθυνση γιά τήν Ἐφαρμογή τῶν Ἀρχῶν καί τῶν Τύπων περί Οἰκουμενισμοῦ ἐκφράζει τήν ἐλπίδα ὅτι τό βάπτισμα θά ἀναγνωρισθεῖ ἀμοιβαῖα καί ἐπίσημα. Αὐτό εἶναι κάτι περισσότερο ἀπό μία οἰκουμενική πράξη τιμῆς ἔνεκεν. Συνιστᾶ μία βασική ἐκκλησιολογική δήλωση»².

Σύμφωνα μέ τό Διάταγμα περί Οἰκουμενισμοῦ καί σχετικά μέ τό βάπτισμα, «οἱ ἄνθρωποι, πού πιστεύουν στόν Χριστό καί ἔχουν πράγματι βαπτισθῆ» θεωροῦνται ὅτι βρίσκονται σέ κοινωνία μέ τήν «Καθολική

1. Ἰστότοπος «dogma.gr» 10-7-2013. «Ὁ Πάπας δέν ἀποδέχεται τόν τίτλον τοῦ Πατριάρχου τῆς Δύσεως» καί «Ὁ πάπας Φραγκίσκος ἠρνήθη κι αὐτός τόν τίτλον τοῦ Πατριάρχου τῆς Δύσεως»! Ὁρθόδοξος Τύπος 2-8-2013 καί 20-9-2013.

2. Pope John Paul II, *Ut Unum Sint* 1995.05.25, http://www.vatican.va/holy_father/john_paul_ii/encyclicals/ocuments/f_jp-ii_enc_25051995_ut-unum-sint_en.html.

Ἐκκλησία» (τόν Παπισμό) ἀκόμη καί ἂν «αὐτή ἡ κοινωνία εἶναι ἀτελής» (3a). Ἐάν, λοιπόν, ἐκεῖνοι, πού βαπτίσθηκαν Χριστιανοί, πραγματικά ἀδελφοί ἐν Χριστῷ, εἶναι σέ κοινωνία μέ τήν «Ἐκκλησία» (Παπισμό), ἀκόμη καί ἂν εἶναι, κατά κάποιο τρόπο, μόνο σέ «μερική» κοινωνία, ἔπεται ὅτι ὄχι μόνο μερικά, ἀλλά «πολλά στοιχεῖα καί χαρίσματα», πού οἰκοδομοῦν καί δίνουν ζωή στήν «Ἐκκλησία» (Παπισμό) ὑπάρχουν ἐκτός τῶν ὁρατῶν ὁρίων. Ἐκεῖνα τά «στοιχεῖα» περιλαμβάνουν «τόν γραπτό λόγο τοῦ Θεοῦ», «τή ζωή τῆς χάριτος», «τά ἐσωτερικά δῶρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», καί ἀρκετά ἄλλα (3b).

Σύμφωνα μέ τήν λατινική διδασκαλία, πρὶν τήν Β' Βατικανή «Σύνοδο», ἐσεῖς οἱ Παπικοί πιστεύατε ὅτι τό βάπτισμα ὠφελεῖ γιά τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μόνο ἐντός τῆς ἐνότητας τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Χάρις βρίσκεται σέ ἀναστολή, λόγω τῆς κατάστασης τοῦ σχίσματος ἢ τῆς αἵρεσης, καί εἶναι ἐνεργός μόνο μέ τήν εἴσοδο στήν Ἐκκλησία. Οἱ σχισματικές καί αἰρετικές ὀμάδες δέν κατέχουν τίποτε περισσότερο ἀπό τό σχίσμα καί τήν αἵρεσή τους. Τά μυστήρια ἀνήκουν στήν Ἐκκλησία. Μετά τήν Β' Βατικανή ἡ παραπάνω διδασκαλία ἄλλαξε καί ἀπό τότε μέχρι καί σήμερα οἱ παπικοί θεωρεῖτε ὅτι τό μυστήριο τοῦ βαπτίσματος παράγει ὅλους τούς καρπούς του καί εἶναι πηγὴ Χάριτος, ἀκόμα καί ὅταν τελεῖται ἀπό ἐπισήμως χωρισμένους σχισματικούς ἢ αἰρετικούς. Τήν «ζωή τῆς Χάριτος» καί «προσβάσεως στήν κοινότητα τῆς σωτηρίας» ἀπολαμβάνουν καί ὅσοι βρίσκονται σέ σχίσμα καί αἵρεση. Τά σχισματικά σώματα καθ' αὐτά θεωροῦνται ὡς «μέσα σωτηρίας».

Ἐσεῖς, οἱ Παπικοί, πιστεύετε ὅτι το Ἅγιον Πνεῦμα ἐνεργεῖ καί ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας, ἐρχόμενοι σέ πλήρη ἀντίθεση μέ τήν Πατερική Ὁμοφωνία, σύμφωνα μέ τήν ὁποία δέν ὑπάρχει μυστηριακὴ Χάρις (καθαρτικὴ, φωτιστικὴ καί ἁγιαστικὴ ἐνέργεια) ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Β' Βατικανή ἐπεξέτεινε τήν Ἐκκλησία, ὥστε νά συμπεριλαμβάνει καί τούς ἴδιους τούς σχισματικούς καί αἰρετικούς. Κατ' αὐτόν τόν τρόπο δέν μπορεῖ νά λέγεται ὅτι τό Ἅγιον Πνεῦμα ἐνεργεῖ μόνο μέσα στό πλαίσιο τῆς Ἐκκλησίας. Τό σχισματικό καί τό αἰρετικό βάπτισμα θεωρεῖται τώρα ὡς καρποφόρο, διότι εἶναι τό ἓνα βάπτισμα τοῦ ἐνός Σώματος, πού εἶναι ἔργο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Αὐτό, ὅμως, σημαίνει, ὅτι τά κριτήρια, πού χρησιμοποιοῦνται γιά τήν ἀναγνώριση τῆς Ἐκκλησίας, τά ἔχετε ἀλλάξει. Ἡ Ἐκκλησία, ὡς μυστηριακὴ ἐνότητα, δέν βρίσκεται πλέον γιά σᾶς στήν ταυτότητα, πού στηρίζεται πάνω στήν ἐνότητα τῆς πίστεως, τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς, τῆς ἱερωσύνης καί τῶν μυστηρίων. Ἡ Ἐκκλησία πλέον ἀναγνωρίζεται ἀπό τά

στοιχεῖα, τὰ ἐπιμέρους τοῦ συνόλου, ἐγκαθιδρύοντας μία κοινωνία ἀτελῶς, ἡμιαυτόνομα καί ἀόριστα.

Ἔτσι, ἀπό πλευρᾶς σας οἱ Παπικοί ἔχετε τρεῖς νέες ριζοσπαστικές ἀναγνώσεις: α) τοῦ αἰρετικοῦ βαπτίσματος ὡς τοῦ ἑνός βαπτίσματος (καί καρποφόρου), β) τῶν αἰρετικῶν συνάξεων ὡς «ἐκκλησιῶν», καί γ) τῆς καρποφόρας ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐντός αὐτῶν. Αὐτές οἱ τρεῖς ἀναγνώσεις προετοίμασαν τό ἔδαφος γιά τήν τέταρτη καί τελική ἀναγνώριση, τῆς Una Sancta ὡς ὑφισταμένης ἀπό τόν Παπισμό μέχρι καί τίς σχισματικές καί αἰρετικές συνάξεις.

Ὅμως, ἡ δημιουργία ἀπό σᾶς μιᾶς ἄλλης, νέας «ἐκκλησίας», συνεπάγεται καί τήν δημιουργία ἑνός ἄλλου, νέου Χριστοῦ. Κάθε ἀλλαγὴ ἢ μετασχηματισμός τῆς πίστεως ἢ τῆς παραδόσεως τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι ἄλλος Ἰησοῦς, ἄλλη Ἐκκλησία. Ὁ Ἀπ. Παῦλος λέει : «Εἰ μὲν γάρ ὁ ἐρχόμενος ἄλλον Ἰησοῦν κηρύσσει, ὃν οὐκ ἐκηρύξαμεν, ἢ Πνεῦμα ἕτερον λαμβάνετε, ὃ οὐκ ἐλάβετε, ἢ εὐαγγέλιον ἕτερον, ὃ οὐκ ἐδέξασθε...»¹. Ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ ἀδελφόθεος ὑπογραμμίζει: «Ὅστις γάρ ὄλον τόν νόμον τηρήσῃ, πταισῆ δέ ἐν ἐνί, γέγονεν πάντων ἔνοχος»². Τέλος, ὁ ἅγιος Ταράσιος πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐπισημαίνει: «Τό κακόν ἤδη κακόν ἐστι, καί μάλιστα ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων. Τό γάρ ἐπί δόγμασιν εἴτε μικροῖς εἴτε μεγάλοις ἀμαρτάνειν ταυτόν ἐστιν. Ἐξ ἀμφοτέρων γάρ ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ ἀθετεῖται»³.

Ὁ Francis A. Sullivan ὑποστηρίζει ὅτι «μπορεῖ κάποιος νά σκεφθεῖ τήν παγκόσμια Ἐκκλησία ὡς μία κοινωνία (*communio*), σέ ποικίλα ἐπίπεδα πληρότητας, “σωμάτων” πού εἶναι περισσότερο ἢ λιγότερο πλήρεις ἐκκλησίες... εἶναι μία πραγματική κοινωνία, πού πραγματοποιεῖται σέ ποικίλους βαθμούς πυκνότητας ἢ πληρότητας, “σωμάτων” πού στό σύνολό τους ἔχουν πραγματικά ἐκκλησιαστικό χαρακτήρα, παρότι κάποια πληρέστερα ἀπό ἄλλα»⁴. Δηλ. ἐδῶ ἔχουμε τόν Χριστό κατά βαθμούς.

Σύμφωνα, ὅμως, μέ τήν Ὁρθόδοξη διδασκαλία, μία ἐκκλησία, πού πραγματώνεται σέ βαθμούς πληρότητας, δέν εἶναι ἡ Ἐκκλησία, γιατί ὁ Χριστός εἶναι τὰ πάντα καί ἐν πᾶσιν. Στόν Παπισμό ἡ Ἀληθινή Πίστη δέν εἶναι τό κριτήριον γιά τήν ἀναγνώριση τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

1. Β' Κορ. 11, 4.

2. Ἰακ. 2, 10.

3. Mansi 12:1030: Κανόνες τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Κανών 1, σσ 1030-1034.

4. FRANCIS A. SULLIVAN, S. J., «The Significance of the Vatican II Declaration that the Church of Christ “subsists in” the Roman Catholic Church», in Vatican II: Assessments and Perspectives, p. 283.

Οί κεντρικοί, λοιπόν, στύλοι τῆς νέας λατινικῆς ἐκκλησιολογίας εἶναι οἱ ἑξῆς : α) Οἱ ὄροι «σχίσμα» καί «αἵρεση» δέν ἐφαρμόζονται πλέον, β) τό Ἅγιον Πνεῦμα χορηγεῖται καί ἀγιάζει τά σχισματικά καί αίρετικά σώματα, γ) σχισματικά/αίρετικά σώματα ἀναγνωρίζονται ὡς ἐκκλησίες καί ἐκκλησιαστικές κοινότητες, δ) ἡ Ἐκκλησία περιλαμβάνει ὅλους τους «βαπτισμένους», πού συμμετέχουν κατά βαθμούς, ε) ἡ διάκριση μεταξύ πλήρους καί ἀτελοῦς κοινωνίας, καί στ) δέν εἶναι ἀπαραίτητη πλέον ἡ ὁμολογία τῆς πίστεως, γιά νά ἀνήκη κανεῖς στήν Ἐκκλησία.

Ο Joseph Ratzinger, πρῶην ἐκλαμπρότατος κ. Βενέδικτος ΙΣΤ', μέσα στά ἀνωτέρω πλαίσια, ὑποστήριξε ὅτι «κάτι πού δικαίως κάποτε καταδικάστηκε ὡς αίρεση, δέν μπορεῖ ἀργότερα ἀπλῶς νά γίνει μία ἀλήθεια· μπορεῖ, ὅμως, σταδιακά νά ἀναπτύξει τή δική του θετική ἐκκλησιολογική φύση, τήν ὁποία τό ἄτομο ἀντιμετωπίζει ὡς τήν ἐκκλησία του καί στήν ὁποία ζεῖ ὡς ἕνας πιστός καί ὄχι ὡς αίρετικός»¹. Δηλ. ἔχουμε ἐδῶ τό πέρασμα ἀπό τήν αίρεση στήν ἐκκλησιαστικότητα.

Ἡ *Communio* Ἐκκλησιολογία τῆς Β' Βατικανῆς ἔρχεται σέ πλήρη ἀντίθεση μέ τήν Ὁρθόδοξη Εὐχαριστιακή Ἐκκλησιολογία.

Σύμφωνα μέ τήν Ὁρθόδοξη Εὐχαριστιακή Ἐκκλησιολογία, τά ὅρια τῆς ἐνότητας τῆς Ἐκκλησίας χαράσσονται σαφῶς μέ βάση τίς «γραμμές αἵματος», συμπεριλαμβάνοντας ὅλους ὅσοι μετέχουν στό Κοινό Ποτήριο τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Ἡ μυστηριακή βάση τῆς κοινωνίας δέν συνίσταται σέ ἕνα ἢ ἄλλο μυστήριο, ἀλλά σέ ὅλα τά μυστήρια μαζί, ἐνωμένα σέ μία κοινή ζωή καί σέ ἕνα κοινό Ποτήριο.

Σύμφωνα μέ τήν *Communio* Ἐκκλησιολογία τῆς Β' Βατικανῆς, τά ὅρια τῆς ἐνότητας τῆς Ἐκκλησίας χαράσσονται πρῶτα μέ βάση τό ὕδωρ τοῦ βαπτίσματος. Μεταξύ τῶν βαπτισμένων ὑπάρχει μία θεμελιώδης ἐνότητα ἢ *communio*, ἔτσι πού ἡ διάκριση δέν εἶναι μεταξύ πλήρους ἐνότητας ἢ καθόλου *communio*, ἀλλά μεταξύ πλήρους καί ἀτελοῦς *communio* (UR 3). Σύμφωνα μέ τόν καρδινάλιο Βάλτερ Κάσπερ, ἡ μυστηριακή βάση τῆς *communio* εἶναι ἡ *communio* στό ἕνα βάπτισμα, μέ συμμετοχή στήν Εὐχαριστία, «τό ἀποκορύφωμα» τῆς *communio*, πού ἐπιφυλάσσεται γι' αὐτούς, πού εἶναι σέ πλήρη κοινωνία».

Τί εἶναι, ὅμως, ἡ «*Communio*» Ἐκκλησιολογία; Εἶναι μία σύνθετη πραγματικότητα μέ τή μορφή μιᾶς κοινωνίας, ἡ ἐνότητα τῆς ὁποίας ἔχει ἐπέλθει ἀπό πολλούς καί ποικίλους παράγοντες. Αὐτό σημαίνει ὅτι εἶναι ἀνοιχτή ἢ πιθανότητα τά συστατικά στοιχεῖα τῆς Ἐκκλησίας νά εἶναι

1. JOSEPH RATZINGER, «The Open Circle: The Meaning of Christian Brotherhood», translated by W. A. Glen-Doeple (New York: Sheed and Ward, 1966), p. 125.

παρόντα ακόμη και σέ χριστιανικές κοινότητες ἐκτός τῆς «Καθολικῆς Ἐκκλησίας» (τοῦ Παπισμοῦ) καί νά μποροῦν νά προσδίδουν σ' αὐτές τίς κοινότητες τόν χαρακτήρα τῆς Ἐκκλησίας. Συνεπῶς, ἡ μία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μπορεῖ ἐπίσης νά εἶναι παρούσα ἐκτός τῆς «Καθολικῆς Ἐκκλησίας» (τοῦ Παπισμοῦ) καί εἶναι πράγματι παρούσα, καί, μάλιστα, ὁρατή, στό βαθμό, πού εἶναι παρόντες οἱ παράγοντες καί τά στοιχεῖα ἐκεῖνα, πού δημιουργοῦν ἐνότητα, καί συνακόλουθα τήν Ἐκκλησία¹.

Σύμφωνα μέ τήν παραπάνω λατινική ἀντίληψη, ἔχουμε μία Ἐκκλησία δύο, ὅμως, βαθμίδων. Ἡ πρώτη βαθμίδα εἶναι ἡ συγκεκριμένη ἔκφραση, δηλ. ὁ Παπισμός, στόν ὁποῖο δῆθεν ὑφίσταται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί στόν ὁποῖο ὑπάρχει ἡ πλήρης κοινωνία. Ἡ δεύτερη βαθμίδα εἶναι οἱ «ἐλλιπεῖς Ἐκκλησίες», ὅπως ἡ Ὁρθοδοξία, ὁ Μονοφυσιτισμός καί ὁ Προτεσταντισμός, οἱ ὁποῖες στεροῦνται τῆς κοινωνίας μέ τόν «πάπα» Ρώμης, ἀφοῦ δέν ἀναγνωρίζουν τό πρωτεῖο ἐξουσίας καί τό ἀλάθητο, καί γι' αὐτό βρίσκονται σέ ἀτελῆ κοινωνία. Τήν παραπάνω λατινική ἀντίληψη περί Ἐκκλησίας ἐκφράζοντας ὁ πρῶην ἐκλαμπρότατος κ. Βενέδικτος ΙΣΤ', ἀποκάλεσε τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὡς ἐλλειμματική.

Ποιά εἶναι, λοιπόν, ἡ νέα εἰκόνα τῆς Ἐκκλησίας τῆς νέας λατινικῆς ἐκκλησιολογίας; Ἄς φανταστοῦμε ἕνα σύστημα ὁμόκεντρων κύκλων, τό ὁποῖο ἀποτελεῖ τήν Ἐκκλησία ὅλων τῶν βαπτισμένων καί τῶν ἀβαπτιστων. Στό κέντρο τῶν κύκλων βρίσκεται ὁ Παπισμός, πού εἶναι ἡ συγκεκριμένη ἔκφραση τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Πιο κοντά στό κέντρο βρίσκεται ἡ Ὁρθοδοξία. Πιο μακρῶς ὁ Μονοφυσιτισμός. Πιο μακρῶς ὁ Ἀγγλικανισμός. Πιο μακρῶς ὁ Προτεσταντισμός καί πιο μακρῶς οἱ δίκαιοι, οἱ ὁποῖοι μπορεῖ νά ὑπάρχουν ὄχι μόνο μεταξύ τῶν βαπτισμένων, ἀλλά καί μεταξύ τῶν ἀβαπτιστων.

Ὁ καρδινάλιος Charles Morerod λέει ὅτι «οἱ "χωρισμένοι ἀδελφοί" δικαίως θεωροῦνται "ἀκαταμάχητα ἀδαεῖς" ("invincibly ignorant"), ἐπειδή δέν εἶχαν τή δυνατότητα νά γνωρίσουν τόν Ἰησοῦ Χριστό καί/ἢ τήν Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία ὡς τή Μία Ἐκκλησία, ἀναλόγως τῆς δικαιοσύνης τους καί τῆς συμμετοχῆς τους σέ ὀρισμένα μυστήρια, μέ κυριότερο τό βάπτισμα. Ἐκεῖνοι, πού δέν ἀνήκουν στή Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία, ἀνήκουν ὡστόσο στή Μία Ἐκκλησία ποικιλοτρόπως, σύμφωνα μ' ἕνα σύστημα ὁμόκεντρων κύκλων: οἱ Ἕλληνες καί οἱ Ρῶσοι πρῶτα...»².

1. FEINER, p. 68-69.

2. Fr. CHARLES MOREROD, OP, «A Roman Catholic Point of View about the Limits of the Church», Greek Orthodox Theological Review, Vol. 42, No 3-4, 1997.

Τί σημαίνει, λοιπόν, τώρα νά ἀνήκει κανείς στην Ἐκκλησία; Σύμφωνα μέ τόν καρδινάλιο Charles Journet, «ὅπου ὁ Θεός “ἀγγίζει” κάποιον, ὅπου τό Ἅγιον Πνεῦμα καθοδηγεῖ ἕνα πρόσωπο πρός μία μελλοντική μεταστροφή του, ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἤδη παρούσα... Τά μυστήρια, πού μεταδίδονται ἐκτός της Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας,... “ἔχουν μία φυσική τάση νά παρέχουν κάποιες ἐμφανίσεις τοῦ σώματος (corporeal appearances)”. Αὐτό σημαίνει πώς κάθε ἐνέργεια τοῦ Πνεύματος εἶναι μέρος τῆς διαδικασίας συγκρότησης τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, τό ὁποῖο ἔτσι εἶναι πάντοτε ὄρατό, παρότι ἐμεῖς δέν τό ἀναγνωρίζουμε πάντοτε... Τό σύνορο τῆς Ἐκκλησίας διαπερνᾷ τίς καρδιές μας: ὁ καθένας εἶναι μέλος τῆς Ἐκκλησίας, στόν βαθμό πού λαμβάνει θεία χάρη»¹.

Σύμφωνα, ὅμως, μέ τήν Ὁρθόδοξη διδασκαλία περί διακρίσεως τῶν Θεῶν Ἐνεργειῶν, ἡ φυσική ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ εἶναι τελείως ἀπλή. Ὅμως, αὐτή ἡ ἀπλή ἐνέργεια «μερίζεται ἀμερίστως ἐν μεριστοῖς». Αὐτό σημαίνει ὅτι μία εἶναι ἡ ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, ἀλλά μέ πολλά ἀποτελέσματα : τή δημιουργική ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, τήν προνοητική ἐνέργεια, τήν καθαρική, τή φωτιστική καί τή θεωτική ἐνέργεια. «Μεταξύ αὐτῶν τῶν μορφῶν τῆς μίας καί μόνης ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ δέν ὑπάρχει ταυτότης. Ἄν ὑπῆρχε ταυτότης, τότε ὅλα τά κτίσματα θά μετεῖχαν π.χ. στην θεωτική ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ», σύμφωνα μέ τόν π. Ἰωάννη Ρωμανίδη. Τό ὅτι ἡ παραπάνω διδασκαλία λείπει ἀπό τόν Παπισμό, δείχνει ὅτι τούς λείπει ἡ βιωματική ἐμπειρία.

Σχετικά μέ τήν διάκριση τῆς δράσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, οἱ More-rod καί Journet ὑποστηρίζουν ὅτι κάθε ἐνέργεια τοῦ Πνεύματος εἶναι μέρος τῆς διαδικασίας συγκρότησης τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας. Ὅμως, ὁ ἅγιος Διάδοχος Φωτικής γράφει ὅτι «πρό μέν τοῦ ἁγίου βαπτίσματος, ἔξωθεν ἡ χάρις πρός τά καλά προτρέπεται τήν ψυχήν, ὁ δέ Σατανᾶς ἐν τοῖς αὐτῆς ἐμφωλεῦει βάθει, ὅλας τάς τοῦ νοῦ ἀποφράττειν δεξιᾶς πειρώμενος διεξόδους. Ἀπό δέ αὐτῆς τῆς ὥρας ἐν ἧπερ ἀναγεννώμεθα, ἔξωθεν μέν ὁ δαίμων γίνεται, ἔσωθεν δέ ἡ χάρις»².

Τά κύρια χαρακτηριστικά τῆς Βατικάνειας ἐκκλησιολογίας εἶναι α) ἡ Communio ἐκκλησιολογία, β) ἡ βαπτισματική βάση, γ) ἡ ἀποψη ὅτι ἐκτός τῆς Εὐχαριστιακῆς Σύναξης ὑπάρχει Ἐκκλησία, δ) ἡ πλήρης καί ἡ ἀτελής κοινωνία, ε) τά μέρη τοῦ Συνόλου ἀποτελοῦν τήν παγκόσμια κοινωνία, στ) ἡ ἐνότητα, πού ἐκφράζεται σέ βαθμίδες, ζ) τά στοιχεῖα, πού

1. Ὁ.π.

2. SAINT DIADOKHOS OF PHOTIKI, «On Spiritual Knowledge and Discrimination: One Hundred Texts», 76, *Philokalia* 1 (Faber and Faber Press: London, 1979), page 279.

πραγματοποιούνται σέ χωρισμό, καί η) τό βάπτισμα, τό όποιο άποτελεϊ μύηση καί όχι έπιστροφή.

Στήν άκριβώς άντίπερα όχθη βρίσκονται τά κύρια χαρακτηριστικά τής Όρθοδόξου έκκλησιολογίας, πού είναι α) ή εύχαριστιακή έκκλησιολογία, β) ή εύχαριστιακή βάση, γ) ή πάγια διδασκαλία ότι εκτός της Εύχαριστιακής Σύναξης δέν ύπάρχει Έκκλησία, δ) ή πλήρης καί όχι ή άτελής κοινωνία, ε) ή καθολική κοινωνία ταυτίζεται μέ τήν εύχαριστιακή, τοπική κοινωνία, στ) ή ένότητα, πού εκφράζεται ως ταυτότητα, ζ) τά μή εκκλησιαστικά στοιχεϊα βρίσκονται σέ χωρισμό, καί η) τό βάπτισμα άποτελεϊ μετάνοια καί έπιστροφή¹.

19. Παπισμός καί Παγκόσμιο Συμβούλιο «Έκκλησιών» (Π.Σ.Ε.)

Θερόμό μήνυμα πρός τούς συνέδρους τής 10^{ης} Γενικής Συνελεύσεως του λεγομένου Παγκοσμίου Συμβουλίου «Έκκλησιών» στό Πουσάν τής Κορέας άποστείλατε, Έκλαμπρότατε, διά του εκπροσώπου σας, καρδινάλιου Κούρτ Κόχ, Προέδρου του Ποντιφικικού Συμβουλίου για τήν Προώθηση τής Ένότητας τών Χριστιανών. Στό μήνυμά σας, εκφράζετε τό έντονο ποιμαντικό ένδιαφέρον σας για τά άποτελέσματα του Συνεδριου καί επαναβεβαιώνετε τή δέσμευση του Παπισμου να συνεχίσει τήν μακρά συνεργασία του μέ τό Παγκόσμιο Συμβούλιο «Έκκλησιών»².

Ο Παπισμός, διεκδικώντας για τον εαυτό του, μέχρι καί σήμερα, τήν εκκλησιολογική αποκλειστικότητα, υπεύθυνος καί πρωτουργός τής διαιρέσεως, δέν διέπραξε τό σφάλμα να μετασχη ως μέλος στό λεγόμενο Παγκόσμιο Συμβούλιο τών «Έκκλησιών» καί να μεταλλαγή σέ μία από τις πολλές «εκκλησίες», αλλά συμμετέχει μέ τήν ιδιότητα του «παρατηρητη». Φραστικά πάντως καί υποκριτικά επαινεί τήν Οικουμενική Κίνηση, τήν όποια επευλογεί, ως προεργασία για τήν μετά τής Ρώμης του Πέτρου καί του «πάπα» ένότητα. Ιδιαίτερα επιχαίρει καί συγχαίρει για τήν συμμετοχή τής Όρθοδόξου Έκκλησίας, ή όποια αυτοκαταργήθηκε στην πράξη ως ή μοναδική ένσάρκωση καί συνέχεια τής Una Sancta, εκχωρήσασα τό

1. Πρεσβ. ΠΕΤΡΟΣ HEERS, *Τό Βάπτισμα καί ή Έκκλησία στό Διάταγμα περί Οικουμενισμού τής Δευτέρας Βατικανής Συνόδου*, διδακτορική διατριβή, Θεολογική Σχολή ΑΠΘ, Τμήμα Θεολογίας, Ιούνιος 2011.

2. Θερόμό μήνυμα του Πάπα Φραγκίσκου στό ΠΣΕ (Πουσάν, Κορέα), 30 Οκτωβριου 2013, <http://www.amen.gr/article15744>.

δικό της πεδίο, τήν δική της ταυτότητα, στήν σχισματική καί αίρετική Ρώμη¹.

Οί ρίζες τοῦ Οἰκουμενισμοῦ πρέπει νά ἀναζητηθοῦν στόν προτεσταντικό χῶρο, στά μέσα τοῦ 19ου αἰ., ὡς προσπάθεια νά ἐπανεύρη τήν ἐνότητα του ὁ διηρημένος σέ πάμπολλες ομάδες καί παραφυάδες προτεσταντικός κόσμος. Τότε κάποιες «χριστιανικές ὁμολογίες», βλέποντας τόν κόσμο νά φεύγη ἀπό κοντά τους λόγω τῆς ἀύξανομένης θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας καί τῶν ὀργανωμένων ἀντιθρησκευτικῶν κινήματων, ἀναγκάσθηκαν σέ μιά συσπείρωση καί συνεργασία. Αὐτή ἡ ἐνωτική δραστηριότητά τους ἔλαβε ὀργανωμένη πλέον μορφή, ὡς Οἰκουμενική Κίνηση, τόν 20^ο αἰ. καί κυρίως τό 1948, μέ τήν ἴδρυση στό Ἄμστερνταμ τῆς Ὀλλανδίας τοῦ λεγομένου Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν «Ἐκκλησιῶν», πού οὐσιαστικά εἶναι Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Αἱρέσεων, τοῦ Ἐωσφόρου καί τοῦ ψεύδους, παρά τῶν «Ἐκκλησιῶν» (Π.Σ.Ε.), πού ἐδρεύει στή Γενεύη².

Ἐνα ἀπό τά μέσα, πού χρησιμοποιεῖ ὁ Οἰκουμενισμός, γιά νά ἐπιτύχη τούς σκοπούς του, εἶναι ὁ συγκρητισμός, αὐτός ὁ θανάσιμος ἐχθρός της χριστιανικῆς πίστεως, τόν ὁποῖο προωθεῖ τό λεγόμενο «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» ἢ μᾶλλον τό «Παγκόσμιο Συνονθύλευμα τῶν Αἱρέσεων», ὅπως δικαιολογημένα ἔχει χαρακτηρησθεῖ. «Ὁ συγκρητισμός εἶναι ἡ σχετικοποίηση τῶν θρησκείων καί τῶν θρησκευτικῶν ιδεῶν. Εἶναι μιά πανοικουμενική θρησκευτική σύνθεση καί σύζευξη τῶν πιό ἀντιθετικῶν καί ἀνομοίων στοιχείων»³.

Στόν χῶρο τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» καί στούς θεολογικούς διαλόγους, εἰσάγονται καί συζητιοῦνται θέματα, τά ὁποῖα ἀναιροῦν τό ἴδιο τό Εὐαγγέλιο καί τήν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, τόν ἴδιο τόν Χριστιανισμό, ὅπως εἶναι τά θέματα τῆς ἱερωσύνης τῶν γυναικῶν, τοῦ γάμου τῶν ὁμοφυλοφίλων καί διάφορες ἀνιμιστικές εἰδωλολατρικές ἐκδηλώσεις πίστεως καί λατρείας⁴.

1. http://orthodox-voice.blogspot.gr/2013/03/blog-post_471.html

2. Ὁ Οἰκουμενισμός, ἐκδ. Ἰ. Μ. Παρακλήτου, Ὠρωπός Αττικῆς 2004, σσ. 5-6.

3. ΜΙΧΑΗΛ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ, «Ὁ Συγκρητισμός», Ὁρθόδοξος Τύπος (23-7-2004) 1-2.

4. Οἰκουμενισμός. Γένεση, Προσδοκίες, Διαψεύσεις, Πρακτικά Διορθοδόξου Ἐπιστημονικοῦ Συνεδρίου, Αἴθουσα Τελετῶν Α.Π.Θ., 20/24-9-2004, τ. Β', ἐκδ. Θεοδρομία, σσ. 1012-1014, 1020-1021.

20. Χειροτονία - Τερωσύνη Γυναικῶν

Τό 2013 φήμαι κυκλοφόρησαν ὅτι προτίθεσθε νά ἐκλέξετε τήν πρώτη γυναίκα Καρδινάλιο. Τό Βατικανό ἀπέρριψε τήν εἶδηση χαρακτηρίζοντάς την «ἀνοησία». Εἶναι ὅμως ἀπλαί φήμαι ἢ ὁ προοδευτικός «Πάπας» δοκιμάζει τά νερά; Ἡ ὑπόθεση μᾶς δίνει τήν εὐκαιρία νά καταθέσουμε τήν ὀρθόδοξο διδασκαλία γιά τό ζήτημα τῆς χειροτονίας γυναικῶν.

Ὁ Χριστός τίμησε ἰδιαίτερος τίς γυναῖκες, τό γυναικεῖο φύλο. Ὅχι μόνο στό πρόσωπο τῆς μητρός Του, τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τήν ὁποία ἐπέλεξε ἀπ' ὅλους τους ἀνθρώπους γιά νά γεννηθῆ ἀπ' αὐτήν. Ὅχι μόνο διότι ἀξίωσε τίς γυναῖκες πρῶτες νά μάθουν τήν Ἀνάσταση, γιατί πρῶτα σ' αὐτές ἐμφανίσθηκε, ἀλλά καί διότι μέ τίς πράξεις καί τά ἔργα Του ἔδειξε ὅτι οἱ γυναῖκες ἔχουν μεγάλο ἠθικό καί πνευματικό μεγαλεῖο. Μερικές φορές, ξεπερνοῦν καί τούς ἄνδρες. Πολλές φορές, μέσα στά συναξάρια τῆς ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει ἅγιες γυναῖκες, μάρτυρες, ὅσιες, ἀσκήτριες, οἱ ὁποῖες ξεπέρασαν σέ ἀφοσίωση στό Θεό τούς θεωρουμένους δυνατούς ἄνδρες. Οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀρκετές φορές, ἀναφερόμενοι σέ εὐθραυστες, λεπτές καί εὐαίσθητες γυναικεῖες μορφές, ἀποροῦν πῶς αὐτές οἱ γυναῖκες μέ αὐτή τή γυναικεῖα φύση καί τήν εὐαισθησία, πού θά νόμιζε κανεῖς πῶς στήν πρώτη δυσκολία θά κατέρρεαν, πῶς αὐτές οἱ γυναῖκες ἔδειξαν τέτοια ἀντοχή καί τέτοια ἀφοσίωση στά μαρτύρια, ἀλλά καί στή μοναχική ἄσκηση καί ἀποδείχθηκαν ἀνώτερες ἀπό τούς ἄνδρες.

Στήν εὐαγγελική περικοπή τῆς Κυριακῆς τῆς Σαμαρείτιδος¹, διαβάζουμε γιά τήν ἀπορία τῶν μαθητῶν, πού «ἐθαύμασαν ὅτι μετὰ γυναικός ἐλάλει». Απαγορευόταν ἀπό τόν Μωσαϊκό νόμο νά δίνουν οἱ ἄνδρες τιμή καί ἀξία στίς γυναῖκες, ἀκόμη καί νά τίς θεωροῦν ἰσάξιες νά συνομιλήσουν μαζί τους. Ὑπάρχει μάλιστα στήν ἰουδαϊκή παράδοση, στή συλλογή τῶν πατέρων τῶν Ἑβραίων, στό βιβλίον «Λόγοι Πατέρων», ἕνα λόγοιο, τό ὁποῖο λέει ὅτι εἶναι καλύτερα οἱ λόγοιο τοῦ νόμου νά καίγονται καί νά ἀφανίζονται, παρά νά τούς ἀκοῦν γυναῖκες. Καί ὑπάρχουν καί πολλά ἄλλα στοιχεῖα ὑποτιμήσεως τοῦ γυναικεῖου φύλου. Ὅχι μόνο στόν Ἰουδαϊσμό, ἀλλά καί στήν ἀρχαία ἑλληνική σκέψη. Ὁ Ὀρθόδοξος Χριστιανισμός, ὅμως, εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνο ἐξίσωσε ἄνδρες καί γυναῖκες – «οὐκ ἔνι ἄρσεν καί θῆλυ πάντες γάρ ἡμεῖς εἰς ἐστὲ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ»² - ἀλλά, ὅπως προηγουμένως εἶπαμε, πολλές φορές ἀνέβασε τίς γυναῖκες σέ πολύ ὑψηλά βάρθρα ἀγιότητος.

1. *Ἰω.* 4, 5-42.

2. *Γαλ.* 3, 28.

Κι ἄς σημειώσουμε στό σημεῖο αὐτό ὅτι ἡ ἰσότητα ἀνδρῶν καί γυναικῶν δέν κρίνεται στό τί ἐπαγγέλματα ἀσκει ὁ καθένας, ὅπως ἰσχυρίζεται τό ἀνόητο φεμινιστικό κίνημα, τό ὁποῖο δημιουργεῖ ἀναταραχή καί ἀναστατώνει τίς κοινωνίες. Διότι, ὅπως ἡ ἀνδρική φύση εἶναι φτιαγμένη ἀπό τόν Ἅγιο Τριαδικό Θεό νά μετέρχεται ὀρισμένα ἐπαγγέλματα καί ὀρισμένες ἐργασίες, λόγω τῆς φυσικῆς τῆς κατασκευῆς, ἔτσι καί ἡ λεπτή καί εὐαίσθητη γυναικεία φύση εἶναι κατάλληλη καί φτιαγμένη ἀπό τόν Θεό νά ἀκολουθῆ καί νά μετέρχεται ὀρισμένα ἐπαγγέλματα καί ἰδίως τό μεγάλο λειτούργημα τῆς μητρότητας. Δέν ὑπάρχει ἱερότερος θεσμός καί ἱερότερο λειτούργημα ἀπό τό λειτούργημα τῆς μητρότητας. Ἡ ἰσότητα, λοιπόν, δέν ἔγκειται στό τί ἐπαγγέλματα μετέρχεται κανεῖς σ' αὐτή ἐδῶ τῆ ζωῆ. Ἡ ἰσότητα ἔγκειται στό ἂν ἡ γυναίκα μπορεῖ πνευματικά νά ἐπιτύχει τά ἴδια πράγματα, πού ἐπιτυγχάνουν οἱ ἄνδρες. Ἄν ὑπάρχει ἰσότητα στήν ἀγιότητα καί τήν ἀρετή. Ἄν μποροῦν οἱ γυναῖκες νά κατακτήσουν τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἄν μποροῦν νά κατανοήσουν τό κήρυγμα καί νά ἀφοσιωθοῦν στόν Θεό. Τί εἶναι αὐτή ἐδῶ ἡ ζωῆ μέ τίς ποικίλες διαφοροποιήσεις καί τίς ἀνισότητες; Μήπως καί ἀνάμεσα στούς ἄνδρες δέν ὑπάρχουν τοῦ κόσμου οἱ ἀνισότητες; Δέν ὑπάρχουν ἀνισότητες μεταξύ τῶν δύο φύλων, παρὰ μόνο φυσικές καί λειτουργικές διαφοροποιήσεις. Μποροῦν καί οἱ γυναῖκες ἐξ ἴσου νά κατακτήσουν τήν ἀγιότητα. Καί ἐδῶ εἶναι ὁ μέγας στίβος τῆς ἀγιότητας. Ὅποια γυναίκα θέλει νά ξεπεράσει τούς ἄνδρες, ἀνοίγεται μπροστά τῆς ὁ δρόμος τῆς ἀγιότητας καί τῆς ἀρετῆς. Ἀντίθετα, ὅμως, σήμερα, φωνές διαβολικές, φωνές τοῦ κακοῦ ἐξωθοῦν τίς γυναῖκες σέ ἄλλου εἶδους ἐξίσωση πρὸς τούς ἄνδρες. Σέ ἐξίσωση μέ τή διαφθορά καί τήν ἁμαρτία πού ἔχουν εὐτελίσει τό γυναικεῖο φύλο.

Βεβαίως, ἡ Ὁρθόδοξη Καθολική Ἐκκλησία εἶναι σφόδρα κατηγορηματική καί κάθετα ἀντίθετη στήν χειροτονία-ἱερωσύνη τῶν γυναικῶν, καί αὐτό ἀποδεικνύεται ἀπό τήν πλούσια θεολογική ἐπιχειρηματολογία καί κατοχύρωση τῆς θέσεώς της, τήν ὁποία καί παραθέτουμε.

Ἡ εἴσοδος τῆς Θεοτόκου στά Ἅγια τῶν Ἀγίων εἶναι ὄντως ἕνα καινοφανές καί μὴ ἐπαναλαμβανόμενο γεγονός στήν ἱστορία. Καινοφανές μὲν, γιατί πρώτη φορά ἐπετράπη σέ γυναίκα νά εἰσέλθῃ στά Ἅγια τῶν Ἀγίων, μὴ ἐπαναλαμβανόμενο δε, διότι δέν ἐπετράπη ἔκτοτε νά εἰσέρχεται γυναίκα στό Ἅγιο Βῆμα, τό Ἱερό. Ἡ ἀπαγόρευση αὐτή μάλιστα ἔχει πάρεῖ ἀκαμπτο συνοδικό χαρακτήρα μέ ἱεροκανονική ἐπικύρωση.

Στήν ἀκολουθία τῶν Χαιρετισμῶν τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου στόν οἶκο, πού ἀρχίζει μέ τό γράμμα «Μ», ὁ ἱερός ὕμνογράφος ἀναφέρει : «Μὴ τολμήσῃ γυνὴ τις, εἰσελθεῖν ἐν Ἀγίῳ Βήματι, ὅπου μόνῃ εἰσῆλθε, ἡ Ἀγία ἐν

ταῖς γυναιξίν, εἰς τὰ τῶν Ἁγίων Ἄγια, οὗ μόνος ὁ Ἀρχιερεύς εἰσῆρχετο, τοῦ ἐνιαυτοῦ ἅπαξ». Ἐπίσης, στόν οἶκο μέ τό γράμμα «Ψ», λέει: «Χαῖρε, μόνη ἡ ἀξία ἐν τῷ Βήματι εἰσελθεῖν· χαῖρε, σοί γάρ μόνη ἔξεστιν ἐν τῷ Ἱερῷ οἰκεῖν»¹.

Ὁ 69^{ος} Ἱερός Κανόνας τῆς ΣΤ' Ἀγίας καί Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὀρίζει: «Μή ἔξεστω τινί τῶν ἀπάντων ἐν λαϊκοῖς τελοῦντι, ἔνδον του Ἱεροῦ εἰσιέναι θυσιαστηρίου». Τό ἅγιον Βῆμα εἶναι ἀφιερωμένο στούς ἱερωμένους. Γί αὐτό ὁ παρών Κανόνας ἐμποδίζει τήν εἴσοδο σ' αὐτό τῶν λαϊκῶν. Καί σημειώνει ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης: «Γί αὐτό ἄς παρακινηθοῦν οἱ ἱερεῖς καί πνευματικοί νά ἀποκόψουν τήν παράνομη συνήθεια, πού ἐπικρατεῖ σέ πολλούς τόπους, τό νά εἰσέρχονται λαϊκοί μέσα στό ἅγιο βῆμα, ἡ ὁποία (συνήθεια), μή διακρίνοντας ἱερεῖς ἀπό λαϊκοῦς, κάνει νά πίπτουν οἱ λαϊκοί στήν ποινή τοῦ βασιλέως Ἀχαζ, ὁ ὁποῖος, λαϊκός ὄντας, τόλμησε νά ἐπιχειρήσῃ τά ἔργα τῶν ἱερωμένων. Κατά κάποιον τρόπο κι αὐτοί, εἰσερχόμενοι στόν διορισμένο τόπο τῶν ἱερέων, οἰκειοποιοῦνται τά τῶν ἱερέων»².

Ἡ ἱερωσύνη, ὅμως, ὅπως εἶναι γνωστό, πηγάζει ἀπό τόν Ἰδιο τόν Ἰησοῦ Χριστό, δηλαδή τό ἀρχιερατικό Του ἀξίωμα, γί αὐτό καί ὁ Ἰδιος ἀποκαλεῖται ὁ Μέγας Ἀρχιερεύς. Ἡ ἱερωσύνη τοῦ Χριστοῦ προτυπώθηκε στήν Παλαιά Διαθήκη, τόσο ἀπό τήν ἱερατική φυλή τοῦ Λεβὶ, ὅσο καί ἀπό τόν Μελχισεδέκ, γιά τόν ὁποῖο κάνει λόγο ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στήν πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολή. Ὁ Ἀρχιερεύς Χριστός παρέδωσε τήν ἱερωσύνη, χειροτονώντας τούς ἁγίους Ἀποστόλους καί αὐτοί μέ τή σειρά τους «ἐπέθηκαν τὰς χεῖρας των ἐπί»³ ἄλλους ἄνδρες ἀξίους τῆς ἱερωσύνης καί ὄχι γυναῖκες, ὅπως ἐσφαλμένα συμβαίνει μέ τὰ ἀπεξηραμμένα φύλλα τῆς αἰρετικῆς παρασυναγωγῆς τοῦ Προτεσταντισμοῦ καί δὴ τῶν Ἀγγλικανῶν, τῶν Λουθηρανῶν καί τῶν Μεταρρυθμισμένων, οἱ ὁποῖοι, ἐπηρεασμένοι ἀπό τό ἀνόητο φεμινιστικό κίνημα, ἐπιτρέπουν τήν συμμετοχή γυναικῶν στό Μυστήριό τῆς ἱερωσύνης, τήν ὁποία δυστυχῶς υἰοθετοῦν ἀκόμη καί ὀρθόδοξοι ἀκαδημαϊκοὶ οἰκουμενιστές «θεολόγοι». Αὐτή ἡ ἀκατάπαυστη διαδοχή τῆς ἱερωσύνης συνεχίσθηκε ἀνά τούς αἰῶνες καί φθάνει μέχρι καί τίς ἡμέρες μας, καί ἔως συντελείας αἰώνων. Γί αὐτό καί στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ὀμιλοῦμε περὶ ἀποστολικῆς διαδοχῆς.

Ὁ ὀμότιμος καθηγητής τῆς Χριστιανικῆς Ἠθικῆς στή Θεολογική Σχολή τοῦ ΑΠΘ κ. Γεώργιος Μαντζαρίδης σημειώνει τὰ ἑξῆς σχετικά μέ τό

1. Ὑμνολόγιον τό χαρμόσυνον, ἡγουν χαιρετιστήριοι οἶκοι εἰς ἁγίους καί ἑορτάς τῆς Ἐκκλησίας, ἔκδ. Ἰ. Μ. Σταυροβουνίου, Κύπρος 1995, σσ. 270, 275.

2. ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, Πηδάλιον, σσ. 280-281.

3. Πράξ. 6, 6.

θέμα: «Τό ἐνδιαφέρον τοῦ θέματος ἀπό τήν πλευρά τῆς Χριστιανικῆς ἠθικῆς συνίσταται κυρίως στήν ἄποψη ὅτι ἡ ἄρνηση τῆς χειροτονίας τῶν γυναικῶν συνδέεται μέ κάποια γενικότερη ὑποτίμησή τους στήν Ἐκκλησία. Ἡ ἄποψη, ὅμως, αὐτή παραθεωρεῖ καί βασικά στοιχεῖα, πού ἔχουν σχέση μέ τή λειτουργική ὑπεροχή τῆς γυναίκα στή ζωή καί τή διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας. Καί πρίν ἀπ' ὅλα παραμερίζει τήν πρόταξη τῆς γυναίκα στή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου καί τή συντριβή τοῦ διαβόλου. Ἡ ἔχθρα ἀνάμεσα στόν ἄνθρωπο καί τόν διάβολο εἶναι κυρίως ἔχθρα ἀνάμεσα στή γυναίκα καί τό διάβολο. Εἶναι μάλιστα χαρακτηριστικό ὅτι γίνεται λόγος καί γιά “σπέρμα” τῆς Εὐας, πού θά συντρίψει τό διάβολο¹. Ἡ Εὐα ἔλαβε τό πρωτευαγγέλιο τῆς σωτηρίας καί ἡ Παναγία δέχθηκε τόν Εὐαγγελισμό τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως.

Ἡ γυναίκα, λοιπόν, πού πρωτοστάτησε στήν πτώση, πρωτοστατεῖ καί στήν ἀνόρθωση τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἄνδρας συμπαρασύρεται στήν πτώση καί συμπορεύεται στήν ἀνόρθωση. Ὁ πρῶτος ρόλος δέν βρίσκεται σ' αὐτόν, ἀλλά στή γυναίκα. Καί στίς δύο περιπτώσεις ἡ γυναίκα πρωτοστατεῖ καί ὁ ἄνδρας ἀκολουθεῖ. Εἰδικότερα, ἡ Παναγία γίνεται συναίτιος τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως, μαζί μέ τόν ἴδιο τόν Θεό. Δανεῖζει στόν Θεό τήν ἀνθρώπινη φύση, πού γίνεται ἡ ἀπαρχή τῆς καινῆς κτίσεως. Ἀπό τήν ἄποψη αὐτή ἡ Παναγία εἶναι «μετά τόν πρῶτον ἱεράρχην Χριστόν, ἕτερος Ἱεράρχης»². Ὁ ἀποκλεισμός, ὅμως, τῆς γυναίκα ἀπό τήν μυστηριακή ἱερωσύνη ἔχει πραγματικό καί συμβολικό νόημα. Ἡ γυναίκα συνεργεῖ στό μυστήριον τῆς σωτηρίας, ἐνῶ ὁ ἄνδρας διακονεῖ. Οἱ ἱερείς ἦταν εὐρύτατα γνωστές στόν προχριστιανικό κόσμο ἐκτός τοῦ Ἰσραήλ. Εἰδικότερα, ὑπῆρχαν στίς θρησκείες τῶν Ἑλλήνων καί τῶν Ρωμαίων, μέ τίς ὁποῖες ἦρθε σέ ἄμεση σχέση ἡ Ἐκκλησία, ἀλλά καί ὁ Ἰσραήλ. Γι' αὐτό ἀπό κοινωνική ἄποψη φαίνεται παράδοξη ἡ ἀπουσία ἱερείων στόν ἰουδαιοχριστιανικό κόσμο, ὅπου μάλιστα ἡ θέση τῆς γυναίκα ἦταν ὑψηλότερη. Ἐπιπλέον, σέ ὀλόκληρη τή χριστιανική γραμματεία, ὅπου παρουσιάζονται πλεῖστα ἐκκλησιαστικά ζητήματα, οὐδέποτε ἀνέκυψε ζήτημα ἱερείων. Μόνο ἡ γνωστικίζουσα αἵρεση τοῦ Μοντανισμοῦ δεχόταν γυναικῆς στόν ἐπισκοπικό καί τόν πρεσβυτερικό βαθμό, πράγμα πού χαρακτήρησε ὁ ἄγιος Ἐπιφάνιος Κύπρου ὡς “εἰδωλοποιόν ἐπιτήδευμα” καί “ἐγχείρημα διαβολικόν”³.

Οἱ χαρακτηρισμοί τοῦ ἁγίου Ἐπιφανίου δέν πρέπει νά θεωρηθοῦν τυχαῖοι, ἀλλά δηλωτικοί τῆς στάσεως τῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι στήν μυστηρια-

1. Γέν. 3, 15.

2. ΘΕΟΦΑΝΗΣ ΝΙΚΑΙΑΣ, *Λόγος εἰς τήν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον* 11, εκδ. M. Jugie, Theophanes Nicaenus (+ 1381), *Sermo in Sanctissimam Deiparam, Lateranum Romae* 1935, σ. 64.

3. ΑΓΙΟΣ ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ ΚΥΠΡΟΥ, *Πανάριον* 49, PG 42, 745BC.

κή ιερωσύνη τῶν γυναικῶν. Οἱ ἐπίσκοποι καί οἱ πρεσβύτεροι εἶχαν ἐξαρχῆς ὄχι μόνο λειτουργική, ἀλλά καί συμβολική θέση στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτοί ὑπάρχουν “εἰς τύπον τοῦ Πατρός” ἢ “εἰς τύπον Θεοῦ”¹. Ἐνῶ στό “βασιλείον ἱεράτευμα”² προσέρχονται ἀδιακρίτως ἄνδρες καί γυναῖκες, στήν μυστηριακή ιερωσύνη προσλαμβάνονται μόνο ἄνδρες. Ἡ παρουσία ἱερείων θά ὑποδήλωνε τήν ὑπαρξη γυναικείων θεοτήτων, ὅπως συνέβαινε στίς προχριστιανικές θρησκείες. Ἡ ἄρνηση δηλ. τῆς εἰδωλολατρίας, πού συνεπάγεται καί τήν ἄρνηση θεοτήτων τῶν δύο φύλων, συμβαδίζει μέ τήν ἀπουσία ἱερείων. Ἡ Ἐκκλησία εἶχε μόνο διακόνισσες, πού ἐξυπηρετοῦσαν πρακτικές λειτουργικές ἀνάγκες, καί ὄχι ἱερεῖες μέ μυστηριακή ιερωσύνη συμβολικοῦ χαρακτήρα, πού χαρακτηρίζεται ὡς “εἰδωλοποιόν ἐπιτήδευμα” ἢ “ἐγχείρημα διαβολικόν”, δηλ. εἰδωλολατρία. Καί δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι ὁ Μοντανισμός ἐκτός ἀπό τήν ιερωσύνη τῶν γυναικῶν διατήρησε κι ἄλλα εἰδωλολατρικά στοιχεῖα, ἐνῶ ὁ εἰσηγητής του Μοντανός ἦταν ἀρχικά ἱερέας τῆς θεᾶς Κυβέλης. Ἀλλά καί σήμερα ἡ προώθηση γυναικῶν στήν ιερωσύνη δέν εἶναι ἄσχετη μέ τή διάδοση νεογνωστικῶν καί νεοπαγανιστικῶν ἀντιλήψεων, πού χαρακτηρίζουν τό γενικότερο πνεῦμα τῆς ἐποχῆ μας»³.

Ὑπάρχουν καί ἄλλα πάμπολλα ἐπιχειρήματα ἐναντίον τῆς χειροτονίας τῶν γυναικῶν, τά ὁποῖα παραθέτουμε στή συνέχεια, ὅπως τά καταγράφει ὁ κ. Χρηστος Λιβανός⁴. Ἐπίσης, καί τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο διοργάνωσε διορθόδοξο θεολογικό Συνέδριο στή Ρόδο τό φθινόπωρο τοῦ 1998 μέ θέμα «Τό ἀδύνατον τῆς εἰδικῆς ιερωσύνης τῶν γυναικῶν».

α) Ἡ ρίζα τῆς ἀληθείας, ὅτι μόνο ἄρρενες πρέπει νά λαμβάνουν ιερωσύνη, βρίσκεται στήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ στήν Παλαιά Διαθήκη «πᾶν ἄρσεν διανοῖγον μήτραν, ἅγιον τῷ Κυρίῳ κληθήσεται»⁵.

β) Ἡ ιερωσύνη, κατά τήν Παλαιά Διαθήκη, δινόταν μόνο σέ ἄνδρες.

γ) Ὁ Χριστός δέν ἐπέλεξε καμμία γυναῖκα ὡς Ἀπόστολό Του. Καί οἱ δώδεκα Ἀπόστολοί Του ἦταν ἄνδρες.

δ) Ὁ προδότης Ἰούδας δέν ἀντικαταστάθηκε ἀπό γυναῖκα, ἀλλά ἀπό ἄνδρα, τόν Ἀπόστολο Ματθία⁶.

1. ΙΓΝΑΤΙΟΣ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ, *Πρός Μαγνησιεῖς* 4, *Πρός Τραλλιανούς* 3.

2. Α' Πέτρ. 2, 9.

3. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΝΤΖΑΡΙΔΗΣ, *Χριστιανική Ἠθική* II, ἐκδ. Πουρναράς, Θεσσαλονίκη, σσ. 384-387.

4. ΧΡΗΣΤΟΣ ΛΙΒΑΝΟΣ, «Ἐμπόδια στόν διάλογο μέ τόν Προτεσταντισμό», ἐν *Οἰκουμνισμός· Γένεση-Προσδοκίες-Διαψεύσεις*. Πρακτικά διορθόδοξου ἐπιστημονικοῦ συνεδρίου. Αἴθουσα τελετῶν Α.Π.Θ. 20-24 Σεπτεμβρίου 2004, τ. Β', ἐκδ. Θεοδρομία, Θεσσαλονίκη 2008, σσ. 627-632.

5. Λκ. 2, 23.

6. Πράξ. 1, 21-26.

ε) Στόν Μυστικό Δεῖπνο ὁ Χριστός κάλεσε μόνο τούς Δώδεκα καί σ'αυτούς παρέδωσε τό Μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας.

στ) Τήν ἐντολή νά βαπτίσουν «πάντα τά ἔθνη» ἔδωσε ὁ Χριστός μόνο στούς Ἀποστόλους καί ὄχι στόν εὐρύτερο κύκλο τῶν μαθητῶν Του, πού ἀποτελοῦσαν καί γυναῖκες¹.

ζ) Τήν ἐξουσία τοῦ «δεσμῆν καί λύειν ἁμαρτίας» ἔδωσε ὁ Χριστός μόνο στούς Ἀποστόλους Του καί ὄχι σέ γυναῖκες².

η) Ἡ Παναγία, ἄν καί προερχομένη, κατά τόν ἅγιο Γερμανό Κωνσταντινουπόλεως, «ἐκ γένου ἱερατικοῦ, φυλῆς Ἀαρωνείτιδος, ρίζης προφητικῆς καί βασιλικῆς»³, δέν ἔλαβε τήν ἱερωσύνη. Ὁ ἴδιος ὁ Υἱός τῆς δέν τήν συμπεριέλαβε μεταξύ τῶν Ἀποστόλων.

θ) Οἱ Ἀπόστολοι οὐδέποτε χειροτόνησαν γυναῖκες.

ι) Ἡ Παύλειος διδασκαλία εἶναι ἀληθινός καταπέλτης ἐναντίον τῆς ἱερωσύνης τῶν γυναικῶν. «Αἱ γυναῖκες ὑμῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις σιγάτωσαν», παραγγέλλει στούς Κορινθίους⁴, «γυναικί δέ διδάσκειν οὐκ ἐπιτρέπω», γράφει πρὸς τόν Ἀπόστολο Τιμόθεο⁵. Πῶς, λοιπόν, θά χειροτονηθοῦν γυναῖκες, ἐφ' ὅσον ὁ ἴδιος ὁ Κύριος⁶ ἀπαγορεύει σ' αὐτές τό «διδάσκειν», τό ὁποῖο εἶναι ἀναπόσπαστο μέρος τῆς θείας Λατρείας καί ἀπό τά βασικότερα καθήκοντα τοῦ πρεσβυτέρου καί τοῦ ἐπισκόπου;

ια) Ὁ πρεσβύτερος πρέπει νά εἶναι «μιας γυναικός ἀνήρ»⁷, συμβουλεύει ὁ Ἀπόστολος, χωρίς ὅμως νά προσθέσει καί τό ἀντίστροφο, «ένός ἀνδρός γυνή».

ιβ) Ὁ ἐπίσκοπος ἴσταται «εἰς τύπον καί τόπον Χριστοῦ». Ὁ Χριστός εἶναι ἄνδρας. Μπορεῖ γυναῖκα νά σταθῆ εἰς τύπον καί τόπον τοῦ ἀνδρός Χριστοῦ;

ιγ) Ὁ ἱερεὺς εἶναι «alter Christus», ἄλλος Χριστός. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ Νυμφίος, ἡ δέ Ἐκκλησία ἡ Νύμφη. Μπορεῖ γυναῖκα νά θεωρηθεῖ Νυμφίος; Θά τολμήσουμε νά συμβολίσουμε τήν ὑπερφυά σχέση Χριστοῦ-Ἐκκλησίας μέ τή διεστραμμένη σχέση ὁμοφυλοφίλου ζεύγους; Αὐτό ἀκριβῶς πράττουν ὅσοι ἐτερόδοξοι παρέχουν τήν ἱερωσύνη στίς γυναῖκες.

1. Μτθ. 28, 16-20.

2. Ιω. 20, 23.

3. ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, *Εἰς τήν Εἴσοδον τῆς Θεοτόκου Β'*, PG 98, 313Α.

4. Α' Κορ. 14, 34.

5. Α' Τιμ. 2, 12.

6. Α' Κορ. 14, 35.

7. Τίτ. 1, 6.

ιδ) Ἡ Ἱερά Παράδοση, τήν ὁποία δέν παραδέχονται οἱ Προτεστάντες, μαρτυρεῖ κατά τῆς χειροτονίας τῶν γυναικῶν, ἀφοῦ ἐπί 2013 ἔτη τώρα ὅλοι οἱ φορεῖς τῆς ἱερωσύνης ἦταν καί εἶναι ἄνδρες.

ιε) Πλήθος ἀγίων γυναικῶν κοσμεῖ τό νοητό στερέωμα τῆς Ἐκκλησίας μας. Μεταξύ αὐτῶν οἱ Μυροφόρες, οἱ ἰσαπόστολοι Φωτεινή καί Ἑλένη, καθῶς καί ἄγιες μητέρες μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Καμμία ἀπ' αὐτές δέν ὑπῆρξε ἱερουργός τῶν θείων Μυστηρίων. Καμμία ἀπό τίς ἀρχαῖες διακόνισσες ἢ τίς ἀνά τούς αἰῶνες μοναχές δέν ἀπαίτησε νά λάβῃ τό ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης.

ιστ) Οἱ Ἀποστολικές Διαταγές εἶναι σαφεῖς καί κατηγορηματικές: «Οὐκ ἐπιτρέπομεν οὖν γυναῖκας διδάσκειν ἐν ἐκκλησίᾳ, ἀλλά μόνον προσεύχεσθαι καί τῶν διδασκάλων ἐπακούειν. Καί γάρ καί αὐτός ὁ διδάσκαλος ἡμῶν Κύριος Ἰησοῦς Χριστός ἡμᾶς τούς δώδεκα πέμψας μαθητεῦσαι τόν λαόν καί τά ἔθνη, γυναῖκας οὐδαμοῦ ἐξαιπέστειλεν εἰς τό κήρυγμα... Εἰ δέ ἐν τοῖς προλαβοῦσι διδάσκειν αὐταῖς οὐκ ἐπιτρέπομεν, πῶς ἱερατεῦσαι ταύτας παρά φύσιν τις συγχωρήσει; Τοῦτο γάρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀθεότητος τό ἀγνόημα θηλείαις θεαῖς ἱερείας χειροτονεῖν, ἀλλ' οὐ τῆς τοῦ Χριστοῦ διατάξεως»¹.

ιζ) Ὁ Τερτυλλιανός γράφει: «Δέν ἐπιτρέπεται στή γυναῖκα νά ὀμιλῇ στήν ἐκκλησία οὔτε νά διδάσκῃ οὔτε νά κρίνῃ οὔτε νά κἀνῇ τήν προσκομιδή οὔτε νά διεκδικῇ γιά τόν ἑαυτό της ὁποιοδήποτε ἀξίωμα, πού ἔχουν οἱ ἄνδρες, ἢ κάποιο ἱερατικό λειτούργημα»².

ιη) Ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος Κύπρου ρωτᾷ: «τίνι οὐ σαφές ἐστίν ὅτι τῶν δαιμόνων ἐστί τό δίδαγμα καί σχῆμα καί ἠλλιωμένον τό ἐπιχείρημα»; Καί προσθέτει: «Θεῶ γάρ ἀπ' αἰῶνος οὐδαμῶς γυνή ἱεράτευσεν»³.

ιθ) Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος συμβουλεύει «οἱ γυναῖκες νά ἀπομακρύνονται ἀπό μία τέτοια ὑπηρεσία, ὅπως καί τό πλεῖστον τῶν ἀνθρώπων», προσθέτοντας ὅτι «ὁ θεῖος νόμος ἀπομακρύνει τίς γυναῖκες ἀπό τό ἱερατικό λειτούργημα, ἀλλ' αὐτές ἐπιζητοῦν νά τό κατακτήσουν δυναμικά»⁴.

21. Ἡ «Ἀγιοποίηση τῶν παπῶν»

1. Ἀποστολικαί Διαταγαί III, 6, 1-2 καί 9, 1-4.

2. ΤΕΡΤΥΛΛΙΑΝΟΣ, *De Virginibus*, IX, 1, C.C. ii, 1218-19.

3. ΑΓΙΟΣ ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ ΚΥΠΡΟΥ, *Κατά αἱρέσεων* 49, 2-3, PG 41, 881.

4. ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, *Περί Ἱερωσύνης* II, 1, 2.

«Ἐκκλησία» χωρίς «ἁγίους» καί μάλιστα «νεοφανεῖς», δέν πάει! Αὐτό ἔχετε ὑπόψιν σας στό «Κράτος τοῦ Θεοῦ», τό ὅποιο θέλετε νά ἐμφανίζεται ὡς «Ἐκκλησία», καί γι' αὐτό «βάζετε μπροστά» τήν «μηχανή» τῆς ἁγιοποίησης! Διαβάσαμε τή σχετική εἶδηση: «Πιό γρήγορα ἀπό κάθε ἄλλον σύγχρονο θά ἀνακηρυχθεῖ ἅγιος ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος II, ὁ ὁποῖος ἔφυγε τό 2005, καθῶς τό Βατικανό μέ μυστική διαδικασία ἐπικύρωσε ἕνα μυστηριῶδες θαῦμα, τό ὅποιο μέχρι σήμερα κρατεῖτο κρυφό. Λέγεται ὅτι ὁ Πάπας θεράπευσε μία γυναίκα ἀπό τήν Κόστα Ρίκα, πού ἔπασχε ἀπό σοβαρή ἐγκεφαλική βλάβη καί ἦταν ἕνα βῆμα ἀπό τόν τάφο. Ἡ Ἁγία Ἐδρα δέν ἔχει ἀνακοινώσει ἐπίσημα λεπτομέρειες γιά τό θαῦμα, ἀλλά εἰδικοί ἀναφέρθηκαν στή θαυματουργή δύναμη τοῦ Πάπα, καθῶς οἱ συγγενεῖς τῆς γυναίκας, πού χαροπάλευε προσευχήθηκαν στή μνήμη τοῦ Πάπα καί ἡ γυναίκα ἐπανῆλθε στή ζωή, σύμφωνα μέ τήν *Telegraph*. Ἡ Καθολική Ἐκκλησία ἀπαίτησε ἔρευνα γιά τό περιστατικό καί οἱ γιατροί ἐπιβεβαίωσαν ὅτι ἡ ἐπιστήμη δέν μποροῦσε νά θεραπεύσει τή γυναίκα, ἐνῶ τό γεγονός δέν ἐξηγεῖται ἐπιστημονικά. Ἐπιτροπή θεολόγων ἐνέκρινε τό θαῦμα, σύμφωνα μέ ἀρμόδιο ἐκπρόσωπο ἀπό τό Βατικανό. Τώρα ἡ ὑπόθεση θά ἀνατεθεῖ σέ ἐπιτροπή καρδινάλιων καί στή συνέχεια στόν Πάπα Φραγκίσκο. Ὁ Ἰωάννης Παῦλος ἀναμένεται νά ἁγιοποιηθεῖ τόν Ὀκτώβριο περίπου, ἀκριβῶς στήν ἐπέτειο τῆς 35ης ἐκλογῆς του. Ἄν ὅλα πᾶνε καλά, ἀναμένεται ἐπίσημη ἀνακοίνωση τόν Ἰούλιο, ἀκριβῶς στά ὀκτώ χρόνια ἀπό τόν θάνατό του τό 2005». Ἔτσι, λοιπόν, στίς 30-9-2013 ἀνακοινώσατε, Ἐκλαμπρότατε, ὅτι ὁ «πάπας» Ἰωάννης Παῦλος Β' Βοϊτίλα, ὁ πολωνός ποντίφικας, πού ἠγήθηκε ἐπί 27 χρόνια (1978-2005) τοῦ Παπισμοῦ καί στή διάρκεια τῆς θητείας του κατέρρευσε ὁ Κομμουνισμός, καί ὁ «πάπας» Ἰωάννης ΚΓ' (1958-1963), ὁ ὁποῖος συγκάλεσε τή μεταρρυθμιστική Β' Βατικάνεια «Σύνοδο» καί ἠγήθηκε σαρωτικῶν μεταρρυθμίσεων γιά τόν ἐκσυγχρονισμό τοῦ Παπισμοῦ, μολονότι μόνο ἕνα θαῦμα τοῦ ἔχει πιστωθῆ μετά τόν θάνατό του, θά ἀνακηρυχθοῦν «ἅγιοι» στίς 27-4-2014¹.

Κατ'ἀρχήν, καί μόνο οἱ χαρακτηρισμοί «μυστικές διαδικασίες» καί «μυστηριῶδες θαῦμα» φανερώνουν περίτρανα τίς μυστικές σκοπιμότητες μιᾶς ἀκόμη «ἁγιοποιήσεως» τῆς ὀλοσκοτεινῆς «Ἁγίας Ἐδρας»! Κατά δεύτερον, δέν γίνεται στήν αἴρεση νά ὑπάρχουν ἅγιοι. Ἕνας αἰρετικός καί μάλιστα «πάπας», πού δέν εἶναι Ὁρθόδοξος, δέν ἔχει ὀρθόδοξη πίστη,

1. Ἡ «μηχανή ἁγιοποιήσεων» τοῦ Βατικανοῦ «ξαναζεσταίνεται»! Ὁρθόδοξος Τύπος 2-8-2013, <http://www.naftemporiki.gr/story/672191>, <http://www.amen.gr/article14562>, <http://www.naftemporiki.gr/story/671064>, <http://www.amen.gr/article14529>, <http://www.amen.gr/article14359>, <http://www.romfea.gr/diafora-ekklisiastika/19402-2-23>

ὀρθοδοξία, ἀλλά κουβαλάει πάνω του πάμπολλες αἰρέσεις, ἰδίως τὸ ἀλάθητο καὶ τὸ πρωτεῖο ἐξουσίας, δὲν γίνεται νὰ εἶναι ἅγιος. Τρίτον, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἅγιος ἕνας αἰρετικός, γιατί δὲν τηρεῖ τὸ κριτήριό τῆς ὀρθοπραξίας. Καὶ τέταρτον, τοὺς ἁγίους τοὺς ἁγιοποιεῖ ἢ θεοποιῶς ἄκτιστη ἐνέργεια, ἢ ἄκτιστη θεία Χάρις τοῦ ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ. Ἐφ' ὅσον ἐσεῖς, οἱ παπικοί, ἀποδέχεστε ὡς ἐπίσημη δογματικὴ σας διδασκαλία τὴν αἰρετικὴ θεωρία περὶ κτιστῆς χάριτος, τότε ποιὸς εἶναι πού θὰ παράγει ἁγίους; Ἐπειδὴ, λοιπόν, βρεθήκατε σὲ ἀδιέξοδο, ἀντικαταστήσατε τὴν ἄκτιστη θεία Χάρι με τὸν «ἀλάθητο» πάπα, καὶ τοῦ δώσατε τὴν ἐξουσία νὰ ἁγιοποιεῖ, κατὰ τὸ δοκοῦν.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέει ὅτι «ἅγιοι δὲ εἰσι πάντες, ὅσοι πίστιν ὀρθὴν μετὰ βίου ἔχουσι, κἂν σημεῖα μὴ ἐργάζωνται, κἂν δαίμονας μὴ ἐκβάλλωσιν, ἅγιοι εἰσιν». Καὶ ὁ ἅγιος Συμεὼν ὁ νέος Θεολόγος ὑπογραμμίζει ὅτι «ἅπας ὁ τῶν ἁγίων ἔπαινος καὶ μακαρισμὸς διὰ τῶν δύο τούτων συνίσταται, διὰ τε τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ τοῦ ἐπαινετοῦ βίου, καὶ διὰ τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τῶν χαρισμάτων αὐτοῦ. Τοῖς γὰρ δυσὶ τούτοις τὸ τρίτον συνέπεται. Ἐν γὰρ τῷ βιῶσαι τινὰ καλῶς τε καὶ θεοφιλῶς μετὰ φρονήματος ὀρθοδόξου καὶ ἐν τῷ χαριτωθῆναι ἀπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ δοξασθῆναι διὰ τῆς τοῦ Πνεύματος δωρεᾶς, συνέπεται αὐτῷ ὁ ἔπαινος καὶ ὁ μακαρισμὸς παρά πάσης τῆς Ἐκκλησίας τῶν πιστῶν καὶ παρά πάντων τῶν διδασκάλων αὐτῆς. Πίστεως δὲ καὶ ἔργων ἀνελλιπῶς μὴ καταβληθέντων, ἀδύνατόν ἐστιν τὴν παρουσίαν γενέσθαι ποτέ τοῦ προσκυνητοῦ καὶ θείου Πνεύματος καὶ τὴν δωρεάν αὐτοῦ λαβεῖν τινὰ τῶν ἀνθρώπων»¹.

Στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, Ἐκλαμπρότατε, δὲν ἔχουμε ἁγιοποίηση, ἀλλὰ ἀναγνώριση καὶ ἀνακήρυξη τῶν ἁγίων. Τὸ ἔργο τῆς ἁγιοποιήσεως ἀνήκει ἀποκλειστικά καὶ μόνο στὸν ἴδιο τὸν Ἅγιο Τριαδικό Θεό. Ὁ Θεὸς ἁγιοποιεῖ, ὄχι ὁ ἄνθρωπος, ὁ «πάπας». Ἡ Σύνοδος ἐπεμβαίνει γιὰ νὰ διακηρύξει, ὄχι νὰ ἁγιοποιήσει – αὐτὰ εἶναι δικά σας, φράγκικα –, τὴν ἀγιότητα ἐνός ἁγίου, τὴν ἤδη ὑπάρχουσα καὶ ἀποδεικνυομένη ἀπὸ τὰ θαύματά του². Οἱ ὄροι «ἁγιοποίηση» καὶ «κανονισμός» εἶναι θεολογικῶς ἀπαράδεκτοι, δεδομένου ὅτι προϋποθέτουν δικανικὲς καὶ ἐκκλησιολογικὲς θέσεις, πού εἶναι ξένες στὴν ὀρθόδοξη παράδοση.

Με τὸν ὄρο «ἀναγνώριση» ἐννοοῦμε τὴν ἰδιαίτερη ἐν Χριστῷ ἀποδοχὴ καὶ τιμὴ, πού ἀυθόρμητα ἀποδίδει τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας σὲ

1. ΣΥΜΕΩΝ Ο ΝΕΟΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ, *Λόγος Κατηχητικός* 10, Sources Chretiennes 104 (1964) 142.

2. Πρωτοπρεσβ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΣ, *Ὁ ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς Πατέρας τῆς Ὁμοεικουμένης Συνόδου*, ἔκδ. Ἰ. Μ. Μεγάλου Μετεώρου, Ἅγια Μετέωρα 2009, σ. 12.

όρισμένα κεκοιμημένα μέλη της, τά όποία ξεχώρισαν γιά τήν θεοφιλή ένάρετη ζωή τους και τήν άφοσίωσή τους στό Θεό.

Στήν Όρθόδοξη Έκκλησία, τό μόνο κριτήριο γιά τήν άναγνώριση ένός κεκοιμημένου μέλους της, ώς άγίου, εΐναι ή άναγνώρισή του άπό τόν πιστό λαό, ή «*vox populi*», ή φωνή του λαού, μέ τίς άπαραίτητες προϋποθέσεις ότι εΐχε Όρθοδοξία, δηλ. όρθόδοξη πίστη και φρόνημα, ήταν όρθόδοξος και όχι αίρετικός ή άλλόθρησκος, εΐχε μαρτυρικό ή όσιο βίο (Όρθοπραξία), εΐχε κάνει θαύματα έν ζωή και μετά θάνατον και τέλος τό σκήνωμά του μετά θάνατον νά έχη άφθαρσία και μυροβλυσία. Οί προϋποθέσεις αυτές, κατά τήν παράδοση τής Έκκλησίας, θεωρούνται και σήμερα άπαραίτητες.

Μετά τήν άναγνώριση του άγίου άπό τήν κοινή συνείδηση του πληρώματος τής Έκκλησίας, ή έκκλησιαστική αρχή καταγράφει στά δίπτυχα τόν άγιο, γιά νά μνημονεύεται στή Θεία Λειτουργία και καθορίζει τήν έτήσια έορτή τής μνήμης του, πού εΐναι συνήθως ή ήμέρα του θανάτου του. Επίσης εκτίθενται ή εικόνα και τά λείψανά του σέ δημόσια προσκύνηση, άνεγείρονται ναοί πρός τιμή του και συντάσσεται ή άσματική ακολουθία του.

Τά τελευταία χρόνια παρουσιάστηκε ή άποψη ότι εΐναι άναγκαίο νά περάσουν έκατό ή τουλάχιστον πενήντα χρόνια άπό τόν κοίμηση κάποιου, γιά νά άναγνωριστεί ώς άγιος. Η άποψη αυτή δέν εΐναι όρθή και δέν μαρτυρείται άπό τήν Όρθόδοξη παράδοση. Τό κριτήριο αυτό τής «αρχαιότητας» εΐναι παπικό κριτήριο άναγνώρισης άγίων¹.

Θά ήταν μεγάλη παράλειψη, άν δέν άναφερόμασταν και στό τραγικό και φρικτό γεγονός ότι έσεΐς, Έκλαμπρότατε, στόν Παπισμό «άγιοποιείτε» τούς φονιάδες. Αυτό καταδεικνύεται άπό τήν «άγιοποίηση» του καρδινάλιου Αλουϊσίου Στέπινατς άπό τόν «πάπα» Ιωάννη Παύλο τόν Β', ό όποιος Στέπινατς στάλθηκε στήν Γιουγκοσλαβία και τήν Σερβία κατά τήν διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου (1942-1944), γιά νά προσηλυτίσει μέ τή βία τούς Όρθόδοξους λαούς στόν Παπισμό. Ο Στέπινιτς, άφου σκότωσε 800.000 Όρθόδοξους, πού άρνήθηκαν τόν έκλατινισμό τους, γύρισε στή Ρώμη, όπου βραβεύθηκε γιά τό έργο του και «άγιοποιήθηκε»!²

Επιπροσθέτως, ύπογραμμίζουμε ότι ή Αγία Όρθόδοξος Έκκλησία μας όνειδίζεται άπό έσας, τούς αίρετικούς Λατίνους, πού άποσπασθήκατε

1. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΑΜΗΣ, *Αγιολογία τής Όρθόδοξης Έκκλησίας*, έκδ. Πουρναράς, Θεσ/κη 1999, σσ. 127-136.

2. Αρχιμ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ, *Ο Οικουμενισμός χωρίς μάσκα*, έκδ. Όρθόδοξος Τύπος, Αθήναι 1988, σσ. 235-251.

ἀπ'αυτήν, καί δυσφήμως κατηγορεῖται ὅτι δῆθεν, ἀφοῦ ἀποχωρίσθηκε ἀπό τήν δυτική, δηλαδή τήν Φράγγικη παρασυναγωγή σας μέ τό σχίσμα τοῦ 1054, δέν ἔβγαλε κανένα νέο Ἅγιο, οὔτε πλέον ἔχει θαύματα. Ἐνῶ ἐσεῖς, μή ἔχοντας νά παρουσιάσετε νέους ἀληθινούς Ἁγίους, κατασκευάζετε γλυπτούς λεγομένους Ἁγίους ἀπό λίθους, ξύλα καί μέταλλα. Ἀλλά, κυτᾶξετε τήν Ἁγία μας Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, τήν ἄμωμη νύμφη τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ, κοσμημένη καί στεφανωμένη σάν μέ πολύτιμους λίθους καί μαργαριτάρια, μέ τούς νέους Μάρτυρες, τούς Ὁσίους, τούς Ἱεράρχες καί τούς Ἀσκητές, τήν ἀγιότητα τῶν ὁποίων ἐπιβεβαιώνει ἡ ἀφθαρσία, ἡ ἄρρητη εὐωδία, πού ἐκπέμπεται ἀπό τά ἅγια Λείψανά τους καί τά ἄπειρα θαύματα, πού ἐπιτελοῦν. Αὐτό ἀποδεικνύει ὅτι ἐσεῖς οἱ σχισματικοί καί αἰρετικοί Λατίνοι, λέγοντας γιά τούς ἑαυτούς σας ὅτι εἶστε σοφοί, μωρανθήκατε, γί' αὐτό καί ἐπειδή ἐπαρθήκατε ἀπό τήν ἑωσφορική ὑπερηφάνεια, σκοτισθήκατε στό νοῦ καί τυφλωθήκατε. Διότι, ἐνῶ βλέπετε, δέν βλέπετε, καί ἐνῶ ἀκοῦτε, δέν ἀκοῦτε οὔτε νοεῖτε τήν φωνή τοῦ Κυρίου, πού λέει «τετύφλωκεν αὐτῶν τούς ὀφθαλμούς καί πεπώρωκεν αὐτῶν τήν καρδίαν, ἵνα μή ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καί νοήσωσι τῇ καρδίᾳ καί ἐπιστραφῶσι καί ἰάσομαι αὐτούς»¹ καί ἔτσι πλανῶντες καί πλανώμενοι διαπορευέστε στό σκότος². Γί'αυτό ὁ ἱερός Νεκτάριος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων (1660 μ.Χ.) ὁ διάπυρος αὐτός ζηλωτής τῆς ἀληθείας, θέλοντας νά φράξη τά ἀπύλωτα στόματα τῶν Λατίνων καί νά σᾶς ἀποδείξει ψεῦστες καί συκοφάντες, ἀπαριθμεῖ πολλούς νέους Ἁγίους τῆς Καθολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετά τό σχίσμα καί διηγεῖται πολλά καί παράδοξα νέα θαύματα. Ὁ ἱερός Νεκτάριος, ἀλλά καί ὁ ἱερός Δοσίθεος Ἱεροσολύμων³, λένε, λοιπόν, γιά τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ, ἀρχιεπίσκοπο Θεσ/κης, τόν κήρυκα τῆς ἀκτίστου θείας Χάριτος καί θεατήν τοῦ ἀκτίστου Φωτός, τόν ὁποῖο ἐσεῖς οἱ παπικοί τόν θεωρεῖτε «αἰρετικό», ὅτι στό νησί τῆς Σαντορίνης, τήν Β' Κυριακή τῶν Νηστειῶν, πού ἐορτάζει ὁ ἅγιος, οἱ Φράγκοι ἔβαλαν σκοπίμως μερικά παιδιά μέσα σέ μιά βάρκα καί ἔπλεαν καί χτυπώντας τά χέρια τους, ἔλεγαν: «ἀνάθεμα τόν Παλαμᾶν! ἄν εἶναι ὁ Παλαμᾶς Ἅγιος, ἄς κάμη νά πνιγοῦμε. Αὐτά ἐβλασφημοῦσαν τά Φραγκόπουλα, καί, ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος! ὦ τῆς Ἀγιότητος καί τῆς πρὸς Θεόν παρρησίας τοῦ Θεοῦ Γρηγορίου! τήν ἰδίαν ὥραν, ὅπου ἐβλασφημοῦσαν, χωρίς φουρτού-

1. *Ιω.* 12, 40 καί *Ψα.* 6, 10.

2. ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Συναξαριστής τῶν δώδεκα μηνῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ*, τ. Ε', ἐκδ. Ὁρθόδοξος Κυψέλη, Θεσ/κη 2003, σσ. 485-486 καί ΑΓΙΟΣ ΜΑΚΑΡΙΟΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ – ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΧΙΟΥ – ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ – ΟΣΙΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΑΡΙΟΣ, *Συναξαριστής Νεομαρτύρων*, ἐκδ. Ὁρθόδοξος Κυψέλη, Θεσ/κη 1996, σσ. 539-540.

3. ΔΟΣΙΘΕΟΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ, *Τόμος ἀγάπης*, σ. 31.

ναν, εἰς καιρόν μάλιστα γαλήνης, ἐκαταποντίσθη τό καῖκι μέ ὄλους ἐκείνους ὅπου ἦσαν μέσα, κατά τήν βλασφημίαν ὅπου ἔλεγαν, “ἄν εἶναι Ἄγιος, ἄς μᾶς πνίξει”»¹.

Θά ἦταν πολύ χρήσιμο γιά σᾶς, νά ρωτούσατε τόν «Ἐπίσκοπο» Κερκύρας κ. Ἰωάννη Σπιτιέρη τῆς Θρησκευτικῆς σας κοινωνίας τί συνέβη τήν 12/12/1716 ὅταν ὁ Ἐνετός διοικητής Κερκύρας Ἀνδρέας Πιζάνι θέλησε νά πήξῃ ἀλτάριο στόν Ναό τοῦ Θαυματουργοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος. Ὁ κενός τόπος σήμερα στόν Πανίερο Ναό του κραυγάζει τήν ἀλήθεια.

22. Παιδεραστία

Δέν μπορεῖ κανεῖς νά ξεχάσῃ τίς παγκόσμιες διαμαρτυρίες τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν, ὀλοκλήρων κοινοβουλιῶν, ὅπως τοῦ Ὁλλανδικοῦ, τοῦ Ἰρλανδικοῦ καί τοῦ Αὐστραλιανοῦ γιά τά χιλιάδες εἰδεχθῆ κακουργήματα παιδεραστίας παπικῶν θρησκευτικῶν λειτουργῶν.

Οἱ ἀποκαλύψεις γιά τήν ἠθική δυσωδία τῆς αἰρετικῆς παπικῆς παρασυναγωγῆς σας δέν ἔχουν τελειωμό. Μετά τήν παραίτηση τοῦ «ἀντιπροσώπου τοῦ Χριστοῦ ἐπί γῆς» πρώην εκλαμπροτάτου κ. Βενεδίκτου, ἐξαιτίας τῶν φρικτῶν σκανδάλων, τά ὅποια ταλανίζουν καί τρίζουν τήν «Ἁγία Ἐδρα», ἦλθε «καπάκι» καί ἄλλη μία παραίτηση, τοῦ καρδινάλιου Κίθ Ὁ Μπράιεν, «ἀρχιεπισκόπου» τῆς Σκωτίας. Αἰτία τῆς παραίτησής του ἡ δριμύτατη κατηγορία τεσσάρων παπικῶν «ιερέων» του γιά «ἀνάρμοστη σχέση» ἐδῶ καί τριάντα τρία χρόνια! Μάλιστα ἡ παραίτηση εἶχε τέτοιο ἐπείγοντα χαρακτήρα, τήν ὅποια δέχτηκε ὁ κ. Βενέδικτος, καί δέν περιμένε νά συμμετάσχῃ στό «κονκλάβιο» γιά τήν ἐκλογή σας, τοῦ νέου «πάπα», ὥστε ἡ Μ. Βρετανία ἔμεινε χωρίς ἐκπροσώπηση στό «μεγάλο γεγονός»! Ἡ ἱστοσελίδα τῶν Νέων ἔγραψε: «Ἐνας ἀπό τούς ἱερεῖς ἀναφέρει πῶς εἶχε μία ἀνάρμοστη σχέση μέ τόν Ὁ Μπράιεν, ἕνας ἄλλος ὅτι ἦταν 18 ἐτῶν, ὅταν ὁ σημερινός καρδινάλιος τόν “προσέγγισε ἀνάρμοστα”, ἔπειτα ἀπό ὀλονύκτια προσευχή καί ὁ τρίτος ὅτι ἐκλήθη νά “γνωρίσει καλύτερα” τόν Ὁ Μπράιεν στήν κατοικία του, ὅπου ἔπειτα ἀπό κατανάλωση ἀλκοόλ ἐκεῖνος τόν “προσέγγισε ἀνάρμοστα”»! Ἄν καί δέν ἀναφέρονται ρητά τί σοῖ «ἀνάρμοστες προσεγγίσεις» εἶχε αὐτός ὁ «λαμπρός πρίγκηπας» τῆς παπικῆς παρασυναγωγῆς, τίς φανταζόμαστε! Καί δέν εἶναι οἱ μόνες, γιά νά τίς χαρακτηρίσῃ κάποιος «μεμονωμένες περιπτώσεις», ἀλλά πρόκειται γιά ἀ-

1. ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Νέον Ἐκλόγιον*, ἐκδ. Ἀστήρ – Ἀλ. καί Ε. Παπαδημητρίου, Ἀθήναι 1974, σ. 332.

τέλειωτη αλυσίδα σεξουαλικῶν σκανδάλων, ἡ ὁποία ζώνει ὅλη τὴν ὑφήλιο!

Ὁ πρῶν ἐκλαμπρότατος κ. Βενέδικτος διέψευσε στὶς 24-9-2013 ὅτι προσπάθησε νὰ συγκαλύψῃ τὴν σεξουαλικὴ κακοποίηση παιδιῶν ἀπὸ «ιερεῖς» τοῦ Παπισμοῦ. Οἱ δηλώσεις του περιέχονται σὲ μία ἑνδεκασέλιδη ἐπιστολὴ πρὸς τὸν ἰταλὸ συγγραφέα καὶ μαθηματικὸ Πιερτζιόρτζιο Ὀντιφράντι, πού ἔγραψε ἕνα βιβλίο γιὰ τὰ προβλήματα πού ἀντιμετώπιζε ὁ Παπισμὸς πρὶν τὴν παραίτηση τοῦ κ. Βενέδικτου, ἀποσπάσματα τῆς ὁποίας δημοσιεύθηκαν στὴν ἰταλικὴ ἔφημερίδα La Repubblica. «Γιὰ ὅσα ἀναφέρετε γιὰ τὴν ἠθικὴ κακοποίηση ἀνηλίκων ἀπὸ ἱερεῖς μπορῶ μόνο, ὅπως γνωρίζετε, νὰ τὴν ἀναγνωρίσω μὲ βαθιὰ θλίψη. Ὅμως, δέν προσπάθησα ποτέ νὰ συγκαλύψω αὐτὰ τὰ πράγματα», ἀνέφερε ὁ κ. Βενέδικτος. Τὸν διαψεύδει ὅμως ἡ πραγματικότης, διότι κατηγορήθηκε ὅτι ὡς Ἀρχιεπίσκοπος Μονάχου συγκάλυψε τέτοια ἐλεεινὰ σκάνδαλα. Πρόκειται γιὰ τὴν πρώτη φορὰ πού ὁ κ. Βενέδικτος ἀπαντᾷ στὶς κατηγορίες γιὰ σεξουαλικὴ κακοποίηση ἀνηλίκων ἀπὸ ἱερεῖς σὲ πρῶτο πρόσωπο καὶ γιὰ τὴν πρώτη φορὰ, μετὰ τὴν παραίτησή του, πού δημοσιεύθηκε κάτι πού εἶπε ἢ ἔγραψε².

Ἄλλη μία τρανταχτὴ περίπτωση παιδεραστίας, καὶ μάλιστα ἐκπροσώπου τοῦ Βατικανοῦ (νούντσιου, δηλαδή πρεσβευτῆ) εἶναι καὶ ἡ ἐξῆς: «Τὸ Βατικανὸ ἀνακάλεσε τὸν ἀπεσταλμένο του ἀπὸ τὴ Δομινικανὴ Δημοκρατία, μετὰ τίς καταγγελίες ἐναντίον του γιὰ παιδοφιλία ἀπὸ τοπικὰ Μέσα. Ὁ “Ἀρχιεπίσκοπος” Γιόζεφ Βεσολόφσκι ἀπαλλάχθηκε ἤδη ἀπὸ τὰ καθήκοντα, πού ἐκτελοῦσε τὰ τελευταῖα ἕξι χρόνια. Ἐναντίον τοῦ 65χρονοῦ Πολωνοῦ κληρικοῦ διατάχθηκε ἔρευνα, ὅπως ἀνέφερε ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Ἀγίας Ἐδρας, χωρὶς νὰ ἐπεκταθῆ σὲ περισσότερες λεπτομέρειες. “Ὁ νόμος ἰσχύει καὶ εἶναι ἴδιος γιὰ ὅλους. Δέν ὑπάρχει δικαιολογία γιὰ ὅποιον παραβιάζει τὸ νόμο. Οὔτε ἡ ὑπηκοότητα, οὔτε ἡ πίστη, τὸ δόγμα, ἡ πολιτικὴ καὶ ἡ θρησκεία. Ὁ νόμος ἰσχύει γιὰ ὅλους ἀνεξαιρέτως” ἀνέφερε ἐκπρόσωπος τοῦ παπισμοῦ στὴ χώρα τῆς Καραϊβικῆς. Τίς φῆμες γιὰ κακοποίηση παιδιῶν ἀπὸ τὸν μόνιμο διπλωματικὸ ἀντιπρόσωπο τῆς Ἀγίας Ἐδρας ἐξετάζουν καὶ οἱ εἰσαγγελικὲς ἀρχές τοῦ Ἁγίου Δομίνικου»³! Φυσικὰ, δέν ἀκούστηκε ἡ λέξη καθάρση γιὰ τὸν «ἄτακτο ἀρχιεπίσκοπο», ἀλλὰ μόνο νομικὲς συνέπειες, ὅπως ἔγινε καὶ γιὰ τοὺς χιλιάδες παιδεραστές φραγκοπαπάδες, οἱ ὁποῖοι «Λει-

1. «Ἄλλη μία παραίτησις-βόμβα τῆς παπικῆς «Ἐκκλησίας», Ὁρθόδοξος Τύπος 5-4-2013
2. Βενέδικτος: Δέν προσπάθησα νὰ συγκαλύψω τὴν κακοποίηση παιδιῶν ἀπὸ ἱερεῖς, <http://romfea.gr/diafora-ekklisiastika/19290-2013-09-24-17-23-04>.
3. Πηγή: euronews Greek

τουρογούν» κανονικά στήν παπική παρασυναγωγή¹ καί ὅλα αὐτά γιά τήν βλασφημία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί τήν καταφρόνηση τοῦ ἸΓ' Ἱεροῦ Κανόνος τῆς Ἁγίας ς' Οἰκουμενικῆς Συνόδου μέ τήν καθιέρωση τῆς ἀντιγραφικῆς γενικῆς ἀγαμίας τοῦ Κλήρου καί τῆς φωνῆς τοῦ Κυρίου «οὐ πάντες χωροῦσι τόν λόγον τοῦτον, ἀλλ' οἷς δέδοται» (Ματθ. ιθ'11)!

23. Τό αἰσχιστο πάθος τῆς ὁμοφυλοφιλίας

Ζωηρή συζήτηση σέ παγκόσμιο ἐπίπεδο πυροδότησαν οἱ δηλώσεις σας, Ἐκλαμπρότατε, ὅταν, ἀνοιξατε τό ζήτημα τῆς ὁμοφυλοφιλίας, τοῦ αἰσχίστου καί βδελυροῦ αὐτοῦ πάθους, πού εἶναι ὁ κολοφώνας τῶν σαρκικῶν ἀμαρτιῶν, ἀλλάζοντας γραμμή πλεύσης σέ σύγκριση μέ τούς προκατόχους σας. Τήν ἀπιστεῦτων διαστάσεων ἠθική δυσωδία τοῦ Βατικανοῦ τήν ἀποκαλύπτει, ἴσως ἄθελά του, τό ἴδιο τό Βατικανό! Ἡ βαθύτατη ἠθική κρίση, ἡ ὁποία μαστίζει τό «Κράτος τοῦ Θεοῦ», δέν εἶναι πιά μυστικό καί τή γνωρίζει ὁ καθένας. Ὡς καί ἐσεῖς, ὁ ὁποῖος θέλετε νά εἴσθε ὁ «ἐπίσκοπος τοῦ θρόνου τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης», φέρεται νά ἀναγκαστήκατε νά ὁμολογήσετε τό ἀγιάτρευτο ἠθικό ἀπόστημα τῆς «Ἁγίας Ἴδρας», ἡ ὁποία θέλει νά παριστάνη καί αὐτή τήν «ἐκκλησία» καί μάλιστα τήν «ἀληθινή», χαρακτηρίζοντάς την «ὄντως ἀληθινή Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ», τήν Ὁρθόδοξη, «ἐλλειμματική»!

Πλήρης ἐπιβεβαίωση τῶν δημοσιευμάτων πολλῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων καί περιοδικῶν ἀποτελοῦν οἱ ἀποκαλύψεις σας ὅτι στό Βατικανό ὑπάρχει γκέτο ὁμοφυλοφίλων καί ρεῦμα διαφθορᾶς. Τά δημοσιεύματα τά εἶχαν δημοσιεύσει ἡμερήσιες ἐφημερίδες, ὅταν αἰφνιδίως εἶχε παραιτηθῆ ὁ πρῶην ἐκλαμπρότατος κ. Βενέδικτος. Τότε εἶχαν γίνει καί ἀποκαλύψεις γιά ξέπλυμα βρώμικου χρήματος ἀπό τό Βατικανό, μεταφορά χρημάτων σέ γερμανικές τράπεζες καί «μαφιόζικοι» μέθοδοι γιά τήν ἐξυπηρέτηση τῶν συμφερόντων του. Ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, προβήκατε στίς ἀνωτέρω ἀποκαλύψεις στίς 12-5-2013. Σύμφωνα μέ ἀνταποκρίσεις καί τό δημοσίευμα τῆς ἐφημερίδας «Δημοκρατία» μέ ἡμερομηνία 13-6-2013: «*Ἡ σεξουαλικότητα φαίνεται ὅτι δέν ἀφανίζεται, ὅταν φορᾶ ράσα, κι αὐτό ἐπιβεβαιώνεται γιά ἀκόμη μία φορά διά στόματος τοῦ ἴδιου τοῦ "πάπα". Ὅπως ἐπιβεβαιώνεται καί ἡ "οἰκονομική ἀναρχία" στίς παρυφές τοῦ Παπισμοῦ*». Σύμφωνα μέ δημοσιεύματα παπικῶν μέσων ἐνημέρωσης, τά ὁποία δέν ἔχουν

1. «Παπικός νούντσιος "ἀπηλλάγη τῶν καθηκόντων του" διά παιδερασίαν!» Ὁρθόδοξος Τύπος (18-10-2013) 2.

ἀμφισβητηθῆ ἀπό τό Βατικανό, ἐσεῖς ὁμολογήσατε τήν ὕπαρξη ἑνός «γκεῖ λόμπι» καί ἑνός «ρεύματος διαφθορᾶς» στό Βατικανό, σημειώνοντας τήν πιό παράδοξη παπική παραδοχή στή σύγχρονη ἱστορία τοῦ Βατικανοῦ. Ἰδίως μετά τά σκάνδαλα παιδεραστίας μέ πρωταγωνιστές «ἱερεῖς» τοῦ Παπισμοῦ. Γιά τήν ἀκρίβεια, ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, κατά τή διάρκεια μίας κατ' ἰδίαν συνάντησης μέ ἐκπροσώπους τῆς θρησκευτικῆς Συνομοσπονδίας Λατινικῆς Ἀμερικῆς καί Καραϊβικῆς (CLAR), μιλήσατε γιά διάφορα «φλέγοντα θέματα τοῦ Βατικανοῦ», συμπεριλαμβανομένων τῶν προβλημάτων τῆς Curia, τῆς κεντρικῆς διοίκησης τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία βρέθηκε πρόσφατα στό ἐπίκεντρο σκανδάλου διαφθορᾶς. Οἱ παπικές παραδοχές πραγματοποιήθηκαν στήν ἰσπανική γλώσσα, σύμφωνα μέ τήν παπική ἱστοσελίδα τῆς Χιλῆς «Προβληματισμός καί ἀπελευθέρωση». Γιά ἄλλη μιὰ φορά, τονίζεται ἡ πεποίθηση ὅτι ὑπάρχει ἀνάγκη ἐπαναδιαπραγματεύσεως τοῦ συμβολαίου τῆς θρησκευτικῆς πραγματικότητας καί τῆς σεξουαλικότητας, ὅπως καί τῶν ἄλλων ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν. Τά λόγια σας τό «ἐπικυρώνουν»: «Στήν Curia ὑπάρχουν καί ἅγιοι ἄνθρωποι, πραγματικά ὑπάρχουν ἅγιοι ἄνθρωποι. Ἀλλά, ἐπίσης, ὑπάρχει ἕνα ρεῦμα διαφθορᾶς, καί εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὑπάρχει ἕνα γκεῖ λόμπι. Πρέπει νά δοῦμε τί μπορούμε νά κάνουμε»¹.

Κατά τό ταξίδι τῆς ἐπιστροφῆς σας ἀπό τήν Βραζιλία (29-7-2013) καί μιλώντας ἐν πτήσει σέ δημοσιογράφους, προβήκατε σέ μία «φιλελεύθερη» (!!!) δήλωση, ἀναφορικά μέ τή στάση, πού κρατοῦσε κατά τό παρελθόν ὁ Παπισμός, γιά τό θέμα τῶν ὁμοφυλοφίλων. Ὅταν ὁ δημοσιογράφος ρώτησε τήν ἀποψή σας γιά τούς ὁμοφυλοφίλους, ἀπαντήσατε: «Ποιός εἶμαι ἐγώ, γιά νά κρίνω τό σεξουαλικό προσανατολισμό; Ἄν κάποιος ἄνθρωπος ἀναζητᾷ τόν Ἰησοῦ καί τό καλό, ποιός εἶμαι ἐγώ, πού θά κρίνω αὐτή τή συμπεριφορά»; Ἐπιπλέον, προσθέσατε πώς οἱ ὁμοφυλόφιλοι δέν θά πρέπει νά περιθωριοποιῶνται, ἀντίθετα θά πρέπει νά ἐντάσσονται στήν κοινωνία. Ταχθήκατε κατά τῶν διακρίσεων εἰς βάρος τῶν ὁμοφυλοφίλων, ἀναφερθήκατε, ὅμως, καί στήν πολιτική τοῦ Παπισμοῦ, πού ἀναφέρει ὅτι, ἂν καί ὁ ὁμοφυλοφιλικός προσανατολισμός δέν ἀποτελεῖ ἁμαρτία, οἱ ὁμοφυλοφιλικές πράξεις εἶναι. Ἡ ἔγκριτη ἐφημερίδα Wall Street Journal στήν ἀνταπόκρισή της δίνει μιὰ ἄλλη διάσταση στίς δηλώσεις σας. Συγκε-

1. «Ὁ Πάπας ἐπιβεβαιώνει τήν ὕπαρξιν γκετό ὁμοφυλοφίλων εἰς τό Βατικανόν», «Ὁμολογία πάπα: ὑπάρχει «γκεῖ λόμπι» εἰς τό Βατικανόν»! Ὁρθόδοξος Τύπος 28-6-2013 καί 5-7-2013.

κριμένα, υποστηρίζει ότι, μέ τίς δηλώσεις σας γιά τήν όμοφυλοφιλία, άνοιξατε τόν δρόμο γιά τήν άποδοχή τών όμοφυλοφίλων «ιερέων»¹.

Συμπλέοντας μέ τήν γραμμή σας, ό παπικός «έπίσκοπος» Μεξικού Jose Raul Vera Lopez, σέ συνέντευξη του στίς 27-8-2013, δήλωσε ότι: «Η όμοφυλοφιλία δέν εΐναι μία διαστροφή, αλλά ή όμοφοβία εΐναι μία ψυχική άσθένεια»².

Στίς 19-9-2013 δηλώσατε, Έκλαμπρότατε: «Η έκκλησία έχει τό δικαίωμα νά εκφράζει τίς άπόψεις της, όχι όμως νά έπεμβαΐνει πνευματικά στίς ζωές τών όμοφυλόφιλων»³. Μέ τήν δήλωσή σας αυτή στηρίξατε τήν κοινότητά τους.

Στήν κυριολεξία τό άναπάντεχο άκουσμα ήλθε ως «κεραυνός έν αίθρία». Όντως μέ τέτοιες δηλώσεις, άνεύθυνες στό βάθος, γιά τήν σαρκική άνωμαλία, άφοϋ δέν τήν καταδικάζετε σέ έποχή, πού τό θέμα-πάθος συνεχώς άναγνωρίζεται από Κοινοβούλια Κρατών ως «γάμος», έσεΐς, Έκλαμπρότατε, άνοιξατε «τόν άσκό του Αϊόλου» καΐ χωρίς άλλο ρίξατε «λάδι στή φωτιά».

Η πρέπουσα καΐ εύκολη άπάντηση εκ μέρους Σας θά έπρεπε νά ήταν : «Τό άπόλυτα καταδικασμένο καΐ δυσώδες πάθος από τόν Θεό καΐ σχεδόν πανανθρωπίνως, μέ εξαΐρεση μερίδα διεστραμμένων ανθρώπων τής έποχής μας, ζητᾶ άπλως έπιβεβαΐωση. Μάλιστα καΐ θεολογικώς έχει χαρακτηριστεί ως θεομίσητη πράξη, τόσο όσο προφανώς καμμΐα άλλη εκτροπή».

Όντως, ώ τής έπιπολαιότητας, τής άστοχίας, τής άπρέπειας, τής τόλμης από σᾶς, πού καυχᾶσθε γιά τόν αριθμό «πιστῶν», πού εκπροσωπεΐτε. Ναΐδι, κατάπτωση. Προσθέσατε χονδρή πρωτιά σέ τόσες άλλες πνευματικές εκτροπές στόν όλο Παπισμό. Καταρρακώσατε κάθε κϋρος ως «ήγέτης» καΐ τήν προσωπική σας άξιοπρέπεια. Νά σᾶς χαΐρονται οΐ όπου γῆς παπικοί, πλήν καΐ μέ αυτό εΐθε κάποιοι νά ξυπνήσουν, γιά τό πού οδηγείται ό Παπισμός μέ τόσο πλήθος «πιστῶν».

Άφοϋ ό κάθε «πάπας» καΐ γενικά οΐ του Βατικανού καυχῶνται ότι έχουν ως κορυφαΐο τόν Άπ. Πέτρο καΐ εκείνου εΐναι εκκλησία μέ βάση τά γνωστά, άφοϋ δέ στόν εκεί χῶρο ό τών Έθνῶν Παϋλος εΐναι κάπως στό

1. Πάπας Φραγκΐσκος: «Ποΐός εΐμαι έγώ πού θά κρίνω τούς όμοφυλόφιλους»; <http://www.amen.gr/article14813>

2. Παπικός «έπίσκοπος» δηλώνει ότι: «Η όμοφυλοφιλία δέν εΐναι μία διαστροφή, αλλά ή όμοφοβία εΐναι μία ψυχική άσθένεια» http://aktines.blogspot.gr/2013/08/blog-post_8298.html

3. Πάπας Φραγκΐσκος: Η εκκλησία δέν πρέπει νά παρεμβαΐνει στίς ζωές τών όμοφυλόφιλων, <http://www.protothema.gr/world/article/312186/papas-fragiskos-i-ekklisia-den-prepei-na-paremvainei-stis-zoes-ton-omofulofilon-/>, <http://www.amen.gr/article15366>

περιθώριο, ἀβίαστα ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, θά ἔπρεπε νά γνωρίζετε τί ἔχει γράψει γιά τό πάθος αὐτό ὁ Ἀπ. Πέτρος: «...Καί πόλεις Σοδομῶν καί Γομόρρας τεφρώσας καταστροφῇ κατέκρινεν, ὑπόδειγμα μελλόντων ἀσεβεῖν θεϊκῶς... μάλιστα δέ τούς ὀπίσω σαρκός ἐν ἐπιθυμίᾳ μiasμοῦ πορευομένους καί κυριότητος καταφρονοῦντας· τολμηταί, ἀυθάδεις»¹!

Ἐρμηνεύει ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἄγιορείτης: «Τάς πόλεις ταύτας, ὅπου ἦταν ἔκδοτοι εἰς τήν ἀρσενικοιτίαν, κατέκαυσε μέ ἕνα κατακλυσμόν ἀπό φωτίαν καί θειάφι. Ἀνίσως ὁ Θεός πλήθη ἀνθρώπων κατεπόντισε διά πυρός, ἀκόλουθον εἶναι ὅτι καί τούς ὅποιους ἀσεβεῖς μέλλει νά καταδικάσῃ, οἵτινες παρομοίως μέ τούς ἐνόχους Σοδομίτας ἀμαρτάνουσι καί ἀσεβοῦσι... Ὅτι σφοδρότερα ἀπό ἄλλους ἐνόχους ἔχουν νά κολασθοῦν ἐκεῖνοι, πού δέν ἀντιστέκονται εἰς ἀσέλγειαν καί αἰσχουργίας, ὅπου οὔτε νά τάς γράψῃ τινάς, ἐπειδή βλάπτουσι τούς μελετῶντας καί μέ μόνην τήν μνήμην»².

Καί ὁ 7^{ος} στίχος τῆς ἐπιστολῆς Ἰούδα : «...Ὡς Σόδομα καί Γόμορρα καί αἱ περὶ αὐτάς πόλεις τόν ὅμοιον τούτοις τρόπον ἐκπορνεύσασαι καί ἀπελθοῦσαι ὀπίσω σαρκός ἐτέρας πρόκεινται δεῖγμα, πυρός αἰωνίου δίκην ὑπέχουσαι». Φόβος καί τρόμος, ἀλλά ποιοί τά γνωρίζουν αὐτά; Πέραν τῆς τιμωρίας τονίζει ὁ Ἅγιος Νικόδημος: «Ὅτι τό σῶμα τῶν ἀρρένων πάντη ἀνόμοιον καί ἀλλότριον τῆς φυσικῆς καί νομίμου συνουσίας καί οὐδέν χρησιμεύει πρός παιδοποιΐαν»³.

Ἀνεξίτηλη τῆς τότε συμφορᾶς παρεμένει ἡ περιοχὴ ἐκείνη γνωστή ὡς Νεκρά Θάλασσα. Μέρος τῆς θαλάσσης αὐτῆς ἦταν οἱ τότε πόλεις. Σήμερα αὐτή εἶναι σύνορο Ἰσραήλ-Ιορδανίας. Παραμένει διδάσκαλος καί θυμίζει ὅτι, γιά νά ὑπάρχει Νεκρά ἀπό ζωὴ ἐντός, κάτι φοβερό ἐκεῖ συνέβη περὶ τό 1800 π. Χ.

Πλέον φοβερός ὁ Παύλειος λόγος: «...οἱ ἄρσενες ἀφέντες τήν φυσικὴν χρῆσιν τῆς θηλείας ἐξεκαύθησαν ἐν τῇ ὀρέξει αὐτῶν εἰς ἀλλήλους, ἄρσενες ἐν ἄρσεσι τήν ἀσχημοσύνην κατεργαζόμενοι»⁴. Φανερό ὅτι ὁ Ἀπ. Παῦλος ἔχει ὑπόψιν τό τί γινόταν ὡς πρός τό πάθος αὐτό καί στην Πομπηῖα.

Μερικὲς μόνον φράσεις ἀπό τόν ἱερό Χρυσόστομο, πού μεταφράζει-σχολιάζει τόν Παύλειο λόγο: «Πάντα μὲν οὖν ἄτιμα τά πάθη, μάλιστα δέ ἡ κατά τῶν ἀρρένων μανία. Ὅτι τήν κατά φύσιν ἀτιμάσαντες, εἰς τήν παρά φύσιν ἔδραμον... Ἔργον ἔθεντο τήν ἀμαρτίαν, καί ἔργον ἐσπουδασμένον...

1. Β' Πέτρ. β' 6-10.

2. ΟΣΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, Ἐρμηνεῖα εἰς τὰς ἑπτὰ καθολικὰς ἐπιστολάς τῶν ἀγίων Ἀποστόλων Ἰακώβου, Πέτρου, Ἰωάννου καὶ Ἰούδα, ἔκδ. Ὁρθόδοξος Κυψέλη, Θεσ/κη 1986, σ. 384.

3. Ὁ.π., σ. 688.

4. Ρωμ. 1, 27.

Εἰ γάρ μή γέεννα ἦν, μηδέ κόλασις ἠπείλητο, τοῦτο πάσης κολάσεως χειῖρον ἦν. Τούτους καί ἀνδροφόνων χειῖρους εἶναι... καί εἰ ἐψησθάνοντο τῶν γινομένων οἱ πάσχοντες, μυρίους ἂν κατεδέξαντο θανάτους, ὥστε μή τοῦτο παθεῖν. Οὐδέ γάρ λέγω μόνον, ὅτι γέγονας γυνή, ἀλλ' ὅτι ἀπώλεσας καί τό εἶναι ἀνήρ... ἐγένου προδότης... ἀδικήσας τό γένος... Τί γάρ ἀνδρός πεπορνευμένου μυσαρώτερον; ...ὦ τῆς μανίας! ὦ καί ἀλόγων ὑμεῖς ἀνοητότεροι, καί κυνῶν ἀναιδέστεροι! Πόθεν ταῦτα τά κακά; Ἀπό τρυφῆς, ἀπό τοῦ μή εἰδέναι Θεόν...»¹.

Ὁ γνωστός Φρούντ, παρά τίς γνωστές θέσεις του ὡς πρὸς τό σεξουαλικό γενικά θέμα ἀνδρός καί γυναικός, τήν ἐλευθεριότητα τῆς libido- ἡδονῆς, ἂν καί μαθητές του διαφώνησαν, μάλιστα στό θέμα τῶν νευρώσεων, ὅπως ὁ Κ. Γιούνγκ, φέρεται ἀντίθετος, ἂν ὄχι πολέμιος, τῆς ὁμοφυλοφιλίας. Μεταξύ ἄλλων στό ἔργο του «Εἰσαγωγή στήν ψυχανάλυση» ἀναφέρει: «Υπάρχουν κατηγορίες ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων πού ἡ ζωή τους παρεκκλίνει ἀπό τήν συνηθισμένη σεξουαλική ζωή κατά τον πιό κτυπητό τρόπο. Μία ὁμάδα ἀπό αὐτούς τούς «διεστραμμένους» ἔχει ἐξοστρακίσει τήν διαφορὰ τῶν φύλων ἀπό τή ζωή τους... Σ'αὐτούς μονάχα τό δικό τους φύλο προκαλεῖ πόθο. Τά πρόσωπα αὐτά παραιτοῦνται ἀπό κάθε συμμετοχή στήν ἀναπαραγωγή. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί λέγονται ὁμοφυλόφιλοι... Ἀνήκουν ἐκεῖνοι πού παραιτήθηκαν ἀπό τήν ἔνωση σεξουαλικῶν ὀργάνων ἢ μέρη τοῦ σώματος... ξεπερνώντας τίς ἀνατομικές δυσκολίες καί κατανικώντας τή σχετική ἀποστροφή... Τώρα ποιὰ πρέπει νάναί ἡ στάση μας σ' αὐτές τίς ἀσυνήθειες μορφές ἱκανοποίησης; Ἡ ἀγανάκτηση καί ἡ ἔκφραση τῆς προσωπικῆς μας ἀποστροφῆς. Παραμένει νά ἐξηγήσουμε τήν ὑπάρξη τῶν διαστροφῶν καί νά τίς συσχετίσουμε μέ τήν ὁμαλή σεξουαλικότητα... Πάντως τίς ἀποκαλοῦμε διεστραμμένες ἀνάγκες»². Ποίος τό περιέμενε, καί ὁμως. Καταπέλτης κατά τοῦ πάθους³.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στήν Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολή του⁴ ἀναφέρει εὐθαρσῶς ὅτι οἱ ὁμοφυλόφιλοι «βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι». Αὐτά τά λόγια τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν φαίνεται ὅτι οἱ αἰρετικοί Χριστιανοί δέν τά συμμαρίζεστε προωθώντας τήν ὁμοφυλοφιλία καί θεωρώντας την ὡς κάτι φυσιολογικό καί μή κολάσιμο.

1. Εἰς Ρωμ. Ὁμιλία 4, ΡΓ 60, 416-420.

2. ΣΠΓΚΜΟΥΝΤ ΦΡΟΥΝΤ, Εἰσαγωγή στήν ψυχανάλυση, ἐκδ. «Γκοβόστη», Αθήνα, σσ. 260-263, 270.

3. Ἀρχιμ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΖΙΟΜΠΟΛΑΣ, «Ἐκρήξεις ἠφαιστείων. Ὁ Πάπας Φραγκίσκος ἀμνηστεύει τούς γκέϋ», Ὁρθόδοξος Τύπος (13-9-2013) 3, 4.

4. Α' Κορ. 6, 9.

Μέ ἄλλα λόγια ἐπιχειρεῖτε νά μᾶς ἀποδείξετε, Ἐκλαμπρότατε, ὅτι τό φυσιολογικό εἶναι ἡ διαστροφή καί αὐτοί πού τήν μέμφονται εἶναι ψυχικά ἀσθενεῖς. Σύμφωνα δηλαδή μέ σᾶς, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καί οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, πού καταδίκασαν μέ σθένος τήν θανάσιμη ἁμαρτία τῆς ὁμοφυλοφιλίας, ἔχρηζαν ψυχιατρικῆς παρακολούθησης¹.

Ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος διαφοροποιήθηκε ἀπό τήν στάση σας στό θέμα τῶν ὁμοφυλοφίλων. Σέ δήλωση, τήν ὁποία ἔκανε μετά τό πέρας τοῦ Ἐσπερινοῦ στόν Καθεδρικό Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Συμεών τῆς Ἐσθονίας στίς 7-9-2013, ἐπέκρινε δριμύτατα ὄσους προωθοῦν τούς γάμους τῶν ὁμοφυλοφίλων καί τά σύμφωνα «ἐλευθέρας συμβιώσεως» τονίζοντας τά ἀκόλουθα: «Καταδικάζονται δέ αἱ σύγχρονοι ἐφευρέσεις τῶν λεγομένων “συμφώνων συμβιώσεως”, τά ὁποία εἶναι ἀπόρροια ἁμαρτίας καί οὐχί κατά νόμον χαρᾶς»².

Ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι σεβόμαστε τήν προσωπική ἰδιωτική ζωή κάθε προσώπου ὡς ὑπεύθυνη ἐλεύθερη ἐπιλογή. Δέν ἔχουμε πρόθεση νά ἐπεμβοῦμε ρατσιστικά καί νά ἀναστείλουμε δικαιώματα καί ἐλευθερίες. Ἡ διαμαρτυρία μας ἐπικεντρώνεται στό ὅτι ἐπιχειρεῖται τό φοβερό αὐτό ἁμάρτημα τῆς Ὁμοφυλοφιλίας, τοῦ κιναιδισμού, τοῦ σοδομισμού, τῆς ἀρσενικοιτίας, τῆς παρά φύσιν ἀσέλγειας, πού προεκτείνεται στήν παιδεραστία καί παιδοφιλία, νά παρουσιασθῇ ὡς φυσιολογική κατάσταση, ὡς ἀπλή διαφορετικότητα. Ἡ πανανθρώπινη, ὅμως, συνείδηση ἀνά τούς αἰῶνες γνωρίζει ὡς φυσιολογική σεξουαλική συμπεριφορά τίς σχέσεις ἀνάμεσα στόν ἄνδρα καί τήν γυναῖκα, στό ἄρσεν καί τό θῆλυ. Αὐτή εἶναι ἡ ἀνθρώπινη φυσιολογία καί ὄντολογία. Κάθε ἄλλη σχέση ἀνατρέπει τήν ἀνθρώπινη ὄντολογία, ὡς παρά φύσιν ἐκτροπή, ἡ ὁποία δέν παρατηρεῖται οὔτε καί στά ζῶα. Ἰδιαιτέρα ἡ Ἁγία Γραφή, πού ἐκφράζει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ ἀνθρώπου καί σοφοῦ γνώστη τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, καταδικάζει τήν ὁμοφυλοφιλία ὡς πάθος, ἀτιμία καί ἀσχημοσύνη, πού τιμωρήθηκε αὐστηρά μέ φωτιά καί θειάφι στήν πόλη τῶν Σοδόμων καί Γομόρων. Γιά τό σύνολο δέ τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡ ὁμοφυλοφιλία εἶναι τό πιό σιχαμερό καί ἀκάθαρτο ἁμάρτημα. Ἡ ὑποστήριξη καί ἀθώωση τῆς ὁμοφυλοφιλίας ἀποτελεῖ μεγάλη ἀσέβεια πρὸς τόν Θεό - Δημιουργό τοῦ ἀνθρώπου σέ ἄρσεν καί θῆλυ καί βλάσφημη κατάργηση τοῦ Εὐαγγελίου. Ποιοί εἶστε ἐσεῖς, οἱ ἐκπρόσωποι τῆς νεωτερικότητας, πού

1. Ὁρθόδοξος Τύπος (6-9-2013) 4.

2. «Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ἐναντίον τῶν γάμων ὁμοφυλοφίλων καί τῶν συμφώνων “ἐλευθέρας συμβιώσεως”, Ὁρθόδοξος Τύπος (13-9-2013) 8.

τολμοῦν καί βάζουν τούς ἑαυτούς των πάνω ἀπό τόν Θεό καί καταργοῦν τό Εὐαγγέλιο καί τήν διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων; Ἡ δημόσια προβολή τῆς ὁμοφυλοφιλίας, ἐκτός τοῦ ὅτι προσβάλλει τήν δημόσια αἰδῶ καί τήν θρησκευτική μας συνείδηση, στέλνει πρὸς τούς νέους μηνύματα ἀνώμαλης σεξουαλικῆς συμπεριφορᾶς, πού ἀποτελεῖ τορπίλη στά θεμέλια τῆς οἰκογένειας καί τῆς κοινωνίας μέ τό ὄξύ δημογραφικό πρόβλημα, ἀλλά καί αἰτία ψυχοπαθολογικῶν διαταραχῶν στά παιδιά, πού θά ἀνατραφοῦν ἀπό ὁμοφυλοφιλικά ζεύγη, ὅπως ἐπιδιώκεται¹.

24. Ἡ τράπεζα τοῦ Βατικανοῦ καί τό ξέπλυμα χρήματος

Ἡ ἐκλογή σας Ἐκλαμπρότατε, ἐπιστήθιου φίλου τοῦ μεγαλοτραπεζίτη Ροκφέλερ, στό Βατικανό συνέβαλε ὥστε νά μειωθοῦν -ἔστω καί προσωρινά- οἱ φωνές ἐκείνων πού ἔκαναν λόγο γιά μέγαρα οικονομικά, ἀλλά καί ἠθικά σκάνδαλα καί πού ἐμμένουν νά ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ ὀργάνωση τῶν Ἰησοῦϊτῶν *Opus Dei* (μετάφρ. ἔργο Θεοῦ) σέ συνεργασία μέ μέγαρα ἀπατεῶνες σιωνιστές τραπεζίτες κινοῦν τά νήματα τῆς παγκόσμιας οικονομίας!

Ἀλησμόνητες εἶναι οἱ διαμαρτυρίες ἐναντίον τοῦ Βατικανοῦ γιά τό ξέπλυμα βρώμικου χρήματος καί γιά τίς διασυνδέσεις μέ τήν Κόζα Νόστρα τῶν οικονομικῶν ὑπηρεσιῶν τῆς αὐτοτιλοφορομένης ὡς δήθεν Ἁγίας Ἐδρας, πού ἀποκάλυψε ἡ Ἰταλική Δικαιοσύνη.

Στό φῶς ἔρχονται ὀλοένα καί περισσότερες ἔρευνες, πού δείχνουν ὅτι ὁ Παπισμός συνιστᾶ στήν οὐσία σέ ἐπίπεδο ἀνώτατης διοίκησης μία ἐγκληματική ὀργάνωση, λίαν ἐπικίνδυνη γιά τήν ἀνθρωπότητα.

Ἡ λειτουργία λ.χ. τῆς τράπεζας τοῦ Βατικανοῦ διευκολύνει τό ξέπλυμα χρημάτων, ὑποστηρίζουν οἱ ὑπεύθυνοι μίας τριετοῦς ἔρευνας γιά τήν ἐν λόγω τράπεζα, σύμφωνα μέ ἐμπιστευτικά ἔγγραφα, τά ὁποῖα ἐπικαλοῦνται δύο ἰταλικές ἐφημερίδες². Ὡστόσο, πῶς τεκμηριωμένη εἶναι ἡ καταγγελία τῆς Κάρεν Χιοῦντες, ἡ ὁποία ἐργαζόταν ἐπί εἴκοσι συναπτά ἔτη στήν νομική ὑπηρεσία τῆς Παγκόσμιας Τράπεζας καί ἀπό τήν ὁποία ἀπολύθηκε, ὅταν κατήγγειλε μία μεγάλη ἀπάτη στήν Ἰνδονησία! Ἡ πρόην νομικός σύμβουλος τῆς Παγκόσμιας Τράπεζας σέ μία πρόσφατη συνέντευξη σέ ἀμερικανικό τηλεοπτικό δίκτυο ὑποστήριξε ὅτι ὁ παγκό-

1. Ψήφισμα τῆς εἰρηνικῆς διαμαρτυρίας γιά τίς ἐκδηλώσεις «ὁμοφυλοφιλικῆς ὑπερηφάνειας» (Gay Pride), Θεσσαλονίκη, προαύλιος χώρος Ἱ. Ν. Ἁγίου Δημητρίου, 14-6-2013.

2. Σ.Ο. τεύχ. 147.

σμιος πλούτος μίας ομάδας άπατεώνων μεγαλοτραπεζιτών καταλήγει στό Βατικανό¹. Στό συμπέρασμα αυτό, όπως χαρακτηριστικά τόνισε, κατέληξε, όταν κατάφερε νά ακολουθήση τήν οδό του χρήματος, ή οποία de facto οδηγεί στό Βατικανό.

Οί καταγγελίες της φέρουν στό νοῦ μας τίς άποκαλύψεις για τίς διασυνδέσεις του Βατικανουῦ μέ τήν έγκληματική οργάνωση, πού κρυβόταν πίσω από τή τεκτονική στοά P2, καθώς και μέ τή μαφία! Η οργάνωση Opus Dei τῶν Ἰησουϊτῶν εἶναι γνωστό πλέον ὅτι ὄχι μόνο ἐλέγχει τό εὐρωπαϊκό τραπεζικό σύστημα, ἀλλά βρίσκεται ἐπικεφαλῆς καί του ἰσχυροῦ σιωνιστικοῦ κλάμπ τῶν μεγαλοτραπεζιτῶν, πού ἔχει ὡς ἔδρα τήν Ἑλβετία, εἶπε ξεκάθαρα ἡ Κάρεν Χιούντες!

Μέσα στό πλαίσιο αυτό κρίνεται ἀναγκαῖο νά παρουσιαστῆ δημοσίευμα², ὅπου παρουσιάζεται ὁ τρόπος δράσης τῆς ἰησουϊτικῆς οργάνωσης Opus Dei, γεγονός πού ἐπαληθεύει καί δικαιώνει τά λεγόμενα τῆς πρώην νομικῆς συμβούλου τῆς Παγκόσμιας Τράπεζας. Παρατίθεται μόνο ἓνα μικρό ἀπόσπασμα, ἀπό τό ὅποιο ὁμως μπορεῖ νά κατανοηθῆ ἡ δράση τῶν ἐκφραστῶν του μυστηρίου τῆς ἀνομίας. Μία δράση πού στήν οὐσία ἐπιβεβαιώνει τή ρῆση του ἁγίου Κοσμᾶ του Αἰτωλουῦ «τόν πάπα νά καταρᾶστε», ἀλλά καί του διδασκάλου του ἁγίου, Ἀναστασίου του Γορδίου, πού στό ἀνεπανάληπτο ἔργο του «Κατά Ἰσλάμ καί κατά Λατίνων», τό ὅποιο κάποιος εἶχαν φροντίσει νά τό ἐξαφανίσουν τόν προηγούμενο αἰῶνα καί ἀφορᾶ τήν ἐρμηνεία ἐδαφίων τῆς Ἀποκάλυψης, ταυτίζει τόν «πάπα» μέ τό δικέρατο θηρίο τῆς ἀσεβείας.

«...Το *Limmat Foundation*, μέ ἔδρα τήν Ἑλβετία, δρᾶ στήν Κεντρική καί Ἀνατολική Ἀφρική, τή Νότιο Ἀμερική, τή Νοτιοανατολική Ἀσία καί τίς χῶρες τῆς πρώην Σοβιετικῆς Ἐνωσης. Ἄν καί διατείνεται ὅτι δέν ἔχει πολιτικό ἢ θρησκευτικό χαρακτήρα, εἶναι γνωστό ὅτι τό ἴδρυμα αυτό ἐπηρεάζει ἄμεσα τήν πολιτική τῶν χωρῶν στίς ὁποῖες δρᾶ, ἐνῶ ὅλα τά ἰδρυτικά του μέλη ἔχουν ἰσχυρούς δεσμούς μέ τήν Opus Dei. Τό ἴδρυμα *Limmat* ἔχει ἐτήσιο προϋπολογισμό πάνω ἀπό 1.000.000 \$ ἐκ τῶν ὁποίων τό 78% προέρχεται ἀπό ἰδίους πόρους, ἐνῶ τό ὑπόλοιπο 22% καλύπτεται ἀπό κρατικά κονδύλια καί ἐπιχορηγήσεις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης. Τό ἴδρυμα ἔχει ἄμεση σχέση μέ τό πανευρωπαϊκό τραπεζικό σύστημα, πού ἐλέγχει ἡ Opus Dei. Στόν κατάλογο τῶν μελῶν του συγκαταλέγονται κορυφαῖα στελέχη τῆς Λαϊκῆς Τράπεζας τῆς Ἰσπανίας, τῆς *Nordfinanzbank* τῆς Ζυρίχης καί του ἰδρύματος *Rhine-*

1. www.Kahudes.net.

2. http://www.egolpion.com/opus_dei.el.aspx#iz z2fuIy2U10

Dunude, πού είναι έξ ολοκλήρου χρηματοδοτούμενο από τήν Εὐρωπαϊκή Ένωση.

Ένας ἄλλος ὀργανισμός, πού ιδρύθηκε από μέλη τῆς *Opus Dei*, είναι τό ἴδρυμα *Hanns-Seidel*, μέ ἔδρα τή Γερμανία. Τό ἴδρυμα χρηματοδοτεῖται από τήν Εὐρωπαϊκή Ένωση, ἐνῶ σχετίζεται μέ τό Βαυαρικό Χριστιανοδημοκρατικό κόμμα *CSU*, ὁ εὐρωβουλευτής τοῦ ὁποίου, Φρίτζ Πίρκλ, είναι ἰδρυτικό μέλος τοῦ *Hanns-Seidel*. Τό ἴδρυμα αὐτό, σέ συνεργασία μέ τό *Limmat*, ἔχει ἰδρύσει στίς Φιλιππίνες τό Κέντρο Ἑρευνας καί Ἐπικοινωνίας, μεταξύ τῶν μελῶν τοῦ ὁποίου συγκαταλέγεται ἡ πλειοψηφία τῆς οἰκονομικῆς καί πολιτικῆς ἐλίτ τῆς χώρας. (Σήμ. στήν ἐν λόγω χώρα ἡ κ. Χιοῦντες κατήγγειλε κατά τή συνέντευξή της μία ἀπό τίς μεγαλύτερες ληστρικές ἐπιδρομές τῆς Παγκόσμιας Τράπεζας)! Ὁ Ὄργανισμός *Progedi* μέ ἔδρα τίς Βρυξέλλες, είναι μία ἀκόμη ἀπό τίς «βιτρίνες» τῆς *Opus Dei*. Στόν κατάλογο τῶν μελῶν του φηγουράρον ὀνόματα, ὅπως αὐτό τοῦ Τζιάν Μάριο Ροβεράρο, ἰδιοκτήτη τῆς Ἐμπορικῆς Τράπεζας *Akros* τοῦ Μιλάνο καί οἰκονομικοῦ συμβούλου τοῦ Βατικανοῦ. Τό *Instituto per la Cooperazione Universitaria* μέ κεντρικά γραφεῖα στή Ρώμη καί τίς Βρυξέλλες, δραστηριοποιεῖται ἀπό τό 1993 σέ ὀλόκληρον τόν κόσμον. Ἰδιαίτερη δράση παρουσιάζει σέ χώρες ὅπως τό Περού, τήν Ἀλβανία καί τά κράτη τῆς πρώην Σοβιετικῆς Ἑνωσης. Ὁ ἐτήσιος προϋπολογισμός του ξεπερνᾷ τά 4.500.000 \$, ἐκ τῶν ὁποίων τό 10% προέρχεται ἀπό ἴδια κεφάλαια, ἐνῶ τά ὑπόλοιπα καλύπτονται ἀπό κονδύλια τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνωσης.

Ἡ ὀργάνωση *Association for Cultural Cooperation* ἔχει ἔδρα τό Βέλγιο. Ὁ ἐτήσιος προϋπολογισμός της ξεπερνᾷ τό 1.000.000 \$, ἀπό τά ὁποῖα τό 30% προέρχεται ἀπό ἰδιωτικά κεφάλαια, ἐνῶ τό ὑπόλοιπο 70% ἀπό κοινωνικούς φορεῖς καί τήν Εὐρωπαϊκή Ένωση. Ἡ ὀργάνωση δρᾷ σέ ἐπτὰ χώρες τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς καί τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.

Βέβαια, ὁ μακρὺς κατάλογος δέν τελειώνει ἐδῶ. Είναι προφανές λοιπόν ὅτι ἡ *Opus Dei* ἔχει ἄμεση ἀνάμιξη στά κοινωνικά δρώμενα. Ἡ ἐπιρροή, πού ἀσκεῖ στήν πολιτική τῶν χωρῶν, στίς ὁποῖες ἡ παρουσία της είναι ἰσχυρή ἔχει ἄμεσο ἀντίκτυπο καί στήν παγκόσμια πολιτική σκηνή. Τά μέλη της, ἄλλωστε, ἔχουν κατορθώσει νά εἰσχωρήσουν στό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο, νά γίνουν ἐπίτροποι τῶν χωρῶν τους στήν Εὐρωπαϊκή Ένωση ἢ κυβερνητικοί ἐκπρόσωποι στόν ΟΗΕ. Ἔτσι, καταφέρνουν νά ἐπεμβαίνουν στίς ἐξελίξεις, ἔχοντας πετύχει νά ἐλέγχουν ἀκόμη καί διεθνεῖς κοινωφελεῖς ὀργανισμούς ὅπως τήν UNESCO, τῆς ὁποίας ὁ γενικός διευθυντής Φεντερικό Μαγιόρ είναι μέλος τῆς ὀργάνωσης...».

Κατόπιν αὐτῶν ὁ κοινός νοῦς ἀντιλαμβάνεται τὰ διάφορα παιχνίδια, πού παίζονται στό κρατίδιο τοῦ Βατικανοῦ. Μέσα στό πλαίσιο αὐτό σύμφωνα μέ ἐκκλησιαστικούς κύκλους ἐντασσόταν καί ἡ ψήφιση νόμου στίς ΗΠΑ μέ ἀναδρομική ἰσχύ (!!!), πού ἔδωσε τή δυνατότητα σέ ἑκατοντάδες θύματα σεξουαλικῆς κακοποίησης ἀπό «ἱερεῖς» τοῦ Βατικανοῦ νά διεκδικήσουν τεράστιες ἀποζημιώσεις. Αποτέλεσμα ἦταν νά κηρύξουν πτώχευση Ἀρχιεπισκοπές καί Ἐπισκοπές τοῦ Βατικανοῦ στίς ΗΠΑ! Οὐσιαστικά, οἱ ἴδιοι κύκλοι ὑποστήριζαν ὅτι ὁ νόμος αὐτός ὑποκινήθηκε ἀπό τούς μεγαλοτραπεζίτες σιωνιστές καί ἀπέβλεπε ἀποκλειστικά στόν ἔλεγχο τῆς ἐξουσίας καί στήν προώθηση ἑνός «πάπα», πού θά λειτουργῆ ἀμιγῶς ὑπέρ τῶν συμφερόντων τους καί θά ἐργάζεται ὡς τυφλό ὄργανο στήν ὑλοποίηση τοῦ σχεδίου τῆς παγκοσμιοποίησης. Ἡ Κάρεν Χιούντες ἀπορροκάλυπτα, λοιπόν, ἰσχυρίζεται ὅτι τήν Ἀμερικανική Ὁμοσπονδιακή Τράπεζα τήν ἐλέγχουν σέ ἀπόλυτο βαθμό οἱ Ἰησουίτες, ἀπό τό τάγμα τῶν ὁποίων προέρχεστε κι ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε!

Ὅπως, λοιπόν, οἱ Ναῖτες μέ τόν σατανιστή-καμπαλιστή ἀρχηγό τους Ντύ-Μολέ ἐπεχείρησαν νά καταλάβουν ἐκ τῶν ἔσω τήν θέση τοῦ «πάπα», ἀλλά ἀποκαλύφθηκαν καί διώχθηκαν καί θανατώθηκαν, ἔτσι καί οἱ Ἰησουῖτες τῆς Opus Dei μέ τούς σιωνιστές μεγαλοτραπεζίτες συνεργάτες τους ἐπεχείρησαν διά τῆς ὁδοῦ τῆς οἰκονομίας, ὅπως καί οἱ Ναῖτες, νά πράξουν τό ἴδιο. Ἡ διαφορὰ εἶναι ὅτι οἱ τελευταῖοι ἀπέφυγαν τὰ λάθη καί κατάφεραν νά ἐξαναγκάσουν σέ παραίτηση τόν γερμανικῆς καταγωγῆς ἐκλαμπρότατο Βενέδικτο μέσα ἀπό δημοσιεύματα, ἀλλά καί τήν τρίτομη καταγραφή οἰκονομικῶν καί ὄχι μόνο σκανδάλων... Κατάφεραν ἔτσι νά προωθήσουν ἐσᾶς, τόν λεγόμενο μαῦρο πάπα, ὀνομασία, πού λάβατε, λόγω τῆς ἀρχηγικῆς θέσης, πού εἶχατε στό τάγμα τῶν Ἰησουϊτῶν!

Ἦδη στά πρῶτα δημόσια δείγματά σας, μέ τή βοήθεια τῆς κατευθυνόμενης, προσχεδιασμένης καί ἀνάλογης μέ πολιτικούς ἀρχηγούς προβολῆς σας, πείθετε τίς μάζες τῆς Δύσης¹.

Οἱ ἐξελίξεις στό «Κράτος τοῦ Θεοῦ» εἶναι καταγιγιστικές. Τά ὑπόγεια σκάνδαλα ἀπεκαλύφθηκαν καί ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, μάταια προσπαθεῖτε νά καταλαγιάσετε τὰ «σκάνδαλα», πού ἀναδύονται ἀπό τὰ «ἅγια» ἄδυστα! Τά οἰκονομικά «ἄπλυτα», τὰ ὁποῖα βγαίνουν στή φόρα, τό ἕνα μετά τό ἄλλο, θυμίζουν περισσότερο συμμορία μαφίας καί καμόρας, παρά τήν «ἔδρα τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Χριστοῦ στή γῆ»! Τό σχετικό δημοσίευμα ἀναφέρει: Ἡ λειτουργία τῆς τράπεζας τοῦ Βατικανοῦ διευκολύνει τό ξέ-

1. «Ἐργαλεῖο» ὁ νέος πάπας στά σχέδια τῶν ἀπατεῶνων μεγαλοτραπεζιτῶν, 11-10-2013, orthodoxia.gr, <http://www.agioritikovima.gr/batikano/30182-ergaleio-o-ne>.

πλυμα χρημάτων, υποστηρίζουν οι υπεύθυνοι μίας τριετούς έρευνας για την έν λόγω τράπεζα, σύμφωνα μέ έμπιστευτικά έγγραφα, τά όποια έπικαλοϋνται σέ σημερινά δημοσιεύματά τους δύο ιταλικές έφημερίδες. Τό Ίνστιτούτο για τά Έργα τής Θρησκείας (IOR, ή επίσημη όνομασία τής τράπεζας του Βατικανού) δέν προχώρησε σέ έπαρκείς έλέγχους τών πελατών του καί επέτρεψε σέ κατόχους λογαριασμών νά μεταβιβάζουν σημαντικά ποσά για λογαριασμό τρίτων, σύμφωνα μέ τήν ίδια πηγή. «Υπάρχει ένας αυξημένος κίνδυνος στόν τρόπο λειτουργίας του IOR, τό όποιο, καθώς δέν ταυτοποιεί μέ ακρίβεια τούς πελάτες του, μπορεί νά χρησιμοποιειται ως παραπέτασμα για νά κρυφτοϋν παράνομες έπιχειρήσεις», αναφέρουν οι έρευνητές σ' ένα έγγραφο τό όποιο έπικαλείται ή Corriere Della Sera. Οι έρευνητές κατηγοροϋν έπίσης τίσ ιταλικές τράπεζες, οι όποιες αποδέχθηκαν τίσ μεταβιβάσεις του IOR, χωρίς νά έλέγξουν τήν προέλευση τών κεφαλαίων, τά όποια μεταφέρθηκαν στή συνέχεια σέ άλλες τράπεζες. «Τό IOR μπορεί εύκολα νά γίνει ένας φορέας ξεπλύματος χρημάτων, πού προέρχονται από έγκληματικές δραστηριότητες», υπογραμμίζουν οι έρευνητές. Διαψεύδουν, έπίσης, τίσ διαβεβαιώσεις του IOR ότι όλοι οι πελάτες του είναι θρησκευτικές κοινότητες ή κληρικοί. «Υπάρχουν, έπίσης, ιδιώτες, οι όποιοι, επειδή έχουν μία προνομιακή σχέση μέ τήν Αγία Έδρα, μπορούν νά κάνουν καταθέσεις χρημάτων καί νά ανοίγουν λογαριασμούς», διευκρινίζουν. Η έρευνα άφορᾷ μεταβιβάσεις 23 έκατομμυρίων ευρώ, πού πραγματοποιήθηκαν τό Σεπτέμβριο του 2010 από τήν τράπεζα του Βατικανού προς τόν ιταλικό πιστωτικό όργανισμό Credito Artigiano, από τά όποια τρία έκατομμύρια ευρώ κατατέθηκαν στή συνέχεια στήν Banca Del Fucino καί 20 έκατομμύρια στήν JP Morgan τής Φρανκφούρτης. Η μεταφορά τών κεφαλαίων αυτών ειχε έγκριθῆ από τόν Πάολο Τσιπριάνι, τότε γενικό διευθυντή του IOR, καί από τόν αναπληρωτή του, τόν Μάσιμο Τούλι, οι όποιοι έχουν έκτοτε άμφότεροι παραιτηθῆ καί οι έρευνητές σκοπεϋουν νά άσκήσουν σέ βάρος τούς διώξεις. Σύμφωνα μέ τή La Repubblica, οι δύο άνδρες κατηγοροϋνται έπίσης ότι ειχαν προχωρήσει σέ μία δεκαριά άλλες μεταβιβάσεις χρημάτων προς τήν JP Morgan»¹. «Ο "έπίσκοπος" Νούντζιο Σκαράνο μαζί μέ ένα πράκτορα τών μυστικών υπηρεσιών του Βατικανού καί ένα χρηματιστή κατηγοροϋνται για άπάτη καί διαφθορά, έπειτα από έρευνα, πού διενέργησε ή άρμόδια οικονομική υπηρεσία τής ιταλικής άστυνομίας. Ο Σκαράνο, ό όποιος ήταν υπεύθυνος για τά περιουσιακά στοιχεία του Βατικανού, σκόπευε νά μεταφέρει 20 έκατ. ευρώ από τήν άγια έδρα στήν Έλ-

1. Στοιχεία «φωτιά» για τήν τράπεζα του Βατικανού. Διευκολύνει τό ξεπλυμα χρήματος, <http://www.iefimerida.gr/node/113665#ixzz2bj1vV2I>, <http://www.amen.gr/article14571>.

βετία, αλλά εντοπίστηκε από τις αρχές, με αποτέλεσμα να ανατραπούν τα σχέδιά του¹. Ο Σκαράνο, πρώην ανώτατο στέλεχος της οικονομικής διοίκησης της Αγίας Έδρας, συνελήφθη μαζί με τον Τζοβάνι Τζίτο, ένα πράκτορα των ιταλικών μυστικών υπηρεσιών, και τον χρηματομεσίτη Τζοβάνι Καρίντσιο. Κατηγορούνται ότι συνωμότησαν, για να φέρουν λαθραία στην Ιταλία 20 έκατ. ευρώ για πλούσιους φίλους του Σκαράνο, που ασχολούνται με τα ναυτιλιακά στην πόλη Σαλέρνο, στη νότια Ιταλία»².

Τό πρώτο, πού θά λέγαμε, εἶναι ὅτι ὅπου ἀπουσιάζει ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ, ὑπερπερισεύει ἡ σατανική ἐνέργεια καί γι' αὐτό ἔχουμε αὐτά τὰ ἀποτελέσματα³!

Τό δεύτερο εἶναι ὅτι ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε συνεχίζετε τό ρεσιτάλ ὑποκρισίας σέ μία ἀπέλπιδα προσπάθεια νά συγκινήσετε, νά παραπλανήσετε τόν λαό καί νά διορθώσετε τήν κάκιση εἰκόνα τοῦ Κράτους τοῦ Βατικανοῦ. Κατά τήν ἐπίσκεψή σας στή Βραζιλία δηλώσατε, συμφώνως πρὸς τήν ἐφημερίδα «Τά Νέα» τῆς 3ης-4ης Αὐγούστου, μεταξύ ἄλλων τά ἐξῆς: «Τά ἀνθρώπινα δικαιώματα δέν καταπατοῦνται μόνο ἀπό τήν τρομοκρατία καί τήν καταστολή, ἀλλά καί ἀπό τίς ἀδίκες οικονομικές δομές, πού δημιουργοῦν τεράστιες ἀνισότητες». Σέ ἄλλο σημεῖο τῶν δηλώσεων σας εἶπατε: «Ἄ, πόσο θά ἤθελα μία φτωχή Ἐκκλησία καί γιά τούς φτωχοῦς».

Οἱ δηλώσεις σας προκαλοῦν ἐντύπωση καί θαυμασμό. Μέ τήν βοήθεια δέ τῶν Μέσων Ἐνημερώσεως, Ἐκλαμπρότατε, διορθώνετε τήν πολύ κακή εἰκόνα τοῦ Βατικανοῦ, τό ὁποῖο συγκλονίζεται ἀπό πάσης φύσεως σκάνδαλα, ἐνῶ ἐσεῖς ὁ ἴδιος «ἀγιοποιεῖστε». Λησμονεῖτε, ὅμως, ἠθελημένως ὅτι τό Βατικανό ἐξελίχθηκε σε οικονομική δύναμη κατά τήν διάρκεια τοῦ μεσοπολέμου, ὑπό τήν οικονομική ἡγεσία τοῦ τραπεζίτη Μπερναντίνο Νογκάρα. Αὐτός ἴδρυσε χρηματοπιστωτικές ἐταιρεῖες γιά λογαριασμό τοῦ Βατικανοῦ, τό ὁποῖο διείδυσε σέ τράπεζες, σέ βιομηχανίες ὄπλων καί φαρμάκων, στίς ἀγορές καυσίμων καί χρυσοῦ. Λησμονεῖτε, ἐπίσης, ἠθελημένως ὅτι: α) Τό 1942 ἰδρύθηκε ἡ Τράπεζα τοῦ Βατικανοῦ, ἡ περιβόητος I.O.R (Ἴδρυμα θρησκευτικῶν συγγραμάτων). β) Μεταπολεμικῶς τό Βατικανό ἄπλωσε τίς δραστηριότητές του σ' ὅλοκληρο τόν κόσμο μέ ἐταιρεῖες

1. Πάπας Φραγκῖσκος: «Ἡ Ἐκκλησία βασιζέται στό μαρτύριο καί ὄχι στήν ἐξουσία», <http://www.protothema.gr/world/article/290604/papas-fragiskos-i-ekklisia-vasizetai-sto-marturio-kai-ohi-stin-exousia/>, <http://www.amen.gr/article14489>

2. Βατικανό: «Πάγωσαν» τούς λογαριασμούς ἀνώτερου κληρικοῦ, πού ἐνέχεται σέ ὑπόθεση ξεπλύματος χρήματος, <http://www.amen.gr/article14648>

3. «Τράπεζα τοῦ Βατικανοῦ: “Πλυντήριο” ξεπλύματος παρανόμου χρήματος!» Ὁρθόδοξος Τύπος (6-9-2013) 2.

ασφαλίσεων, τσιμέντων, χάλυβος, ζυμαρικών, μηχανών, ξενοδοχείων, κτηρίων και συγκροτημάτων. Η δραστηριότητα αυτή ευνόηθη από το γεγονός ότι απαλλασσόταν από φόρους. γ) Από το 1968, με «πάπα» τον Παύλο VI, τα οικονομικά του Βατικανού αναλαμβάνουν ο «ἐπίσκοπος» Σικάγου Πώλ Μάρκινγκους, ο τραπεζίτης της Μαφίας Μικέλε Σιντόνα, ο πολυεθνικός τραπεζίτης Ρομπέρτο Κάλβι και ο πολλαπλός πράκτωρας Λίτσιο Τζέλι, ιδρυτής και «Μέγας Διδάσκαλος» της διαβόητης Μασονικής στοάς «Προπαγκάντα Ντουέ» (P-2). Οί επιχειρήσεις και οί τράπεζες του Βατικανού «ξεπλένουν» βρώμικο χρήμα, όπως αποκαλύφθηκε και λίγο πριν από την παραίτηση του ἐκλαμπροτάτου Βενεδίκτου.

Τό 1978 ἀπεβίωσε ο «πάπας» Παῦλος VI και τόν διαδέχθηκε στόν θρόνο του Βατικανού ο Αλμπίνο Λουτσιάνι, πού ανέλαβε καθήκοντα τόν Αὔγουστο του 1978 μέ το ὄνομα Ἰωάννης Παῦλος Γ'. Ακριβῶς τριάντα τρεῖς ἡμέρες μετά την ἀνάληψη τῶν καθηκόντων του, ἀπεβίωσε αἰφνιδίως και ἀνεξηγήτως. Εἶχε ἐκφράσει τήν θέλησή του νά πραγματοποιήσει κάθαρση στό Βατικανό και εἶχε ἀρχίσει νά λαμβάνη μέτρα πρὸς τήν κατεύθυνση αὐτή, μέ τήν ἀπομάκρυνση ὄλων τῶν προαναφερθέντων, πολλῶν συνεργατῶν τους και τῶν μασόνων. Ἀρκετό καιρό μετά τόν θάνατό του λέχθηκε (ἀνευ ἀποδείξεων) ὅτι ο «πάπας» δολοφονήθηκε μέ digitalis. Νεκροψία, πάντως, δέν ἔγινε. Τόν διαδέχθηκε ο Πολωνός Βοϊτίλα, ὡς «πάπας» Ἰωάννης Παῦλος II, και ἡ τάξη «ἀποκαταστάθηκε».

Τόν «πάπα» Ἰωάννη Παῦλο II διαδέχθηκε ο «πάπας» Βενέδικτος ΙΣΤ', ὁ ὅποιος παραιτήθηκε τόσο γιά τά σκάνδαλα ὁμοφυλοφιλίας ἐντός του Βατικανού, ὅσο και γιά οἰκονομικά σκάνδαλα. Μή λησμονοῦμε ὅτι λίγο πριν τήν παραίτηση ὑπῆρχαν ἐπίσημες καταγγελίες ἀπό τίς ἰταλικές ἀρχές ὅτι «ξεπλένει» μαῦρο χρήμα. Ἐπίσης, λίγο πριν τήν παραίτηση, μεταφέρθηκαν τεράστια ποσά πρὸς τίς γερμανικές τράπεζες. Τό Βατικανό, σύμφωνα με τήν βιβλιογραφία, ἐλέγχει ἐταιρείες στόν Παναμά, τό Λουξεμβούργο, τό Λίχτεσταϊν, τράπεζες (Λουξεμβούργο), ἐκδοτικούς ὁμίλους, τραπεζικές ἐνώσεις κ.λπ. Τό Βατικανό ἔχει μυθικό πλοῦτο. Θά μπορούσε νά διαθέσει ἕνα τμήμα ἀπ' αὐτόν γιά τήν ἐξάλειψη τῆς πείνας, τῆς πείνας, διαφόρων ἀσθενειῶν κ.λπ. Ἀλλά, μέ τούς πτωχοὺς θά ἀσχοληθῆτε στό Βατικανό; Ἄλλο πραγματική ἐνασχόληση μέ τά καθημερινά προβλήματα τῆς ἀνθρωπότητας και ἄλλο προπαγάνδα. Ἐκλαμπρότατε, κάνετε προπαγάνδα, γιά νά βελτιώσετε τήν εἰκόνα του ἑωσφορικοῦ κράτους

του Βατικανού. Γι' αυτό στην αρχή μιλήσαμε για «ρεσιτάλ ύποκρισίας» από μέρους σας¹.

25. Τό σχέδιο του Παπισμοῦ ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος

Σχετικά μέ τά κακά, πού ἔχει προξενήσει ὁ Παπισμός στό Ἑλληνικό ἔθνος, θά ἀφήσουμε τόν ἐν ἀγίοις πατέρα ἡμῶν Νεκτάριο Ἐπίσκοπο Πενταπόλεως νά μᾶς μιλήσει. Ὁ Ἅγιος, λοιπόν, στό δίτομο ἔργο του «Μελέτη ἱστορική περί τῶν αἰτίων τοῦ σχίσματος», στό ὁποῖο ἐκφράζεται πολύ σκληρά, ἀρνητικά καί αὐστηρά γιά τόν «πάπα» καί τόν Παπισμό, λέει: «Τί πρός ταῦτα νά εἶπη τις; Νά κλαύση ἢ νά μυκτηρίση τάς τοιαύτας τῶν παπῶν ἀξιώσεις; Φρονῶ ὅτι δέον νά κλαύση, διότι πολλά τό Ἑλληνικόν Ἔθνος ἔχυσε δάκρυα διά τούς τοιούτους πάπας, οἵτινες ἐγένοντο οἱ κακοί δαίμονες τῆς Ανατολικῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους»². Καί ἄλλοῦ : «Τό κατά τῶν Ἑλλήνων μῖσος τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, τό ἐμπνευσθέν καθ' ὅλην τήν Δύσιν, κατέστησε τούς ἀμαθεῖς λαούς τῆς Δύσεως φανατικούς ἐχθρούς τῶν Ἑλλήνων, οὓς ἐθεώρουν ὡς ἐχθίστους αἰρετικούς... Οἱ Σταυροφόροι, ὄχλος ἀμαθῆς καί φανατικός, ἔτρεφον ἴσον μῖσος πρός τούς Ἑλληνας ὅσον καί πρός τούς Ὀθωμανούς. Ἡ ἄλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπό τῶν Σταυροφόρων, τῶν ἀγρίων τῆς Δύσεως Βανδάλων, ἐπέθηκε τήν σφραγίδα ἐπί τό σχίσμα»³. Καί τέλος, «οἱ πάπαι καί ἀμαρτάνουσι καί κολάζονται καί θά κολάζονται μέχρι τῆς Δευτέρας παρουσίας ἴσως καί αἰωνίως διά τά πρός τήν Ἑλληνικήν Ἐκκλησίαν κακά καί τάς ψευδοενώσεις καί τάς ἀσεβεῖς καί ἀντιχριστιανικάς διατάξεις»⁴.

Τά σχέδια τοῦ Βατικανοῦ γιά τήν Ἑλλάδα συμπίπτουν μέ τά σχέδια τῶν ἐκκλησιομάχων. Πίσω ἀπό τά αἰτήματα τῶν ἐκκλησιομάχων, γιά μετάλλαξη τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν ἀπό ὁμολογιακό καί κατηχητικό σέ θρησκευιολογικό καί συγκρητιστικό καί γιά χωρισμό Ἐκκλησίας καί Κράτους, κρύβεται τό Βατικανό. Ἀπόδειξη τοῦ παραπάνω ἰσχυρισμοῦ εἶναι τό ἄρθρο μέ τίτλο «Τά ἀρχαῖα, τά θρησκευτικά καί ὁ φανατισμός» τοῦ ἐντιμοτάτου κ. Νικολάου Γασπαράκη, δικηγόρου, πρ. διευθυντοῦ τοῦ Γρα-

1. Γ. ΖΕΡΒΟΣ, «Ρεσιτάλ ύποκρισίας ὑπό τοῦ νέου πάπα. Ὁμιλεῖ διά τούς πτωχοῦς, ὅταν τό Βατικανόν διαθέτει τραπέζας, ἑταιρείας, ξενοδοχεῖα, "ξεπλένει" μαῦρον χρῆμα», Ὁρθόδοξος Τύπος (13-9-2013) 1, 7.

2. ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΠΕΝΤΑΠΟΛΕΩΣ, *Μελέτη ἱστορική περί τῶν αἰτίων τοῦ σχίσματος*, τ. Α', σ. 298.

3. Ὁ.π., τ. Β', σ. 96.

4. Ὁ.π., σ. 103.

φείου Τύπου του Παπισμοῦ στήν Ἑλλάδα πού δημοσιεύτηκε στήν ἔγκριτη ἐφημερίδα «Ἐλευθεροτυπία»¹.

Στό ἄρθρο του αὐτό ὁ κ. Γασπαράκης εἰσηγεῖται τήν ἀνάγκη μεταλλαγῆς τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν σέ Θρησκευολογικό καί τόν χωρισμό Ἐκκλησίας καί Κράτους. Ἀποπειρᾶται νά προσθέσει ὡς ἐπιχείρημα περί χωρισμοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί Πολιτείας ὅτι: «ὁ χωρισμός αὐτός θά ἀπέβαινε ὑπέρ τῆς Ἐκκλησίας ... ἄλλωστε οἱ οἰκονομικοί δείκτες τῆς βαρέως πάσχουσας σήμερα χώρας μας θά ἦταν πολύ εὐνοϊκότεροι γιά τό λαό», ὑπονοώντας ἀσφαλῶς ὅτι θά διεκόπτονταν ἡ μισθοδοσία τοῦ Ὁρθοδόξου Κλήρου καί θά «ἐλαφρύνονταν» ὁ δημόσιος προϋπολογισμός.

Ἄς μᾶς ἀπαντήσῃ, ὅμως, ὁ κ. Γασπαράκης, ἐάν, σύμφωνα με τίς ἀρχές δικαίου τῶν κρατῶν δικαίου ἀνά τήν ὑφήλιο, ὑφίσταται ἔννομη τάξη, ἡ ὁποία ἔχει ἀπαλλοτριώσει τό 96% τῆς περιουσίας ἑνός ὀργανισμοῦ ἄνευ ἀνταλλάγματος, διότι ἡ μισθοδοσία τοῦ Ὁρθοδόξου Κλήρου δέν ἀποτελεῖ χαριστική ἐνέργεια τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, ἀλλά συμβατική του ὑποχρέωση, ὅπως ἀπέδειξε πασιδήλως, σχετικῶς προσφάτως τό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων μέ τήν ἀκύρωση τοῦ γνωστοῦ Νόμου Τρίτση (Ν. 1700/1987)².

26. Ἡ ἐπικείμενη ἐπίσκεψή σας, Ἐκλαμπρότατε κ. Φραγκίσκε, στό Ἱεροσόλυμα καί στό Φανάρι

Σύμφωνα μέ πληροφορίες, ἀποδεχθήκατε, Ἐκλαμπρότατε, τήν πρόσκληση τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχῃ κ. Βαρθολομαίου νά ἐπισκεφθῆτε τήν Ἱερή Καθέδρα τῆς Πρωτόθρονης Ἐκκλησίας τῆς Ὁρθοδοξίας στό Φανάρι, στό ἄμεσο μέλλον³. Ἐπίσης, κατά τίς ἴδιες πληροφορίες, συμφωνήσατε μέ τήν πρόταση τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχῃ νά συναντηθῆτε τόν Μάϊο τοῦ 2014 στήν Ἀγία Πόλη τῶν Ἱεροσολύμων, μέ τήν εὐκαιρία τῆς συμπλήρωσης 50 χρόνων ἀπό τήν συνάντηση τῶν προκατόχων σας, Παύλου Στ' καί Ἀθηναγόρα⁴. Τέλος, φέρεται νά ἀποδε-

1. *Ἐλευθεροτυπία*, φύλλο τῆς 19-7-2013, στήλη «Ἐλεύθερο Βῆμα», σ. 40.

2. Ἡμετέρα Ἐπιστολή πρὸς τόν διευθυντή τῆς ἐφημερίδας *Ἐλευθεροτυπία* σχετικά μέ ἄρθρο τοῦ κ. Ν. Γασπαράκη μέ τίτλο "Τά ἀρχαῖα, τά θρησκευτικά καί ὁ φανατισμός", <http://www.romfea.gr/diafora-ekklisiastika/19207-epistoli-peiraios-elftherotipia>.

3. «Ὁ Πάπας σχεδιάζει ἐπίσκεψιν εἰς τό Φανάρι κατά τό 2014», *Ὁρθόδοξος Τύπος* 19-7-2013.

4. 19-3-2013, Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχῃ προσκαλεῖ τόν Πάπα στό Φανάρι, <http://www.amen.gr/article12925>.

χθήκατε τήν πρόσκληση νά παραστήτε στό σημαντικό γεγονός τῆς ἐκθέσεως γιά τόν Ἅγιον Ὅρος, πού θά πραγματοποιηθεῖ, τό 2015, στό Προεδρικό Μέγαρο τῆς Ἰταλίας, τῆς ὁποίας τά ἐγκαίνια ἀναμένεται νά τελέσει ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, ὡς Ἐπίσκοπος τῆς Μοναστικῆς Πολιτείας¹.

Ἀλήθεια, τί καλό μπορεῖτε νά προσφέρετε στήν Ὁρθοδοξία, Ἐκλαμπρότατε, ἐσεῖς, ὁ ἐκλεκτός ἰησουῖτης «πάπας» τῶν ἑβραίων, τῶν ραββίνων, τῶν μασόνων, τῆς δικτατορίας, τῆς Ἀμερικῆς, τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τῆς πανθησκείας, τῆς «Νέας Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου» καί τῆς «Νέας Τάξεως Πραγμάτων»;

Ἐπίλογος

Ἐμεῖς, οἱ Ὁρθόδοξοι, θέλουμε τήν ἔνωση καί εὐχόμαστε διαρκῶς «*ὑπέρ τῆς τῶν πάντων (προσώπων) ἐνώσεως*» ἐν ἀληθείᾳ καί ὄχι ὑπέρ τῆς ἐνώσεως τῶν ψευδοεκκλησιῶν χωρίς ἐγκατάλειψη τῶν ποικίλων αἱρέσεων τους μετά τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας, τῆς Θεηλάτου “*ἐνώσεως ἐν τῇ διαφοροτικότητι τῶν κακοδοξιῶν*”». Οὐσιαστικά τήν ἐμποδίζετε ἐσεῖς, οἱ παπικοί. Ἐμεῖς, οἱ Ὁρθόδοξοι, εἴμαστε οἱ κατ’ἐξοχήν ἐνωτικοί, ἐνῶ ἐσεῖς, οἱ παπικοί, οἱ ἀνθενωτικοί. Ἄν δέν μετανοήσετε ἐδῶ, στήν πρόσκαιρη ζωή, θά μετανοήσετε στόν Ἄδη, ὅπου ὁμως «*οὐκ ἔστι μετάνοια*»! Ἐμεῖς, οἱ Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες, θέλουμε τήν ἔνωση, ὅπως τήν ὀρίζει ὁ Χριστός, ἐνῶ ἐσεῖς, οἱ Λατῖνοι, τήν θέλετε, ὅπως τήν ὀρίζετε, ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε. Ἐάν ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, ἤσασταν σύμφωνος μέ τόν Χριστό, μήν ἀμφιβάλλετε ὅτι κι ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι, πού κατέχουμε τήν ὀρθή πίστη τοῦ Χριστοῦ, θά δεχόμασταν τήν ἔνωση. Ἐφόσον, ὁμως, ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, δέν συμφωνεῖτε μέ τόν Χριστό, δέν εἶναι δυνατόν ποτέ, ποτέ, νά συμφωνήσουμε μ’ ἐσᾶς. Πῶς εἶναι δυνατόν, Ἐκλαμπρότατε, νά δεχθοῦμε ἔνωση, ἐφόσον ἐσεῖς καί οἱ παπικοί εἶστε ἀσύμφωνοι καί ἀντίθετοι στή διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῶν ἁγίων Ἀποστόλων; Πῶς εἶναι δυνατόν νά δεχτοῦμε ἔνωση μ’ ἐσᾶς, πού μιλάτε, φρονεῖτε καί ἐνεργεῖτε ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, ἐναντίον τῶν Πατερικῶν Παραδόσεων;

Ἐφ’ ὅσον, λοιπόν, ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, παραμένετε ἀμετανόητος καί ἐμμένετε ἐωσφορικῶς στίς αἱρέσεις σας, ὀφείλουμε νά διακόψουμε κάθε σχέση μαζί σας, καί ὁ καθένας νά πορευθῆ τόν δρόμο του, κατά τό παρὰ-

1. 20-3-2013 Ἐγκάρδια συνάντηση Πάπα – Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καί ἔπονται καί ἄλλες..., <http://www.amen.gr/article12935>.

δειγμα τοῦ μακαριστοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου Β' τοῦ Τρανοῦ (1581), ὁ ὁποῖος κράτησε ἀξιωματημένη καὶ ὑποδειγματική στάση στὸν διάλογο μὲ τοὺς προτεστάντες «θεολόγους» τῆς Τυβίγγης. Ὅταν διαπίστωσε σύντομα ὅτι ἐμμένουν στίς πλάνες καὶ ἀπορρίπτουν τὴν διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων, τῶν φωστήρων καὶ θεολόγων τῆς Ἐκκλησίας, διέκοψε τὴν ἐπικοινωνία καὶ τοὺς ἄφησε νὰ βαδίζουν τὸν δικό τους δρόμο. «Ἀξιούμεν δὲ ὑμᾶς τοῦ λοιποῦ μὴ κόπους παρέχειν ἡμῖν, μηδὲ περὶ τῶν αὐτῶν γράφειν καὶ ἐπιστέλλειν, εἴ γε τοὺς τῆς Ἐκκλησίας φωστῆρας καὶ θεολόγους ἄλλοτε ἄλλως μεταχειρίζεσθε, καὶ τοῖς λόγοις τιμῶντες ἀθετεῖτε καὶ τὰ ὄπλα ἡμῶν ἄχρηστα ἀποδεικνύετε, τοὺς λόγους αὐτῶν τοὺς ἁγίους καὶ θείους, δι' ὧν ἂν ἡμεῖς γράφειν καὶ ἀντιλέγειν ὑμῖν ἔχομεν. Ὡστε, τό καθ' ὑμᾶς ἀπαλλάξατε τῶν φροντίδων ἡμᾶς. Τὴν ὑμετέραν οὖν πορευόμενοι, μηκέτι μὲν περὶ δογμάτων, φιλίας δὲ μόνης ἔνεκα, εἰ βουλητόν, γράφετε. Ἐρρωσθε»¹.

Ὁ θεοκήρυκας Ἀπόστολος Παῦλος γράφει: «Νὰ εἴστε σταθεροὶ καὶ νὰ μένετε πιστοὶ στίς διδασκαλίες, πού σᾶς παραδώσαμε εἴτε προφορικὰ εἴτε μὲ ἐπιστολή μας»². Καὶ πάλι: «Ἀλλὰ κι ἂν ἐμεῖς ἢ ἀκόμη κι ἓνας ἄγγελος ἀπὸ τὸν οὐρανὸ σᾶς κηρύξει ἓνα εὐαγγέλιο διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ εὐαγγέλιο πού σᾶς κηρύξαμε, νὰ εἶναι ἀνάθεμα»³! Τὸ ἴδιο λέει καὶ ὁ θεοφόρος Ἰγνάτιος: «Ὅποιος μιλάει ἢ κάνει ἐνάντια σ' αὐτὰ πού διαταχτήκαμε, κι ἂν ἀκόμη εἶναι ἀξιόπιστος ἄνθρωπος, κι ἂν νηστεύει, κι ἂν ζεῖ στὴν παρθενία, κι ἂν κάνει θαυμαστά σημεῖα, νὰ τὸν βλέπεις σάν λύκο μὲ προβατὰ προβάτων, πού ἐτοιμάζει μὲ τὰ ἔργα του τὴ φθορὰ τῶν προβάτων». Ἀλλὰ καὶ ἡ Ζ' Ἁγία καὶ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ὀρίζει: «Τρεῖς φορές ἀναθεματίζουμε ὅλες τίς καινοτομίες, πού ἔγιναν, καὶ πού μέλλουν νὰ γίνουν, ἐνάντια στὴν Ἐκκλησιαστικὴ Παράδοση καὶ στὴ διδασκαλία καὶ στό παράδειγμα τῶν ἁγίων καὶ ἀειμνήστων Πατέρων»⁴. Ἐπίσης, ὁ σοφὸς Βρυνένιος λέει: «Ἄν κάποιος σαλεύει κάτι ἀπὸ τίς διδασκαλίες τῶν θεοφόρων Πατέρων, αὐτὸ νὰ μὴν τό ποῦμε κατ' οἰκονομία παρέκκλιση, ἀλλὰ παράβαση καὶ προδοσία τῆς πίστεως καὶ ἀσέβεια πρὸς τὸ Θεό».

Ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωσε τὴν πρώτη ἐντολή τῆς ἀγάπης καὶ ἡ Ἐκκλησία εὐχεται «ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως». Ὁ Θεός, ὅμως, μᾶς δίδαξε τὴν ἀγάπη τὴν ἀληθινή, ὄχι τὴν ψεύτικη. Τὴν ἀγάπη, ὄχι μὲ τὰ χεῖλη καὶ τό

1. ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΜΠΗΣ, *Τὰ Δογματικά καὶ Συμβολικά Μνημεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας*, Graz 1968, τ. 2, σ. 489.

2. Β' Θεσ. 2, 15.

3. Γαλ. 1, 8.

4. Συνοδικὸ τῆς Ζ' Ἀγίας καὶ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, Τριῶδιο, Κυριακὴ Ὁρθοδοξίας.

στόμα, ἀλλά τήν ἀγάπη μέ ὅλη μας τήν ψυχή καί τήν καρδιά. Ὅχι τήν ἀγάπη τήν ἐπιφανειακή, ἀλλά τήν ἐσωτερική. Ὁ Κύριος μᾶς δίδαξε τήν ἀληθινή ἀγάπη, ἀλλά συγχρόνως μᾶς δίδαξε καί μᾶς παρήγγειλε, γιά νά μᾶς προφυλάξει, νά προσέχουμε ἀπό τούς ψευδοπροφήτες, τούς ψευδόχριστους, τούς ψευδοδιδασκάλους, τούς λυκοποιμένες, τούς λύκους, τούς σκύλους, τούς ὑποκριτές, ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, γραμματεῖς καί φαρισαίους. Αὐτούς ὁ Κύριος καυτηρίασε μέ τά φοβερά καί φριχτά ἐκεῖνα «οὐαί», χαρακτηρίζοντάς τους ὑποκριτές, ἀνόητους, τυφλούς, ὀδηγούς τυφλῶν, ἄρπαγες, ἄδικους, τάφους ἀσβεστωμένους, φίδια, γεννήματα ἐχιδνῶν. Ἀπό τέτοιους ἀνθρώπους μᾶς παρήγγειλε ὁ Κύριος νά προσέχουμε, νά μήν τούς πλησιάζουμε, νά μήν ἔχουμε καμιᾶ ἐπικοινωνία. Μόνο νά εὐχόμεσθε νά τούς φωτίσῃ ὁ Κύριος νά μετανοήσουν. Πῶς φέρθηκαν ἀπέναντι σέ τέτοιους ἀνθρώπους (λυκοποιμένες, ψευδοδιδασκάλους, ψευδοπροφήτες, ψευδόχριστους αἰρετικούς) οἱ ἅγιοι Πατέρες; Αὐτοί λοιπόν, οἱ ἅγιοι Πατέρες, οἱ μιμητές τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ καί διάδοχοι τῶν Μαθητῶν του, οἱ θεῖοι ποιμένες, πού θυσίασαν τή ζωή τους γιά τά λογικά τους πρόβατα, πού συγκρότησαν τίς σεπτές καί ἅγιες Ἑννέα Οἰκουμενικές Συνόδους, ὅλους αὐτούς τούς αἰρετικούς, πού ἀναφέραμε τούς ἐκσφενδόνισαν μέ τή σφενδόνη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μακριά ἀπό τό ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ. Τούς ἐδίωξαν μακριά καί τούς παρέδωσαν, ὡς ἀμετανόητους, στό αἰώνιο ἀνάθεμα¹.

Μεταξύ Ὁρθοδοξίας καί Παπισμοῦ (μέ τό παλαιότερο καί τό σύγχρονο πνεῦμα καί τήν εἰδωλολατρία του) δέν μπορεῖ νά ὑπάρξῃ κανενός εἶδους συμβιβασμός.

Οὔτε ἐνότητα, οὔτε πολύ περισσότερο ἔνωση. Ἐμεῖς λατρεύουμε τόν Θεάνθρωπο, ἐνῶ ἐσεῖς λατρεύετε τόν ἄνθρωπο, πού θεοποιήσατε, καί τελικά τούς ψευδοθεούς τῆς εἰδωλολατρίας. Οἱ πραγματικοί καί συνεπεῖς Ὁρθόδοξοι σέ καμμία περίπτωση καί μέ κανένα ἀντάλλαγμα δέν κάνουμε μικτούς γάμους, δέν συμπεθεριάζουμε μέ αἰρετικούς καί ἀπίστους. Τό τέρμα καί ὁ σκοπός, πού ἐπιδιώκουμε ἐμεῖς, εἶναι ὁ οὐρανός καί ἡ αἰώνια μακαριότητα, ἐνῶ γιά ἐσᾶς εἶναι ἡ γῆ καί ἡ εὐδαιμονία πάνω σ' αὐτήν.

Πειθαρχοῦμε στήν θεόπνευστη παραγγελία τοῦ Ἀπ. Παύλου : «Μή γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις... τίς κοινωνία φωτί πρός σκότος; Τίς δέ συμφώνησις Χριστῶ πρός Βελίαλ; ἢ τίς μερίς πιστῶ μετά ἀπίστου; τίς δέ

1. ΓΕΡΩΝ ΦΙΛΟΘΕΟΣ ΖΕΡΒΑΚΟΣ, *Διδαχές πατρικές καί θαυμαστά γεγονότα τοῦ γέροντος Φιλόθεου Ζερβάκου*, ἐκδ. Ὁρθόδοξη Κυψέλη, σσ. 103-111, <http://www.alopsis.gr/modules.php?name=News&file=article&sid=984>.

συγκατάθεσις ναῶ Θεοῦ μετά εἰδώλων;... ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καί ἀφορίσθητε καί ἀκαθάρτου μὴ ἄπτεσθε»¹.

Ἐάν, Ἐσεῖς, Ἐκλαμπρότατε, θέλετε ἔνωση, νά ἀναγνωρίσετε καί νά ὁμολογήσετε ὅλες τίς πλάνες, αἰρέσεις καί καινοτομίες, τίς ὁποῖες ἔκαναν, οἱ κατά καιρούς «Πάπες» τῆς δευτέρας χιλιετίας, ἀποσχισθέντες ἀπό τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, νά μετανοήσετε, νά κλάψετε πικρῶς, νά ταπεινωθῆτε καί τότε εἶστε δεκτός. Ἐάν δέν ἀποβάλλετε τήν ὑπερηφάνεια καί ἔάν δέν ταπεινωθεῖτε, μιμούμενος τόν Κύριο, ὄχι μόνο δέν θά πετύχετε, ἀλλά θά αὐξήσετε τήν διαίρεση καί θά προξενήσετε μεγάλα σκάνδαλα, ταραχές, συγχύσεις, μεγάλη βλάβη καί ζημιά στό ποίμνιο. Ἐάν μιμηθῆτε τόν Κύριο καί ταπεινωθῆτε, θά πετύχετε τήν ἔνωση, θά ὠφελήσετε τόν ἑαυτό Σας καί τό ποίμνιο καί θά δοξασθῆ καί ἀπό Σᾶς, ὅπως δοξάσθηκε καί ἀπό τούς Ἁγίους Ἀποστόλους τό Ὄνομα τοῦ Οὐρανίου Πατρός, ἐπειδή ὁ «Κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δέ δίδωσι χάριν», καί «πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτόν ταπεινωθήσεται, ὁ δέ ταπεινῶν ἑαυτόν ὑψωθήσεται»².

Γιά τό συγκεκριμένο θέμα εἶναι πολύ χαρακτηριστικά τά ὅσα ἀναφέρονται γιά τούς συγχρόνους ἡγιασμένους Γέροντες τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας μας, τόν μοναχό π. Παῖσιο Ἁγιορείτη καί τόν ἱερομόναχο π. Πορφύριο. Ὁ τότε «πάπας», ἔχοντας πληροφορηθεῖ γιά τήν ὑπαρξη τῶν ἁγίων αὐτῶν Γερόντων καί τήν ἐπιρροή, πού ἀσκοῦν στό ὀρθόδοξο πλήρωμα, θέλησε νά τούς γνωρίσει. Τούς βολιδοσκόπησε μέ πρόσωπα, πού ἔστειλε, ἄν ἤθελαν νά τόν ἐπισκεφθοῦν. Ἡ ἀπάντηση ἀμφοτέρων, χωρίς συνεννόηση, γιατί ἦταν πνευματοκίνητοι καί θεοκίνητοι, ἦταν ὅτι, ἐφ' ὅσον ὁ «πάπας» ἐξακολουθεῖ νά ἐκφράζῃ τόν ἐγωϊσμό, τήν ἔπαρση καί τίς πλάνες τοῦ Παπισμοῦ καί δέν μετανοεῖ, αὐτό εἶναι ἀδύνατο. «Ὅχι, δέν μπορούμε νά πᾶμε. Διότι, ὁ Παπισμός καί ὁ πάπας δέν εἶναι ἔτοιμοι. Ἐχουν πολύ ἐγωϊσμό. Ὅχι μόνο θέλουν νά μᾶς ὑποτάξουν, ἀλλά καί δέν πιστεύουν ὅτι ἔχουμε τήν ἀλήθεια ἐμεῖς. Δέν χρειάζεται νά πᾶμε. Καλύτερα θά βοηθήσουμε τήν ὑπόθεση μέ τήν προσευχή μας»³. Ἐπειδή, λοιπόν, Ἐκλαμπρότατε, ὁ θάνατος εἶναι ἀδηλος καί ἐπειδή, σύμφωνα μέ τόν Εὐαγγελικό λόγο, «οὐκ οἶδατε τήν ὥραν οὐδέ τήν στιγμήν τοῦ θανάτου», ἐξαιτίας αὐτοῦ Σᾶς παρακαλοῦμε, ὡς μέλη τοῦ Παναγίου καί Παναχράντου Σώματος τοῦ Χριστοῦ καί δὴ ὡς Ὁρθόδοξοι ἐπίσκοποι, νά σπεύσετε νά ἐπανέλθετε στούς κόλπους τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, προτοῦ ἔλθῃ τό τέλος. Ὁ Ἅγιος Τρια-

1. Β' Κορ. 6, 14-17, Ὁρθόδοξος Τύπος, 19-10-2012, http://aktines.blogspot.gr/2012/10/blog-post_282.html.

2. Λκ. 18, 14, <http://www.impantokratoros.gr/C140A962.el.aspx>

3. Μ. ΜΙΧΑΗΛ, *Τό μεγάλο μυστικό τοῦ Γέροντα Παΐσιου*, Κύπρος 1997, σ. 115.

δικός Θεός σᾶς δέχεται με ἀνοικτές ἀγκάλες! Χαρά θά γίνη καί στή γῆ ἀπό τούς ὀρθῶς φρονοῦντας ἀδελφούς, χαρά θά γίνη καί στούς Οὐρανοὺς ἀπό τούς Ἀγγέλους γιά τήν ἐπιστροφή Σας! Δράμετε καί προφθάστε νά εἰσέλθετε στόν θεῖο νυμφῶνα, πρὶν κλείση ἡ θύρα, ἐπειδή, σύμφωνα μέ τόν ἅγιο Κύριλλο, ὅσοι μιάνθηκαν μέ αἴρεση, θά στερηθοῦν τοῦ ἐνδύματος τῆς ἀφθαρσίας.

Τέλος πρέπει νά σᾶς δηλώσουμε ὅτι οἱ ὅποιες ἐπικρίσεις ἢ ὕβρεις ἀκουσθοῦν γιά τήν ἐνέργειά μας αὐτή θά ἀποτελοῦν τόν μέγιστο στέφανο τῆς ζωῆς μας κατά τήν ἀψευδή διαβεβαίωση τοῦ Σωτῆρος μας (Ματθ. ι' 11) καί νά εἴσθε βέβαιος ὅτι σύντομα θά διακριβώσουμε τήν ἀλήθεια τῶν ἀνωτέρω διότι «ἐδόθη ὁ θάνατος τοῖς ἀνθρώποις, ἵνα μή τό κακόν ἀθάνατον γένηται».

Εὐχόμαστε ἡ ἄκτιστος Θεία Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος νά φωτίσει τόν νοῦ σας, νά σᾶς ἐνισχύση καί νά σᾶς ἐνδυναμώση, γιά νά ἀποτινάξετε καί νά ἀποσκορακίσετε τόν ὕπνο τῆς πλάνης, τῆς αἰρέσεως καί τῆς ραθυμίας καί νά προσέλθετε στίς ἀγκάλες τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἐπαναφέρετε τό τέως περίπυστο καί πρόην πρεσβυγενές Πατριαρχεῖο τῆς Παλαιᾶς Ρώμης καί τῆς Δύσεως στό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, στό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Αναλάβετε τά Ἱερά σας καθήκοντα ὡς Ὁρθόδοξος Πρῶτος τῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μέ τό ἀληθές πρωτεῖο τιμῆς πού θά δικαιούσθε ὡς Ὁρθόδοξος Πρωθιεράρχης, τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ἀμήν.

Μετά τιμῆς

† ὁ Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καί Κονίτσης ΑΝΔΡΕΑΣ

† ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ